

LIZ BRASWELL
alias CELIA THOMSON

Cele nouă vieți ale lui Chloe King

CARTEA A DOUA
RĂPIREA

Liz Braswell
alias Celia Thomson

Cele nouă vieți ale lui Chloe King

Cartea a doua
Răpirea

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

LEDA
2012

Liz Braswell, *The Nine Lives of Chloe King: The Stolen*

Copyright © 2004

by 17th Street Productions, an Alloy company.

All rights reserved.

Published by arrangement with Rights People, London.

Toate drepturile asupra acestei ediții

sunt rezervate Editurii LEDA,

imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura LEDA

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.

Fax: 021.319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.grupulcorint.ro

www.ledabooks.ro

Redactor: Antonia Kacsó

Tehnoredactare computerizată: Cristina Aprodu

ISBN ePUB: 978-973-102-598-8

ISBN PDF: 978-973-102-612-1

ISBN Print: 978-973-102-439-4

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea

sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ELIZABETH J. BRASWELL este o autoare americană de *urban fantasy*. S-a născut la Birmingham (Marea Britanie) și a studiat la Brown University (SUA). Meseria ei de bază este ingineria, dar are și o licență în egiptologie. O perioadă a lucrat ca inginer, apoi producător de jocuri video, după care s-a dedicat în întregime scrisului.

Își semnează cărțile cu diverse pseudonime – Liz Braswell, Celia Thomson, J.B. Stephens, Tracy Lynn, E.J. Braswell. Volumele ei s-au bucurat de un deosebit succes în rândul tinerilor cititori. Până în prezent a publicat seriile *Cele nouă vieți ale lui Chloe King* (acum și un serial produs de ABC Family) și *The Big Empty*, romanele *Snow* și *Rx*, precum și povestiri *horror* în revista *Amazing Stories*.

Locuiește la New York, este căsătorită și are un copil.

Pentru mai multe detalii, vizitați
TheNineLivesofChloeKing.com

Pentru K.A. Kindya. Ra, Ra, Ra!

Mami,

Keirei tocmai i-a murit bunica... Știu că în trecut am făcut-o în toate felurile, dar acum e chiar dărmată de întâmplare. Ne adunăm o gașcă să stăm peste noapte la ea acasă; rămâne singură cât timp părinții ei se ocupă de chestiile legate de înmormântare și de restul familiei. Te sun diseară.

Cu drag,

Chloe

Chloe King are

~~9 viet~~_i

~~8~~

7

6

5

4

3

2

1

Prolog

ERA DIN NOU pe podul Golden Gate.

Paul și Amy plecaseră deja. Pe pod nu se vedea nici un vehicul. Apa de dedesubt încetase să mai curgă. Totul era tăcut, în așteptare.

Chloe nu se miră când Alexander Smith — Coțcarul, care mai încercase și altădată s-o omoare — căzu parcă din cer, cu câte un pumnal în fiecare mână. Spunea ceva, dar nu ieșea niciun sunet. Știu că el avea s-o atace, și se lăsă în jos, însă mișcărilor îi erau atât de încete, prea încete...

Se auzi un țipăt, când unul dintre pumnale îi atinse razant capul. *Dar asta nu s-a întâmplat în realitate, își dădu seama, derutată. Nu așa a fost, data trecută. Eu trebuia să mă arunc pe el...* Însă el se apropia, cu alte două pumnale în mâini și un licăr asasin în ochi.

Chloe nu se putea clinti din loc.

Și totuși, eu am câștigat lupta asta, își zise în sinea ei, intrând în panică. Am trecut deja prin toate astea, și am învins...

Brațul Coțcarului țâșni, sfichiindu-i fața cu lama pumnalului. Chloe făcu un salt înapoi, tocmai la timp. *M-o fi tăiat? Sângerez?*

— Brian! strigă ea din răspuțeri, știind că prietenul ei ar fi trebuit să apară.

Dar, ia stai, nu era cumva o neînțelegere? El o ajuta pe ea, sau pe Coțcar?

Brian își făcu apariția, stând în picioare, într-un unghi imposibil, pe parapet. Avea o înfățișare serioasă și-și ținea brațele încrucișate la piept.

— Cine? o întrebă, pe un ton solemn. Eu sau Alek?

— Ajută-mă! țipă Chloe, încercând să fugă de Coțcar.

— Provoci o mulțime de necazuri, îi zise Coțcarul, cu un zâmbet șters.

După care-i înfipse adânc în pântec un pumnal.

În timp ce cădea, îl văzu pe Alek venind în fugă și aruncându-se asupra lui

Brian.

— Nu! urlă ea, când cei doi băieți se rostogoliră jos de pe pod.

Coțcarul zâmbi, cu fața atât de aproape de a ei, încât mirosul acru al

răsuflării lui o învălui. Ridică din nou pumnalul, de această dată țintindu-i gâtul.

Unu

— NU!

Chloe se trezi plină de transpirație și tremurând.

— A fost un vis, își zise cu voce tare, lăsându-și mușchii încordați să se cufunde la loc în moliciunea patului.

Se luptase cu Coțcarul ieri... și învinsese, dacă se poate spune așa. El căzuse de pe pod, când nu reușise Chloe să-l prindă de braț, iar acum el era cel care murise. Chloe era teafără. Alek și Brian trăiau, amândoi. Tot restul nu fusese decât un coșmar.

Camera era scăldată într-o liniștitoare lumină slabă, care putea să fie a zorilor, dar o *simțea*, cumva, că era de amurg. Nu se afla acasă: moliciunea proaspătă a așternuturilor și ciucurii catifelati ai păturii cu care o înfășurase cineva erau, categoric, străine casei King. Dar unde să *fie*? Încetul cu încetul, amintirile îi reveniră.

După luptă, Alek o luase acasă la el. Era rănit la picior, de una dintre steluțele zburătoare ale lui Brian. Brian pretinsese că încercase să-i oprească din fuga lor, ca nu cumva să se aventureze mai adânc pe teritoriul aparținând Ordinului A Zecea Lamă, însă Chloe tot nu era convinsă că spusese adevărul... Luaseră un taxi; își aminti că privise pe geam și văzuse că erau pe pod, frumoasele lumini ale metropolei San Francisco rămânând în urma lor. Când se opriseră, în sfârșit, el o condusese printr-o beznă de nepătruns spre o casă, unde-i întâmpinase cu un bun venit o femeie blondă și scundă, chiar dacă era în toiul nopții. Ea îi dusesese pe câteva coridoare înguste, și...

Chloe se ridică în capul oaselor, amintindu-și mai multe despre noaptea trecută.

Ceva trecuse pe lângă ei, pe unul dintre coridoare, și încă o înspăimânta pe Chloe, chiar și acum, când era cuibărită la adăpost, într-un pat luxos.

Coridorul era întunecat și pustiu, însă deodată, ca din pământ, apăruse o fată cam de vârsta ei, parcă plutind în direcția opusă, tăcută ca o fantomă neagră.

Ochii îi luceau în lumina palidă, verzi și înguști, ca de pisică. De sub părul negru și drept i se iveau două enorme vârfuri de urechi, ascuțite, negre, acoperite de blană. Dispăruse la fel de repede și de tăcută precum răsărise.

Chloe scosese un icnet și arătase spre ea, iar Alek își dăduse ochii peste cap și-i explicase că fata-pisică nu era decât Kim, o arătare. Femeia cealaltă încuviințase, nonșalantă. Dar nici chiar această simplă explicație n-o făcuse pe Chloe să se simtă mai bine. Habar n-avea unde se află, și nici cine erau oamenii aceștia la care o adusese Alek.

— Trec eu cât de curând, îi promisese el, după ce se opriseră în fața ușii.

— Pleacă de-aici, Alek, îl apostrofase femeia, cu drăgălășenie, împingând-o pe Chloe în cameră.

Dintr-un anume motiv, tonul acela matern, drăguț, dar poruncitor, fusese cel care o ajutase pe Chloe să se simtă din nou în largul ei. Indiferent ce-ar fi fost, erau oameni normali, cu principii normale.

Nu prea putuse să vadă mare lucru în spațiul acela mic, cu excepția unui pat încărcat cu o mie de perne. Se lăsase să cadă pe el fără să mai pună întrebări.

— Somn ușor, îi zisese femeia, plescăind din limbă și înfășurând-o pe Chloe până la gât într-o pătură moale din catifea.

Oricât ar fi fost de istovită, Chloe nu reușise să adoarmă imediat, iar după ce ațipise, nu avusese parte decât de coșmaruri: se afla din nou pe podul Golden Gate, luptând pe viață și pe moarte împotriva Coțcarului, cel mai periculos — și mai psihopat — asasin al Ordinului A Zecea Lamă. Uneori, în visele ei, era prezent și Alek, stând alături de ea și urmărindu-i mișcările, așa cum și făcuse, sau luptând cot la cot cu ea. Alteori, Brian era acolo, ajutând-o, așa cum și făcuse... sau hăituind-o, așa cum crezuse ea. Chiar dacă totul chiar se întâmplase în realitate, ei încă nu i se părea adevărat. Și, totuși, era.

Acum, că era trează, Chloe încă se simțea obosită și nu avea răspunsuri la întrebările care-i bântuiseră coșmarurile: *De ce eu? Ce rău i-am făcut eu vreodată oricui altcuiva?*

Remarcă o măsuță care fusese așezată lângă ea cât timp dormise. Era acoperită cu un milieu mare și pe ea se afla o farfurie cu felurite bucăți de friptură rece și brânzeturi, felii de pâine și ceșcuțe cu muștar și alte condimente. Un pahar — din *cristal*? — cu apă aștepta lângă o cutie de Diet Coke.

Chloe își pregăti cel mai mare sandvici posibil, între două felii de pâine neagră, punând muștar din belșug pe carne. Avu nevoie doar de un minut ca să-l înfulece și, poate, de încă unul ca să gâlgâie apa și conținutul cutiei de Diet Coke. Pe urmă, scoase un râgâit răsunător (după care privi în jur speriată, însă nu era nimeni prin preajmă). Dintr-un motiv oarecare, nu era chiar atât de înfricoșată pe cât ar fi trebuit să fie. Avea burta plină, se afla într-o cameră frumoasă și era la adăpost. Ciudat lucru, se cam simțea fericită.

Privi în jur: grinzile tavanului și scândurile dușumelei erau dintr-un lemn vechi, de culoare închisă, lăcuit doar cât să nu se așeze praful, dar nu într-atât încât să strălucească. Încăperea în sine era micuță, dar confortabilă: într-un colț avea un covor persan cu un motiv complicat în culori închise, iar deasupra lui fusese așezat un fotoliu din catifea, puțin uzat. Pe spătarul acestuia era întinsă o altă pătură. Un lampadar demodat, cu piciorul din marmură ușor crăpat și tija din alamă lumina camera într-un portocaliu delicat, prin cele trei becuri care imitau lumânările. Dacă ar fi avut bani — și o casă care să se preteze — exact așa și-ar fi decorat camera și Chloe.

Se ridică de pe pat, se întinse și simți cum articulațiile și mușchii își revin la locurile lor. *În sfârșit, sunt iar eu însămi.* Își scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate și-l porni. Mai avea trei sferturi din capacitatea bateriei. Nu-i lăsase nimeni vreun mesaj vocal, nici măcar mama ei. *Înseamnă c-a înghițit toată chestia aia cu „Mă duc la Keira”,* se gândi Chloe. O sună pe Amy și rămase puțin surprinsă că prietena ei nu-i răspunse: atât Amy, cât și Paul, fuseseră martori la întreaga nebunie de aseară cu Coțcarul, Alek, Brian și Chloe; n-ar fi trebuit să fie îngrijorată?

Auzi piuitul mesageriei vocale a lui Amy.

— Bună, Chloe la telefon. Sunt bine. Stau la niște...

Ezită pentru o clipă, încercând să găsească termenul potrivit.

— Ăăă... la niște veri mai îndepărtați și prieteni. Nu mă suna: o să-mi țin telefonul închis o vreme. Să economisesc bateria. Doar să știi că sunt în siguranță, și-o să te sun eu mai târziu.

Îi lăsă apoi un mesaj mamei ei, care nu era acasă.

— Bună, o să mai stau ceva timp cu Keira...

Auzi țăcănitul demodatelor tocuri înalte pe coridorul din dreptul camerei sale, sunetul crescând în intensitate, semn că persoana respectivă se apropia.

— Ăăă... te pup. Și... ăăă... te sun eu mai târziu... îmi închid telefonul.

OK, pa.

Își închise la repezeală telefonul și-l puse deoparte. După doar câteva clipe, în cadrul ușii își făcu apariția o femeie care tocmai încheia o conversație purtată, jumătate în rusă și jumătate în engleză, la un telefon mobil miniatural, de care atârnau mai multe amulete. Chloe avu nevoie de o secundă în plus ca să-și dea seama că era aceeași femeie din seara trecută, care o condusese în cameră, doar că era acum îmbrăcată mai oficial.

— Da, zicea femeia. Două duzini. Și mulțumește-i din partea mea lui Ernest pentru stilourile vișinii. Copiilor le plac la nebunie. *Spasiba.*

Închise telefonul și-i adresă lui Chloe un zâmbet obosit.

— Câteodată mă simt mai degrabă ca un director de departament, decât ca președintele micii mele firme. Cum te simți?

— Ăă... foarte bine, mulțumesc...

Îi venea greu să-și dea seama ce vârstă avea femeia: avea un corp perfect, gen Clopoțica, micuț, dar cu forme bine conturate, cu o talie minusculă și gambe uluitoare, scoase în evidență de tocurile cui care păreau să aibă cincisprezece centimetri. Avea părul scurt, blond ca de zână, și ochi negri. Sacoul și fusta care-i alcătuiau costumul erau un pic cam stridente pentru gustul lui Chloe, însă evident scumpe. Și totuși, mai era ceva anume la ea... felul în care-și ținea capul, cum privea fără să clipească, sau acel miros pe care Chloe nu reușea să-l identifice...

În schimb, își dădea seama că era la fel ca ea: femeie-pisică.

— Eu sunt Olga Chetobar, se prezintă femeia, întinzându-i o mână cu unghii lungi, perfect manichiurate. De vârful uneia dintre ele atârna o mică amuletă din aur. Sunt președintele departamentului, în fine, noi îl numim de „resurse umane”, de la Firebird. Noi îi găsim și-i salvăm pe, hai să zicem, *rătăciți*, și-i aducem acasă.

— Acasă?

— Serghei o să-ți explice... e foarte nerăbdător să te cunoască, îi răspunse Olga, verificându-și din nou ecranul telefonului mobil.

— Mulțumesc pentru... ăă... prânz, zise Chloe, întrebându-se în gând dacă ar fi o dovadă de nepolitete să se intereseze în legătură cu un duș, haine curate, sau luarea legăturii cu mama ei.

— Nu te obișnuiești cu asta, îi atrase atenția femeia, zâmbindu-i cu căldură. Pe-aici, obișnuim să mâncăm toți împreună. Curând, o să stai și tu la masă cu noi.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă... chiar e grozav aici... dar când aș putea să plec la mine acasă? Cred că mama o să-nceapă să-și facă griji.

Olga o opri, ridicând o mână.

— Se ocupă Serghei de asta. Mama ta va fi informată că ai fost martoră la un incident posibil mortal — ceea ce ai și *fost* — și că te afli sub protecția poliției. Sau a autorităților federale. Poate chiar i-o fi spus deja. Nu cunosc amănuntele; totuși, oamenii lui fac totdeauna treabă bună. Acum, hai cu mine, zise deodată, privindu-și ceasul, unul scump, cu aur și diamante. Ești așteptată.

Chloe își vârî picioarele în pantofii ei Saucony fără să le mai lege șireturile și ieși din cameră în urma Olgăi. Merseră de-a lungul unui coridor strâmt și slab luminat, posibil același din seara precedentă. La lumina zilei, observă că pereții erau împodobiți cu o imitație de hârtie veche cu șiruri de trandafiri micuți și diferite alte desene, și că podeaua era alcătuită din bucățele de lemn de culori diferite.

— Îmi cer scuze că te-am instalat, practic, în pod, îi zise Olga peste umăr, în timp ce picioarele ei micuțe se îndreptau cu iuteală spre o scară îngustă. Am fost cam nepregătiți și ne-am închipuit că, pentru o vreme, n-o să te deranjeze. În timpul zilelor lucrătoare, aici se cam face aglomerație și gălăgie.

Chloe fu nevoită să se forțeze ca s-o prindă din urmă, practic prăvălindu-se pe două șiruri de trepte înguste, montate în jurul unui ax central.

— Dar ce este aici?

— Firebird Properties L.L.C., îi răspunse Olga, cu vioiciune și mândrie, privindu-și din nou ceasul. O companie imobiliară și de marketing. În principal, ne ocupăm de investiții și comerț cu proprietăți, mai puțin de construcții de locuințe.

Cât timp îi dădu răspunsul, Olga zbură de pe scară și ajunsese la jumătatea unui alt coridor: Chloe fu obligată să alerge ca să țină pasul. Era o zonă mult mai modernă, cu podeaua acoperită dintr-un perete în celălalt cu mochetă cenușie și reproduceri de artă înrămate pe pereții vopsiți.

— Construcții de locuințe? Comerț? Ce...?

Deodată, Chloe se opri brusc în dreptul unei ferestre mari, din stânga ei, care dezvăluia o priveliște impresionantă. Făcu ochii mari și privi afară.

Erau la primul etaj, iar cel dintâi lucru care-i sări în ochi fu enorma peluză care se întindea până la șosea. Când își lipi fața de geam și privi drept în jos, zări o fântână înconjurată de o alee circulară, din pietriș, care se întindea mai departe de-a lungul unei margini a peluzei, la vale, spre șosea. Acolo, la capătul ei, după cum intui Chloe, ar putea să fie o poartă.

— Asta-i casa aia, rosti ea, încet.

— Care casă? o întrebă Olga, întorcându-se să privească la rândul ei.

— Cea pe care mi-a arătat-o Alek. Când mă simțeam deprimată. M-a dus cu mașina undeva, în apropiere de Sausalito, și mi-a arătat casa asta extraordinară...

Fusese o zi ieșită din comun. Cearta cu Amy, automobilul pe care-l furase Alek din parcarele elevilor din anii mari, felul în care-i plăcea lui Alek să „prindă aer” pe colinele din San Francisco, evadarea din oraș, ca să vadă conacul acesta enorm și vechi. Văzut din exterior, era numai piatră și marmură, și tot atât de impresionant ca un muzeu.

Iar acum, ea era înăuntru.

— Alek te-a adus încoace? o întrebă Olga, ușor amuzată.

— Am crezut că e casa cuiva, zise Chloe. *A cuiva bogat de-a binelea*, adăugă, deși nu și cu voce tare.

— Este. Dar câțiva dintre noi locuim permanent aici, în afara lui Serghei. Eu, Kim, plus Ivan și Simone. În același timp, însă, e și sediul companiei Firebird, și al oamenilor noștri... Câteodată, e important să nu le stai altora în cale, iar aici e cu certitudine un loc la fel de drăguț ca oricare. Mai drăguț, chiar, adăugă femeia, pe un ton meditativ și fără vreun zâmbet pe buze, cu toate că ochii îi erau plini de veselie.

Chloe nu reușea să-și dea seama dacă lipsa aceasta de expresie facială era o caracteristică a rușilor, sau a oamenilor-pisici.

— Adică e un loc în care...

— O să-ți explice *Sergei*, o întrerupse Olga, făcându-i un semn muștrător cu degetul, după care se întoarse și-și reluă țăcănitul tocurilor. Hai! îi zise, pe un ton poruncitor.

Chloe o urmă.

În acea parte a clădirii erau birouri, precum și oameni adevărați, ceea ce-i cam amintea lui Chloe de contabilul mamei, sau de dentistul ei, care lucrau amândoi în case în stil italian, restaurate după specificul secolului al nouăsprezecelea. Când era mai micuță, Chloe credea că sunt conace — erau mai mari decât casa ei, a lui Amy și a lui Paul, luate la un loc — și tot pomenea despre asta fără rețineri, stânjenindu-și al naibii de rău mama.

— El cine e? se interesă Chloe, după ce se trase deoparte ca să-i facă loc unei alte persoane.

Era vorba despre un tânăr cu înfățișare sobră și ochi căprui, care-i adresase un zâmbet fugar în timp ce se strecurase pe lângă ea.

— E Igor, directorul de vânzări.

Olga o conduse pe Chloe printr-un hol cu aranjamente florale proaspete și costisitoare, și tablouri originale. Avu un schimb vijelios de replici în limba rusă cu o fată îmbrăcată într-un tricou țipător, cu ștrasuri, după care o duse pe Chloe spre o ușă întredeschisă, din lemn de mahon. Pe ea era fixată o frumoasă plăcuță din alamă, având înscris numele *Sergei*. Într-un fel, lui Chloe parcă-i amintea de un sicriu.

Olga ciocăni în ușă și apoi intră, făcându-i semn lui Chloe s-o urmeze.

Era un cabinet mare, frumos aranjat, a cărui principală piesă de mobilier o reprezenta un *enorm* birou, dintr-un lemn de culoare închisă, așezat în dreptul unei ferestre boltite, cu nișă, acoperite de draperii dintr-o catifea verde-închis. La birou era așezat un bărbat care, la prima vedere, părea masiv, dar nu era chiar așa în realitate. Avea corpul cât se poate de pătrășos: lat și scund; la fel îi arăta și capul. Sub ochi se vedeau câteva cute, nu tocmai cearcăne, însă părea genul de bărbat care devine tot mai chipeș odată cu înaintarea în vârstă. Ochii de un albastru-deschis îi erau umbriți de sprâncene enorme, portocaliu-argintii, ca două omizi.

Își ridică privirea de pe teancul de hârtii din mână.

— *Tu* trebuie să fii *Chloe*! exclamă vesel, cu o voce ca tunetul, azvârlind hârtiile pe birou și sărind în picioare.

Ajunse de cealaltă parte a biroului în câțiva pași scurți, dar energici, apropiindu-se de ea ca o locomotivă cu aburi, cu brațele larg desfăcute.

Oricât ar fi fost el de mătăhălos, costumele pe care-l purta îi venea perfect, era imaculat și, ca totul de pe-aici, scump.

— Bun venit *acasă*, pisicuțo! strigă el, cuprinzând-o pe Chloe într-o îmbrățișare zdravănă. Încă una, revenită *acasă*! Încă un puișor de pasăre întors la

cuib!

O sărută pe amândoi obraji, după care o îndepărtă la o lungime de braț. Era într-atât de puternic, și prezența lui atât de impunătoare, încât Chloe avu impresia că e manevrată ca o marionetă, fiind prea năucită ca să mai opună rezistență.

— Dă-mi voie să te văd!

Îi privi concentrat ochii și chipul, studiind-o. După câteva clipe, îi apărură o umbră de dezamăgire, pe care însă încercă s-o ascundă cu un zâmbet.

— Ei bine, nu semeni cu nimeni dintre cei pe care-i cunosc... dar asta e chiar și mai bine. O față nouă ne prinde bine pe-aici, adăugă, dându-i părul pe spate cu un gest părintesc. Și mai ești și drăguță! constată, chicotind. E clar că suntem norocoși să te avem printre noi. Eu sunt Serghei Shaddar, conducătorul Semeției. Și cât se poate de încântat că ai intrat în rândurile noastre.

Conducătorul Semeției? Serghei Shaddar? Dintr-odată, i se făcu lumină în minte: *Serghei*, ruda îndepărtată a lui Alek, cel care nu-i ajutase familia să emigreze. Proprietarul conacului în care-o adusese Alek. Al conacului acestuia. Totul se lega.

— I-am trimis dosarul la departament, zise încetișor Olga.

— Analize de sânge?

Femeia scutură din cap.

— Nu e necesar, decât dacă descoperim vreun soi de punct de plecare probabil.

— Păcat. Mie îmi place activitatea științifică, îi mărturisi Serghei lui Chloe, zâmbindu-i. E atât de modernă! O picătură de sânge, și știm cine-ți sunt părinții! Asta, în cazul în care am reuși să dăm de urma lor. Sunt atât de mulți orfani! adăugă el, întristat. Prea puține familii rămase întregi.

— Mă scuzați? zise Chloe, străduindu-se să înțeleagă despre ce anume tot vorbea el acolo.

— Eu plec, anunță Olga, salutându-l cu o înclinare — aproape respectuoasă — a capului pe Serghei și retrăgându-se de-a-ndăratelea, astfel încât să fie tot timpul cu fața spre el.

Apoi, închise ușa după ea.

— Chloe, zise Serghei, punându-și o mână cărnoasă peste a ei.

Din degetele lui scurte ieșiră deodată ghearele, mult mai groase și mai scurte decât ale ei. I le apăsă pe dosul palmei, presându-i pielea, dar fără să i-o înțepe, și o privi cu seriozitate.

— Tu ești fiica Regilor Vânătorii. Strămoșii tăi au fost zeițe. Ești o Mai. Așa suntem noi numiți.

— Mai? repetă Chloe, neputând să-și dezlipească privirea de pe ghearele lui; chiar i le pipăi, ridicându-i mâna și întorcând-o pe toate fețele, holbându-se

uluită la ea.

Serghei o lăsă, fără împotrivire.

— Poporul Leilor. Vânătorii Deșertului. Copiii lui Bastet¹ și Sekhmet².

Chloe recunoscuse vag cele din urmă două nume, sau cel puțin pe-al lui Bastet: era zeița-pisică din medalionul pe care-l purta Amy în permanență.

— Suntem... egipteni? Eu crezusem că toată lumea de pe-aici e din, cum să zic, din Europa de Est, sau cam așa ceva.

— Nu, la origine suntem din Egipt, și din alte părți ale Africii. Dar, în definitiv, nu e același lucru pentru toată lumea? adăugă, chicotind. Rasa noastră e veche de milenii, Chloe. Suntem dotați și diferiți de ceilalți... și-au mai rămas doar puțini dintre noi.

— Cum m-ați găsit? se interesă Chloe, puțin jenată de faptul că punea o astfel de întrebare: el îi dădea ponturi despre istoria lor, și ea reacționa la modul: *OK, dar să ne întoarcem la mine.*

— Nu aveam cum să știm sigur dacă ești de-a noastră, răspunse Serghei, ridicând din umeri.

Își luă mâinile de pe ea și începu să gesticuleze în timp ce vorbea; ghearele îi scoteau mici șuierături prin aer, însă, încetul cu încetul, i se retraseră la loc în buricele degetelor.

— De obicei, începu el, noi ne... arătăm adevărata natură la vârsta adolescenței, cam pe la paisprezece, cincisprezece ani. Alek a menționat faptul că pari... *altfel*, iar când ți-am analizat dosarul, am descoperit că ai fost adoptată din fosta Uniune Sovietică; din Abhazia, ca să fiu mai precis. Și atunci, te-am supravegheat, ca să fim siguri. Alek a primit instrucțiuni să intervină și să te inițieze în secret, atunci când situația a început să se complice cu Coțcarul și cu A Zecea Lamă.

Mii de întrebări i se învolburau prin minte lui Chloe.

— Dar de ce nu m-a *întrebat* pur și simplu, sau cam așa ceva? vru ea să știe.

Serghei o privi răbdător, cu o oarecare milă.

— Chloe King, dac-ai fi fost deja tulburată de ceea ce ți se întâmpla, și-ar fi venit cineva să-ți zică: „Hei, vezi că ești leoaică, dar e secret, și suntem o haită întregă aici, în San Francisco, hai la noi!”, cum ai fi reacționat?

Aș fi murit de frică. Încuviință cu un gest lent.

— Am fi grăbit ceva mai mult lucrurile dac-am fi știut că Alexander Smith te vânează și că tu *umbli* cu un membru al Ordinului A Zecea Lamă.

— Nu umblam cu el, bombăni Chloe, pe negândite.

— Ce?

— Nu eram cu el, în realitate, repetă Chloe, ceva mai tare. Nici măcar să mă sărute nu voia.

— Sigur că nu, încuviință Serghei, cu un aer de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Chloe ridică din sprâncene, privindu-l întrebătoare.

— Oamenii și rasa Mai nu se pot... of, cum să mă exprim? Ăăă... *întovărăși*, zise bărbatul mai vârstnic, tușind stânjenit. Asta le-ar aduce moartea. Ca și cum am fi otrăvitori.

Xavier! Tipul pe care-l agățase la club, în noaptea premergătoare celei de-a șaisprezecea aniversări a ei... Se giuguliseră în parcare localului, iar atunci când se simțise aproape copleșită de dorință, Chloe se oprise și plecase acasă. După câteva zile, se dusesse să-l caute în apartamentul lui: îl găsisese aproape mort, plin de răni infectate, acolo unde îl zgâriase ea pe spate. Chiar îi chemase o ambulanță, sub adăpostul anonimatului.

— O, Doamne! exclamă, acoperindu-și gura cu palma. M-am sărutat la club cu un tip, și zău dacă n-a trebuit să fie dus la spital...

Serghei ridică din sprâncene.

— O să moară? îl întrebă, în șoaptă.

— Probabil că nu, dacă numai l-ai sărutat, îi răspunse el, vorbind rar. Însă ar fi cazul să ții minte, pe viitor.

Slavă Domnului că nu l-am sărutat pe Brian, își zise Chloe în gând, dar își aminti imediat că nu avea nici cea mai mică intenție de a-l mai săruta vreodată pe Brian. *Sau să-l mai văd. Sau să mă mai gândesc la el*, adăugă, în sinea ei. Fusese o relație grozavă, dar numai până la marea dezvăluire a faptului că era membru al Ordinului A Zecea Lamă. Chloe își recapitulă faptele în minte; nu se putu stăpâni. El pretinsese că încercase s-o salveze de Coțcar, atunci când se luptaseră, pe pod; totuși, unele dintre acele shuriken³ zburaseră periculos de aproape de capul lui Chloe. Și apoi, cea pe care i-o înfipsese cu atâta îndemânare în picior lui Alek, în timp ce încercau să fugă... Susținuse că încerca să-i oprească. Să-i apere de oamenii ascunși de A Zecea Lamă pe Promontoriul Marin. Însă el nu-l avusese niciodată la inimă pe Alek...

Iar acum Chloe începea să înțeleagă și *de ce*.

— În orice caz, ia gândește-te, Chloe! Acum ai o familie adevărată: oameni cu care te înrudești prin sânge, și care-ți împărtășesc descendența! Și știi ceva? adăugă, izbindu-și pumnul în palmă și scoțând un zgomot care-o făcu pe Chloe să sară înapoi. *Eu* o să-ți fiu protector. N-ai cum să locuiești *aici* tot timpul...

— Dar mama? Când pot să mă întorc la ea? strigă Chloe.

Nu voia să-l supere pe Serghei, însă toată această discuție despre familie i-o readucea în minte pe mama ei.

Serghei oftă și clătină din cap.

— Nu prea curând, mă tem. A Zecea Lamă încearcă să-ți dea de urmă. Ei

cred că tu l-ai omorât pe Alexander Smith, așa că străzile colcăie acum de agenții lor. Dacă ai pleca de aici, ai fi moartă înainte de a parcurge jumătate din drumul prin oraș.

— Dar pot măcar s-o sun? Întrebă Chloe, gândindu-se că poate e mai bine să ceară voie, înainte de a recunoaște că o făcuse deja...

— Regret, Chloe, dar răspunsul e negativ. Chiar dacă A Zecea Lamă n-a aranjat deja să-i intercepteze convorbirile, aproape sigur i se urmărește orice mișcare. Iar dacă mama ta a sunat la poliție, atunci telefonul îi este *sigur* interceptat.

— Dar... n-o să devină bănuitoare? Ea unde crede că sunt? O, Doamne... ce-or să creadă *profesorii* mei, când or să vadă că nu apar, luni, la școală?

Serghei îi răspunse, începând să numere pe degete.

— Mama ta a fost informată că faci parte dintr-un program federal de protecția martorilor, și că i se va permite să stea de vorbă cu tine de îndată ce nu va fi vreun pericol. Celor de la școală li s-a spus că suferi de mononucleoză⁴ și că vei lipsi o perioadă, îi explică el, după care zâmbi. Li s-a dat până și o adresă, la care să-ți trimită temele pentru acasă, adăugă, mulțumit de sine.

Chloe tresări. *Chiar trebuia neapărat să fie mononucleoză? Boala sărutului? Nu putea să fie Ebola, sau boala vacii nebune, sau ceva care nu se ia prin pupat?*

Serghei o fixă cu o privire lipsită de amuzament, remarcându-i reacția.

— E cea mai logică maladie de care poate fi doborât un adolescent.

— Da, numai că toată lumea o să creadă... în fine, nu mai contează, zise Chloe, resemnată.

Total era nașpa. N-avea voie să vorbească deloc cu mama ei, cu atât mai puțin să-i spună adevărul; toată școala avea să râdă de ea și, în plus, urma să fie captivă aici pentru o vreme. Nu că ar fi vrut să *plece*, neapărat, însă ar fi dorit să aibă posibilitatea alegerii. Și mai era și ideea unui întreg oraș plin de oameni care căutau s-o omoare. Al căror țel era s-o omoare. Pe ea, Chloe King. O fată de șaisprezece ani, inofensivă.

— Dar nu l-am omorât eu! exclamă, ea însăși surprinsă de furia care-i clocotea în voce. Când a alunecat, *am încercat să-l ajut să se ridice la loc!*

— De ce-ai fi făcut una ca asta? o întrebă Serghei, cuprins de o mirare neprefăcută.

— Nu știu, doar că... Nu știu. Mi s-a părut că asta trebuie să fac, zise Chloe, ridicând din umeri a neputință; n-avea cum să-i explice. *Așa se face, și gata.* Dar, la urma urmei, cine *sunt* oamenii ăia? Întrebă, la rândul ei.

— A Zecea Lamă există exclusiv pentru exterminarea noastră, îi explică Serghei, punându-i iar mâinile pe umeri, cu o căutătură gravă în ochii lui negri. Ei consideră că rasa Mai reprezintă răul, că suntem trimiși ai diavolului, sau alte

aberații asemănătoare. Ne tolerează numai fiindcă e mai greu să omori lumea așa, hodoronc-tronc, în America, decât oriunde altundeva...

Ochii îi deveniră sticloși când se gândi la alte vremuri, la alte locuri. Apoi, își recăpătară limpezimea.

— Și, atât timp cât nu atragem prea mult atenția asupra noastră, suntem, mai mult sau mai puțin, la adăpost, continuă el.

Scuipă cu dispreț, după care continuă:

— Suntem obligați să ne ascundem aici ca *șobolanii*! exclamă, fluturându-și mâna spre încăperea despre care Chloe, personal, nu considera c-ar fi fost nelalocul ei nici măcar în Casa Albă, necum o vizuină de-a șobolanilor. Ei se tem de puterea noastră, reluă Serghei. Suntem mai puternici, mai iuți și mai silențioși decât ei: ar trebui să fim venerați, nu nimiciți!

Tăcu preț de câteva clipe, clocotind de furie.

— Ei bine, am convingerea că Olga a pus deja pe cineva să-ți aranjeze o cameră adevărată, zise el apoi, redevenind voios cât ai clipi din ochi. Eu acum trebuie să particip la o întâlnire, însă tu ar fi bine să te duci în bibliotecă și să înveți istoria poporului nostru. Simone și Ivan vor fi informați despre noua noastră colocatară. Ți se va oferi un tur complet al locurilor. La revedere, Chloe, și fii bine-venită!

Și, îmbrățișând-o zdravăn pentru o ultimă oară, o invită să iasă, împingând-o ușurel de la spate.

— Stați! Încă o întrebare! se rugă Chloe.

— Da? zise el, oprindu-se tocmai când ea ajunsese să treacă pragul.

— De ce e atât de multă lume aici, într-o zi de *sâmbătă*?

— Aici e o companie *imobiliară*! răspunse el, începând să închidă ușa după ea. Noi nu avem niciodată închis de tot!

Ea rămase pe loc, buimăcită pe moment, gândindu-se la tot ce-i spusese Serghei. *Analize de sânge? Zeițe? Vechi de milenii?* Un fax piui pe undeva, smulgând-o din reverie. Ciudat loc de adunare pentru un grup de străvechi vânători.

Fata cu tricoul acela urât și sclipicios o instrui pe Chloe cum să ajungă la bibliotecă, după care nu-i mai acordă atenție.

Chloe plecă, agale. Se simțea dezorientată și fantomatică în locul acesta pe jumătate modern, pe jumătate străvechi: nu aparținându-i întru totul, însă fiind oarecum legată de el. Nu era nimeni cunoscut în preajmă, nimic familiar, și totuși probabil că era mai la adăpost decât fusese oriunde altundeva, în ultima lună. Un refugiu, în casa unora cu care se înrudea într-adevăr. *Familia... ei...* Era prea mult, însă până acum i se păruseră cu toții dureros de normali. Olga, cu telefonul ei mobil, și Serghei, cu atitudinea lui de om de afaceri... Chloe își dădu seama că s-ar fi așteptat ca ei să aibă un comportament secretos și bizar, ca al vampirilor.

Și să *nu* fie amestecați în afaceri de genul celor imobiliare.

Biblioteca, la fel ca totul din conacul acesta, arăta spectaculos, perfect, parcă ieșită direct dintr-un spectacol englezesc de epocă: corpuri cu rafturi pentru cărți înzidite, ferestre interminabil de înalte, cuprinse între parantezele unor interminabil de lungi draperii, doar o idee decolorate. Trecu pe lângă un șir de rafturi imaculate, privind titlurile. În majoritate, erau din literatura clasică, sau enciclopedii... cu toate că mai exista și un sector dedicat cărților moderne ca *Jurnalul lui Bridget Jones*. Pe unul dintre rafturi văzu o pereche de semne de carte, de forma unor pisici egiptene: unul o înfățișa pe Bastet, după cum își dădu seama Chloe, *arătând* la fel ca pe medalionul lui Amy, o pisică domesticită cu un ușor zâmbet și un cercel. Celălalt era un leu cu colții dezgoliți. Între acestea două se găseau cărți cu titluri precum *Istoria poporului Mai*, *Eseuri despre originile poporului Mai*, *Res Anthro-Felinis*. Chloe alese una dintre ele și începu s-o frunzărească, deja plictisită și intimidată de corpul de literă demodat și de frazele lungi cât paragrafe întregi.

Oftă și se trânti pe un fotoliu.

- 1 Divinitate cu înfățișare felină din mitologia egipteană, zeița Egiptului Inferior, zeița Soarelui și a Lunii.
- 2 Zeiță războinică din mitologia egipteană, înfățișată ca o leoaică. Se spunea că răsuflarea ei ar fi creat deșertul. Mai era considerată zeița tămăduitoare a Egiptului Superior.
- 3 Steluțe cu colțurile foarte ascuțite, folosite în mod tradițional ca arme de luptătorii ninja.
- 4 Boală infecțioasă acută, de origine virală, frecventă la copii și la tineri și caracterizată prin stări febrile și o creștere a numărului de limfocite și monocite din sânge.

Doi

— ȘI-ACUM, ce facem?

În spatele lor, un alt elicopter dădea roată pe deasupra podului. Tot planau pe-acolo, ca niște libelule iritate, încă de vineri seară. Paul și Amy sperau că Garda Națională ajunsese la timp la Chloe și la cel care o atacase, indiferent cine-ar fi fost, despărțindu-i... însă trecuse aproape o zi întreagă și nu părea să se fi ajuns la un deznodământ.

Paul avusese impresia, la un moment dat, că vede un trup prăbușindu-se de pe pod, însă nu-i spusese nimic despre asta și lui Amy.

— Ei? insistă prietena lui.

Paul oftă.

— Nu știu... *tu* ce crezi c-ar trebui să facem?

— S-o sunăm pe maică-sa...?

Dar, chiar în timp ce-și rostea propunerea, vocea lui Amy începu să se stingă treptat, fata dându-și seama că, probabil, nu era cel mai potrivit lucru; sau, și mai important, că nu asta ar fi vrut Chloe ca ei să facă. Își trecu mâinile prin părul castaniu, într-un gest de exasperare, trăgându-l din rădăcini. Era un nărav rămas din vremea când era mai mică și încerca să-și întindă, cu orice prilej, părul lung și adesea încrețit.

— Tu despre ce crezi că a fost vorba... în *realitate*?

Mai purtaseră conversația aceasta de vreo câteva ori în ultimele aproape douăzeci și patru de ore, însă, într-un fel sau altul, Amy nu se arăta niciodată mulțumită de răspunsurile lui Paul.

— Nu știu... Droguri? Bande? Cine știe ce joc de-a prinselea bizar, pentru psihopați? Poate că ea chiar o fi vreun soi de prințesă de-a Mafiei ruse, adăugă Paul, cu un zâmbet strâmb.

Porniră în tăcere spre casă, fără să se țină de mână, sau altceva. Ca pe vremuri, când toți trei nu erau decât buni prieteni. Înainte de căderea lui Chloe din Turnul Coit, când fusese la un pas de moarte. Înainte ca între ea și Amy să apară

acea ciudată ciondăneală, care continuase zile în șir... și după care abia se împăcaseră. Înainte de a începe Chloe să iasă cu Alek și cu Brian.

— Știi, zise târăgănat Paul, o *mulțime* de tâmpenii stranii i s-au întâmplat lui Chloe în ultimele vreo două săptămâni, nu crezi?

Amy ridică din umeri.

— Eu am impresia că, după ce i-a venit ciclul, s-a transformat într-o pacoste absolută. Cel puțin, pentru o vreme, se grăbi să adauge.

Chiar să fi fost Chloe o pacoste, tot îi era cea mai bună prietenă, și iată că tot dispărută rămăsese.

— Nu, e mai mult decât atât, zise Paul, încruntându-se și încrețindu-și fruntea albă și înaltă. Mă refer la căderea ei, și la vânătăile de pe față, și la absențele aiurea de la școală... ca să nu mai vorbesc și despre totala lipsă de comunicare pe tema problemelor ei generale de viață.

— Urma să ne spună tot, își aminti Amy. Pe pod... Tocmai se pregătea să ne explice *ceva*...

— ...când a apărut ciudatul ăla cu cuțitele, completă Paul.

Se priviră îndelung.

— Vorbeam despre cum i s-a pus ei pata pe *Alek*, când a sărit din Turnul Coit, preciză deodată Amy.

— N-a sărit, a căzut, o corectă Paul, mirat de tonul pe care făcuse Amy afirmația.

Era unica persoană de pe planetă care, probabil, o cunoștea pe Chloe mai bine decât el, și i se părea un lucru tare ciudat să spui așa ceva despre prietena lor. În nici măcar un moment din viața ei, nici chiar în perioada în care abordase moda goth, Chloe nu dăduse impresia că ar avea tendințe sinucigașe. *Cam tembelă, uneori, dar niciodată sinucigașă*. Gestul de a fi sărit pe pervaz, ca să obțină mai multă atenție, fusese puțin cam nechibzuit, însă băuseră, și așa ceva nu ieșea total din sfera comportamentului tipic pentru Chloe.

— Cum o fi, replică la rezezeală Amy, alungând subiectul. După toată povestea asta, viața ei a luat-o razna. Și pun pariu că totul are o oarecare legătură cu el.

— E o nebunie. Cum ar putea *gândul* la el să aibă orice de-a face cu faptul că ar fi fost tâlhărită, sau mai știu eu ce? Întrebă Paul.

Se străduia să nu râdă, sau să zâmbească, dar nu-și putu stăpâni scânteierea ochilor negri. Din fericire, Amy nu-l privea în față în clipa aceea.

— Ba nu! Ia gândește-te, insistă ea, începând să enumere faptele pe vârfurile unghiilor ei date cu lac negru. A fost tâlhărită imediat după ce ne-am despărțit, când am plecat de la clubul Raven, iar pe urmă s-a prefăcut într-o scorpie desăvârșită, după ce a început să umble de-a binelea cu Alek... iar el e rus, la fel ca și ea. Poate c-o fi amestecat-o în ceva *rău*.

— Și-atunci, cum rămâne cu *Brian*? vru să știe Paul. Atât timp cât acuzăm lumea la întâmplare, că i-ar fi dat cumva peste cap viața lui Chloe, și că ar fi trimis asasini după ea... Brian, misteriosul așa-zis iubit, care n-a sărutat-o niciodată, care nu e la școală și, cel mai important... *pe care noi nu l-am văzut niciodată!*

Amy se holbă la el cu ochii ei albaștri lipsiți de expresie, nereușind să găsească vreun răspuns. Paul tocmai se pregătea să mai adauge vreo câteva amănunte frapante, prin care să-i dovedească totala netemeinicie a argumentelor ei inconsistente — și *demente* — când observă că lui Amy începuseră să-i tremure buzele și să-i apară lacrimi în colțurile ochilor.

— O să fie bine, încercă el s-o asigure. Garda Națională e aici. Putem să sunăm mai târziu la poliție, dacă vrei, sau pe maică-sa... hai să zicem, dacă nu aflăm nimic despre ea în câteva ore. Bine?

Amy încuviință, nefericită, și-și continuă drumul spre casă.

Trei

AMY ÎȘI PRIVI, PLINĂ DE SPERANȚĂ, peretele din spate al dulăpiorului. Nt, nimic. Ea mereu îi scria lui Paul mici bilețele drăgălașe și i le strecura în dulăpiorul *lui*. Câteodată, erau mângălituri la repezeală — *ne vedem la Engleză!* — iar alteori, lucruri cu adevărat complexe, pe care le confecționa cu o seară înainte, din pânză, cu ajutorul pistolului ei de lipit și al altor materiale.

Nici măcar *o dată* nu făcuse și el același lucru pentru ea. Nu voia să-l *întrebe* fățiș... însă cât de insistente ar trebui să fie aluziile unei fete? Acum, că se cuplase în sfârșit cu un băiat drăguț, nu un psihopat, își închipuise că ar fi cazul să se aleagă cu vreo câteva din motivele de fală care se presupunea că ar veni la pachet cu asta. Da, era ridicolă, și egoistă, își dădea seama: Paul făcea tot felul de alte gesturi drăguțe, prietenești; de exemplu, cumpăra din timp bilete pentru filmele pe care voiau să le vadă împreună, sau îi aducea cafea, dacă-l ruga. Și era dispus să stea de vorbă *ore întregi* cu ea la telefon, despre tot felul de lucruri...

Și totuși, Amy ar fi vrut ca, măcar o dată, s-o trateze și pe ea cineva exact așa cum își dorea. Toate chestiile alea referitoare la Regula de aur, la karma și alte alea... facerea de bine nu prea părea să-și găsească drumul spre ea, deocamdată.

Închise, mâhnită, ușa dulăpiorului. Apoi, o izbi cu piciorul, suficient de tare încât să-i lase o adâncitură cu botul oțelit al bocancilor ei militari. Chloe încă nu apăruse. Amy se boscorodi singură pentru faptul că nu auzise telefonul atunci când sunase ea: acesta îi rămăsese undeva pe fundul ghiozdanului, printre alte lucruri, și ea fusese pe-afară, căutând-o pe Chloe, tocmai pe ea. Amy începuse să-și verifice mesageria vocală cam de o mie de ori pe oră, sperând să afle ceva vești despre prietena ei, însă nu se alese cu nimic.

Era, categoric, îngrijorată pentru Chloe. Nu exista nici urmă de îndoială.

Cu toate acestea, în același timp, se simțea puțin... lăsată deoparte. Era ca și cum, după ce ea hotărâse să iasă cu Paul, în viața lui Chloe începuseră să se petreacă atâtea lucruri ciudate și misterioase, care *încă* n-o includeau și pe Amy...

Celebrul râs lătrat al lui Alek răsună pe coridor. Amy privi într-acolo: el

tocmai își închidea dulăpiorul, trântindu-i ușița și fluturându-și mâna în semn de rămas-bun către prietenele lui, Keira și Halley — cât se poate de ne-prietene cu Chloe — și ținându-și în echilibru cutia flautului pe un caiet. *Plec la lecția de muzică.*

Amy își dădu seama că avea ocazia perfectă de a-l interoga temeinic pe ticălosul nedemn de încredere. Se strecură până la vreo cinci-șase metri în spatele lui, având grijă să rămână cu spatele spre dulăpioare, în stilul Harriet Spioana⁵. Totuși, n-ar fi avut nevoie de atâtea strădanii: Alek era prea ocupat să le facă semne cu mâna celor de pe coridor, ca s-o mai observe și pe ea.

De îndată ce el coti spre aripa de clădire în care se țineau orele de muzică, Amy își iuți înaintarea furișă până când ajunse aproape la un metru în spatele lui. Cu toate acestea, nu trebui să se grăbească prea tare: el își târa puțin un picior. *Asta ce-o mai fi, vreun nou stil de mers de vedetă?*

Își netezi spre spate părul voluminos, roșu-închis, și-și alcătui cea mai grozavă expresie severă. I-ar fi plăcut să poată aborda acea privire de gheață albastră — în definitiv, avea ochi pentru așa ceva — însă cumva, din cauza pistruiilor și a nasului „aristocratic”, avea tendința de a părea mai degrabă bleagă și simpatică, decât rece și distantă.

— Ai putea, nu știu, să vorbești cu mine ca un om normal, îi zise Alek, ca într-o doară, fără să privească în urmă.

După ce trecu peste reacția de surprindere, Amy se înfurie atât de tare că fusese prinsă, încât fu cât pe ce să bată cu piciorul în podea.

— *Unde e Chloe?* îl luă ea la rost. Jur pe *Dumnezeu*, Alek Ilciovici, că dacă a dat naiba să-i faci *ceva*...

Doi elevi, cărând după ei instrumente masive, împovărate, apărură de după colț, chiotind și ținându-și partiturile în mâini.

Alek o cuprinse ușurel cu brațul pe Amy și o trase după el într-o sală goală pentru repetiții. Îi astupă gura cu palma și-și duse un deget la propriile buze. Rămaseră pe loc, cu ochii lui albaștri de gheață fixându-i pe ai ei, la fel de albaștri, insistând că trebuie să păstreze tăcerea până când ceilalți doi elevi aveau să se îndepărteze suficient.

Privi cu atenție prin deschizătura ușii, să vadă dacă mai vine cineva, și abia apoi își luă mâna de pe gura ei.

— Dacă nu ai de gând să vorbești normal cu mine, îi zise el, cu un ușor zâmbet, măcar nu te apuca să faci o criză de nervi în public.

În sală era mai mult întuneric, fiind o aripă interioară a clădirii, fără ferestre. Era mică și înghesuită, plină de acel tip de bănci și scaune pe care să stea elevii cât timp exersează. Peste doar câteva minute, un profesor va intra, va aprinde lumina, și o nouă oră de clasă va începe. Deocamdată, însă, nu erau decât ei doi, și cât se poate de singuri. Chipul perfect dăltuit al lui Alek era la doar câțiva

centimetri de al ei.

— Ești un... *ticălos*! exclamă Amy, ridicându-și piciorul și pregătindu-se să-l trântască peste al lui, însă Alek o îndepărtă abil.

— Azi stă acasă, fiindcă nu se simte bine, atât, îi răspunse, pe un ton răbdător.

Asta era și ce spusese toți profesorii, când îi întrebaseră, și pe ei, Amy.

— Știu că mi-a zis că e în siguranță, dar am văzut ce s-a întâmplat pe pod, zise ea, împingându-și bărbia în față.

Ochii albaștri ai lui Alek se făcură mari și, de data aceasta, el nu mai avu replică.

— Ce e cu toată povestea asta? vru ea să știe. De ce-a încercat cineva s-o omoare pe Chloe? Și încă de două ori? Tu știi. Știu că știi.

Alek deschise gura, căutând ceva de zis.

— Ea chiar se simte rău, și e acasă. Cu mama ei, repetă, neconvingător.

Urmă un lung moment de încordare între ei, Amy privindu-l furioasă, *sfidându-l* să mintă încă o dată. În cele din urmă, el își abătu privirea.

Amy îi repezi un pumn în burtă.

— *Ticălosule!* zise ea din nou, și ieși tropăind pe coridor, în timp ce el se îndoia de mijloc, ținându-se cu mâinile de burtă.

Amy știa că nu era posibil să-i fi provocat cine știe ce mari dureri, cu încheieturile ei subțiri și „mâinile de artistă” de care râdea mereu Chloe, însă cel puțin îl văzu că arată surprins. Se răsuci pe călcâie, revenind cu fața spre el.

— Chloe e cea mai bună prietenă a mea. *Dintotdeauna*, șuieră ea, sacadat. Dacă pățește ceva din cauza ta, îl pun pe vărul meu Steve să te bată până *faci pe tine...* și pe toți cunoscuții tăi!

După care îi întoarse spatele și plecă, adrenalina — dacă nu chiar triumful — făcând să-i țiue urechile.

5 Eroina unui roman pentru copii publicat în anul 1964 de scriitoarea americană Louise Fitzhugh.

Harriet e o fetiță de unsprezece ani din New York, care visează să devină scriitoare și, în același timp, spioană.

Patru

CHLOE MOȚĂIA cu *Istoria poporului Mai* în poală, vechea copertă legată în piele făcând-o să strănute din când în când prin somn. Era a doua oară de când sosise că încerca să parcurgă textul acesta dens, însă de data asta volumul o adormise imediat.

Visa iar. De data aceasta, o pisică mare cât un om se apropia de ea, fără zgomot. Chloe o așteptă să-i spună ceva care să-i fie de folos, sau să facă vreun gest...

— Te deranjez cumva? îi zise pisica.

Chloe sări ca arșă, trezindu-se în sfârșit. *Nu* visa. Chipul straniu și fantomatic care-o îngrozise în seara precedentă aștepta acum, cu o expresie răbdătoare, chiar în fața ei. *Nu e decât Kim; e o arătare*, îi zisese Alek.

Și, mamă, ce dreptate avusese!

Era o fată slăbănoagă și ciudat construită, subțire și mlădioasă. Avea părul mai scurt decât al lui Chloe, lucios, des și negru: aproape negru-albăstrui, aproape asiatic. Pomeții îi erau înalți.

Și urechi negre, catifelte, de pisică.

Și *mari*. De mărimea pe care ar fi avut-o, în cazul în care capul unei pisici ar fi fost mărit până la dimensiunile unuia omenesc.

Avea ochii de un verde ireal, înguști, ca ai unei pisici, complet străini și lipsiți de expresia unor sentimente omenești normale. Purta un pulover normal, lung până la genunchi, și blugi negri. Era desculță; degetele osoase de la picioare i se terminau cu gheare și aveau mici smocuri de blană neagră. Chloe nu se putu împiedica să nu se gândească la hobbyți; doar că fata era, fără doar și poate, superbă. Părea să fie cam de vârsta lui Chloe, însă era greu de estimat.

— Hm, nu, și-așa ar fi trebuit să citesc, îi răspunse Chloe, trecându-și o mână peste față și străduindu-se să nu se holbeze la nou-venită.

— Mă tem că te-am cam speriat puțin când ai sosit. Îmi pare rău... de obicei, nu mă aștept ca lume nouă să bântuie pe-aici seara târziu.

— A, hm, nu e nici o problemă. Vina mea, zise Chloe, tot încercând să privească altundeva, neștiind precis ce-ar putea să spună, dar oricum, făcând tot posibilul să nu se holbeze.

— Eu sunt...

— Mda, Kim; mi-a spus Alek.

Fata cealaltă făcu o figură agasată.

— Numele meu e *Kemet*, sau *Kem*, *nu* Kim. Totuși, nimeni nu-mi spune așa, grație unora ca Alek.

Oftă, lăsându-se cu grație pe scaunul de lângă Chloe.

— *Kemet* înseamnă „Egipt”. Locul de unde provenim, de mii de ani.

Chloe își însemnă în minte s-o întrebe mai târziu despre asta, însă acum altceva o intriga mai mult.

— Acesta e numele care ți s-a dat la botez?

— Nu, îi răspunse Kim, fixând podeaua cu privirea. Numele meu de botez e Greska.

— Aha, zise Chloe, încercând să nu zâmbească.

— Îți dai seama acum de ce-am vrut să-l schimb.

— Absolut.

Urmă un moment de tăcere. Kim o privea în ochi pe Chloe, la fel de curioasă pe cât de mult se străduia Chloe să nu se holbeze la cealaltă față.

— Așadar, noi suntem originari din Egipt? întrebă apoi Chloe, încercând să se desprindă de sub privirea stăruitoare, înghețată, a lui Kim. N-am... ăăă... ajuns până acolo, îi explică ea, închizând cartea.

— Acolo a fost consemnată pentru prima oară existența noastră, sau acolo suntem menționați în istorie. „Iubiți de Bastet și păziți de Sekhmet.”

Kim luă cartea și răsfoi până la o pagină pe care se aflau o hartă și o inscripție cu hieroglife.

— Am fost creați de ea, conform legendei.

Chloe nici nu mai știa de unde să înceapă cu întrebările: *Creați de...? Legende antice? Kim e de vârsta mea, dar poate să citească scrierea egiptenilor antici?*

— Cei mai mulți dintre noi, din semeția asta, suntem din Europa de Est...

— Stai puțin, „semeția”?

— Da, răspunse fata, ridicându-și privirea rece spre ea; dac-ar fi avut coadă, probabil că ar fi bățâit-o, nerăbdătoare. Asta e congregația în care călătoresc ai noștri. Ca leii⁶.

— Iar Serghei e conducătorul... Semeției?

— Nu, doar al celei de-aici, din California. Sunt patru aici, în Lumea Nouă. Sau, în fine, au fost. Cea din Est e, de asemenea, alcătuită în principal din Mai est-europeni.

Kim mai răsfoi câteva pagini și-i arată o altă hartă, cu statistici, inscripții, linii și săgeți care porneau din Africa și arătau în diferite direcții: rute ale migrației, spre sudul Africii, spre Europa și, mai departe, spre răsărit.

— Semeția din New Orleans tinde să fie alcătuită din Mai care au rămas cel mai mult timp în Africa subsahariană. Le place căldura, adăugă, cu un zvâcnit disprețuitor al nasului.

— Și cea de-a patra?

— A fost... pierdută, răspunse Kim, cu sfială. În orice caz, am fost mânați prin întreaga lume, departe de căminele noastre. Semeția noastră a reușit să viețuiască în Abhazia timp de mai multe secole, după ce a plecat definitiv din Orientul Mijlociu, îi explică, arătându-i spre o mică suprafață hașurată cu roz înspre nord-vestul Rusiei, pe malul Mării Negre. Lumea de-acolo, continuă ea, a rămas politeistă încă mult timp după decăderea Imperiului Roman, răspândirea creștinismului în lume și distrugerea Bagdadului de hoardele mongole.

— Am senzația că există și un „dar” pe undeva...

— Mulți abhazi au fost atrași în Turcia, pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, de confruntările interne cu georgienii. Ne-am lăsat prinși de conflict, și familiile au fost destrămate, unele rămânând acolo, altele fugind, iar altele plecând în Ucraina, sau la Sankt Petersburg. Și apoi, din nou, nu cu multă vreme în urmă, exact când unii au început să se întoarcă la locul lor și să se unească iar cu ramurile pierdute, s-au petrecut alte violențe.

Lasă jos cartea și strâmbă iar din nas: mai degrabă ca un iepure, decât ca o pisică, trase concluzia Chloe. Părea să semnaleze o modificare pe plan emoțional.

— Eu sunt orfană, la fel ca tine, continuă fără menajamente fata. Părinții mei au fost omorâți, sau despărțiți, pe timpul violențelor pornite din Georgia, în 1988, înainte de căderea Zidului. Îmi spusese că am avut... o soră..., rosti ea târăgănat, privind-o cu speranță pe Chloe. Cu un an mai mare decât mine, adăugă. Când te-am văzut intrând, mi s-a părut că semănăm... și că... poate...

Poate, un pic, dacă nu punem la socoteală urechile, fu cea dintâi reacție — defensivă — a lui Chloe. Dar, dacă lăsa deoparte urechile, ele *chiar* semănau un pic: părul negru, tenul bălai, ochii de culoare deschisă, pomeții înalți.

Dacă era adevărat? Chloe își dorise *totdeauna* să aibă un frate, dar mai ales o soră; Amy era cea mai apropiată de așa ceva, însă tot nu putea fi același lucru: nu cineva cu care să poți sușoti în toiul nopții despre cât de nebuni îți sunt părinții. Cineva la care să zbieri când îți ia cu împrumut haina preferată, fără să-ți spună, și apoi să ți-o înapoieze duhnind a fum de țigară, sau, pur și simplu, distrusă.

Cineva care să-ți spună că nu-i nimic dacă, dintr-odată, îți apar gheare.

Așa că, poate o fi ea un pic ciudată, însă o soră, tot o soră rămâne...

— Nu s-a menționat nicăieri că aș fi avut vreun frate sau vreo soră, când m-au adoptat părinții mei, îi atrase atenția, cu blândețe, Chloe. Ei mi-au spus că s-

au interesat: ar cam fi vrut să fie doi frați, care să crească împreună.

— Ah, birocrația slavă... Cine poate să știe ce au consemnat și ce nu?

— Dar nici despre o regiune numită Abhazia n-au pomenit vreodată...

— Problemele referitoare la asta, ca și la Abhazia însăși, nu sunt cunoscute în mod obișnuit de... ăăă... oamenii normali din Occident.

— Ei bine, eu totdeauna mi-am dorit o soră, zise, cu delicatețe, Chloe, sperând s-o înveselească pe fata cu care stătea de vorbă.

— Am căutat ani de-a rândul, mărturisi Kim, oftând. Serghei are un întreg departament dedicat încercărilor de a ne depista toate rudele, părinții, arborele genealogic, verii dispăruți... Ba chiar trimitem diverse probe pentru testările genetice, ca să stabilim legăturile de rudenie dintre noi.

— Uau! Impresionant! exclamă Chloe. De fapt, i se părea ceva puțin cam trăsnit, ca o variantă mai proactivă a obsesiei față de genealogie a bunicii lui Amy.

— E vorba despre *supraviețuire*, Chloe, îi atrase atenția Kim, privind-o fix, drept în ochi. Am mai rămas foarte puțini dintre noi.

Tăcură amândouă pentru câteva clipe.

— Ah, Chloe! strigă Serghei, care-și făcu apariția în salturi, cu brațele larg desfăcute, de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze din nou.

Într-un gest instinctiv, ea se dădu înapoi, făcându-se mică, nu din aversiune, ci de frică să nu fie strivită.

— Întâlnirile mele s-au terminat, și a venit vremea prânzului, explică el, oprindu-se brusc din îmbrățișarea pe care chiar o avea în intenție și oferindu-i lui Kim un salut indiferent, printr-o înclinare ușoară a capului. M-am gândit că ai putea să vii cu mine, continuă Serghei. Să luăm câte-o salată grozavă, sau altceva, ce mai mâncați voi, copiii din ziua de azi. Și aș putea să-ți arăt cu ce ne ocupăm aici.

— Sigur, dacă nu vă deranjează...

Se întoarse spre Kim, însă cealaltă fată deja ieșea fără zgomot din încăpere, mergând la fel ca Olga, de-a-ndăratelea, rămânând cu fața spre Serghei până în ultima clipă, înainte de a se întoarce.

— În plus, am vorbit cu Valeria și cu Olga să-ți pregătească ele ceva îmbrăcăminte. Tu ce măsură porți, opt?

Chloe tresări, iar pe chip probabil că-i trecu fulgerător o ușoară îngrijorare legată de faptul că era posibil ca el să nu se preocupe de ea într-o manieră strict părintească. Serghei chicoti încet.

— Cei din familia mea au fost pielari, Chloe. În Suhumi⁷. Am crescut printre veste și haine și șei, și știu ce măsură poartă un client, îi explică el, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri și conducând-o ușor spre ieșire.

— Ăăă... pot să vă întreb ceva? Nu vreau să par nepoliticoasă, se hazardă ea.

— Orice, Chloe.

— De ce Kim... adică, noi toți avem... cum să spun... urechile...? bâigui ea, gesticulând cu un deget.

Serghei își dădu ochii peste cap.

— Kim este o persoană extrem de evlavioasă, îi răspunse el. Ea urmează o cale anume, care s-o aducă mai aproape de zeițe. După credința ei, așa arătam cu toții, cu multă vreme în urmă.

— Ea... *vrea* să arate astfel?

— Cam așa ceva. E o fată foarte inteligentă și pioasă, însă cam... zeloasă.

Bărbatul mai vârstnic pronunțase cuvântul exact în același mod în care spusese Alek: „o ciudată”.

— Vă închinați la...?

Ar fi vrut să spună „la zeițe”, sau la „zeii Egiptului antic”, sau ceva de genul acesta, însă îi venea greu când treceau pe lângă tot felul de copiatoare și de sclavi în cămăși cu mânecă scurtă, trudind la birourile lor dezordonate, supraîncărcate.

— E greu pentru oricine a crescut în umbra Uniunii Sovietice comuniste să se închine cu adevărat la ceva, îi răspunse el, pe un ton blajin. Eu respect cât pot de bine cultul lui Sekhmet. Olga a fost crescută într-un soi de religie ortodoxă rusă, dar și cu un oarecare cult al lui Bastet, în același timp.

Se opriră într-o încăpere în care se aflau persoane un pic mai liniștite, care stăteau la birouri mai spațioase. Chloe îl recunoscuse pe Igor, care striga ceva pe rusește la telefon. Lângă el stătea un asistent, un băiat cam de vârsta lui Brian, care purta ochelari la modă, cu lentile groase, și avea o expresie de deznădejde resemnată.

— Toată lumea de-aici e... Mai? se interesă Chloe în șoaptă.

— Până la ultimul. Am clădit acest mic imperiu imobiliar astfel încât oricine să aibă un loc de muncă printre ai săi, dacă dorește.

— Și toată lumea... din Semeție... lucrează aici?

Serghei scutură din cap.

— Valerie, logodnica lui Igor, e fotomodel. Simone e dansatoare. Iar Kim se zice că se ocupă de propriile ei treburi. Totuși, nouă ne e greu să ne păstrăm o slujbă în comunitate: lumea știe să miroasă lupul printre oi, sau pisica printre... în fine, știi vorba. Nu ne potrivim.

Chloe își îndreptă privirea spre Igor. Arăta ca un bărbat normal, suprasolicitat de muncă. Își aruncase cravata peste umăr, și purta pantofi la modă. Făcea însemnări cu creionul și tot manevra o jucărie de birou în timp ce vorbea. Totuși, modul în care-și arcuia spinarea, și felul în care lumina, atingându-i ochii câprui, îi făcea să strălucească pentru câteva clipe, și cum își răsuci capul ca să-i privească pe Serghei și pe Chloe, fără să clipească... toate acestea, luate laolaltă,

alcătuiau, într-adevăr, o particularitate extrem de deosebită a lui.

Astupă receptorul cu o mână și o întinse pe cealaltă, când văzu că Serghei și Chloe s-au oprit acolo.

— Bună, zise el, cu un accent sesizabil rusesc. *Sau sesizabil cumva.*

— Eu sunt Chloe, se prezentă ea.

Simți ceva neobișnuit împungându-i pielea când îi strânse mâna... și-și dădu seama că el își scosese ghearele și o înțepa delicat. *Un salut secret*, înțelese ea, și încercă să procedeze la fel. Totuși, apăsă prea tare, subestimându-și forța. Igor își trase mâna, zâmbind întristat și lingându-și podul palmei, acolo unde îi dăduse sângele.

— N-am mai făcut asta până acum, încercă ea să se scuze, înroșindu-se. Chestia cu strângerea de mână.

Serghei izbucni într-un râs aproape isteric.

— Asta-i fata care-mi place! O devoratoare de bărbați!

Și o plesni atât de tare cu palma pe spate, încât ea fu cât pe ce să-i cadă în poală lui Igor. Însă acesta deja își reluase strigătul la telefon.

— Igor e mâna mea dreaptă. Sunt neputincios fără el, îi mărturisii Serghei, însă, cumva, Chloe nu-l crezu. În prezent, lucrează la un vechi, hm, salon de masaj de lângă Union Square. Avem în plan să instalăm în el francize, ca Starbucks. Poate și un Quiznos.

— E o grozăvie, exclamă Chloe, înainte de a se putea stăpâni. Vreau să zic, așa ceva trebuie să fie foarte profitabil, se corectă ea, după care șovăi puțin. Dar, reluă apoi, chiar dacă o avea o istorie urâtă, măcar e, știți, una interesantă. Nu una de centru comercial de duzină.

— Ah, tu ești dintre acelea, oftă Serghei. Dacă te consolează în vreun fel, află că tocmai am colaborat cu municipalitatea la transformarea spațiului viran din vecinătate într-un centru subvenționat de primărie pentru îngrijirea copiilor din familii cu venituri reduse, și a terenului aferent, într-o grădină publică pentru aceștia.

— O scutire de impozite ca la mama ei, completă în șoaptă Igor, astupând din nou microfonul receptorului.

Serghei se încruntă la el, și tânărul se întoarse, spășit, la munca lui.

— Măcar gândeți-vă și la o librărie, stăruii Chloe. Chiar la un Barnes & Noble.

— Ia priviți, am și eu mica mea consilieră spirituală, glumi Serghei, ciufulindu-i părul. Poate c-o să te punem să lucrezi aici, când nu ești la școală... ca într-o practică. Atunci, o să-ți poți face auzită vocea. Ha! Bine, acum hai să ne comandăm prânzul, adăugă, strecurându-și repede brațul pe după umerii lui Chloe și trăgând-o după el.

6 În limba engleză, *pride*, tradus îndeobște cu „mandrie” („semeție”), mai înseamnă și „familie”, „haită de lei”.

7 Capitala Abhaziei.

Cinci

— ÎNTRUNIREA DE URGENȚĂ A ORDINULUI își începe acum desfășurarea.

Era mult mai puțin formală ca majoritatea întrunirilor la care fusese silit Brian să participe: la lumina zilei, nici mai mult, nici mai puțin, și în veșminte normale, de stradă. *În fine, haine de stradă pentru mine. Costume, pentru bătrânii ăștia...*

— Scopul? Întrebă tatăl lui, conform ceremonialului, pentru ca stenograful să consemneze.

Brian privi dezgustat cum tatăl lui, Whitney Rezza, își îndoaie degetele, admirându-și străvechiul inel din aur și unghiile perfect manichiurate. Metrosexualii nu erau nimic pe lângă tatăl *lui*. El, practic, inventase stilul.

— De a determina, o dată și pentru totdeauna, ce este de făcut cu Chloe King, rosti Vorbitorul.

Vorbitorul era, în viața reală, Edna Hilshire, o copie aproape perfectă după Dame Judith Anderson⁸. Vârsta ei, părul scurt, mintea ageră, precum și ochii mici, căprui, pătrunzători, toate acestea o făceau să pară la fel de puternică pe cât era; același lucru era valabil și pentru majoritatea celor din cercul interior al Ordinului. Bogați, albi și, în majoritate, de vârstă mijlocie. Bunicul lui Brian, venerabilul Decan al Conclavului, era *antic*. El, cel puțin, dădea impresia că-i înțelege ezitățile lui Brian, de a împărtăși opinia grupului cu privire la Chloe, dacă nu chiar că i-o și iartă. *Sau, mai important, că mi-o acceptă, își zise Brian.*

— În mod direct sau indirect, ea este răspunzătoare pentru moartea Coțcarului.

Afirmația îi aparținuse lui Richard, cel cu fața de nevăstuică, omulețul slugarnic pe care-i plăcea tatălui lui Brian să și-l țină în preajmă. Dar, oricât ar fi fost Richard — Dick — de preferat al lui Whit Rezza, aproape toată lumea îl numea *Dickless*⁹. Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să ajungă el conducătorul, într-o zi. Era o poziție la care și Brian sperase odinioară, ba chiar îi fusese garantată, datorită descendenței sale familiale, însă apoi lucrurile se schimbaseră. *Totul se*

schimbare de când o cunoscuse pe Chloe.

Brian nu alesese niciodată să facă parte din lumea Ordinului A Zecea Lamă, spre deosebire de Richard, care aderase la el din propria voință. Există ceva în toată acea secretomanie, în ritualuri, în devotament, ca și în primejdiile aferente, care părea să atragă oameni de toate vârstele, reflectă cu amărăciune Brian.

Brian nu și-ar fi ales în ruptul capului o astfel de viață. Asta, dacă ar fi avut vreodată posibilitatea alegerii. Așa se face că ajunsese cumva să participe la o întrunire care avea ca scop de a se hotărî soarta singurei fete față de care avusese vreodată sentimente puternice. Poate chiar o iubise.

— Ea *nu* este direct... și nici măcar *indirect* răspunzătoare pentru moartea lui, repetă Brian, istovit, pentru a mia oară de când cu seara aceea, când se întorsese acasă după lupta de pe pod.

Își trecu degetele prin părul șaten-închis, care de obicei îi stătea înfoiat, dar acum era lins de epuizare și de transpirație.

— Alexander Smith s-a dus s-o *omoare*, iar ea s-a apărat. Mai mult decât atât, când el a alunecat de pe pod *din propria vină*, ea a întins o mână ca *să-l salveze*.

— Socotesc lucrul acesta extrem de improbabil, replică afectat Richard.

— Ia mai taci, se răsti Brian la el. Tu nici măcar n-ai fost acolo.

— Mai ușor, Novice. Ești aproape deplasat, îl admonestă Edna, însă cu un mic zâmbet pe buze. Cu toate că, la rândul meu, consider greu de crezut ca *oricine*, Mai *sau* om, să încerce să-i vină în ajutor cuiva care tocmai a încercat să-i aducă moartea, unicul martor de care dispunem în prezent fiind Brian.

— Ale cărui puncte de vedere sunt în mod evident părtinitoare, declară tatăl lui, pe acel ton plin, răscolitor, al conducătorului. Să se consemneze că nu voi permite ca dragostea pentru fiul meu să influențeze percepția asupra faptelor.

De parcă ar fi influențat-o vreodată, comentă în sinea lui Brian.

— Nu există vreo dovadă a morții Coțcarului, interveni atunci Ramone, responsabilul cu redactarea procesului-verbal.

Era un tânăr înalt și slab, arătând din cap până-n picioare a Bibliotecarul care se presupunea că ar fi, excepție făcând tenul lui sănătos și ochii căprui destul de strălucitori. Nu era cu mult mai matur decât Brian, însă tonul îi suna deja bătrânește.

— Am parcurs rapoartele poliției și ale spitalului, continuă el. Nu au fost găsite cadavre aruncate de valuri la mal, nici pescuite, nici...

— Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse tatăl lui Brian. A căzut. Apărându-se.

— De o fată care se apăra *la rândul ei*! protestă Brian.

— Elimină această ultimă afirmație, îi ordonă domnul Rezza lui Ramone. Nu deține importanță și este deplasată.

— Știți ce, voi ați fost cei care m-au pus să mă ocup de cazul ei, replică Brian, enervat.

— Da, și ne-am așteptat s-o urmărești pe respectiva Mai, să te împrietenești cu ea și s-o studiezi. Nu ți-am cerut să-i devii avocat!

— Haideți să ne întoarcem la mamă, îl întrerupse cu politețe Edna, împreunându-și mâinile pe masă. Purta și ea un inel al Ordinului, numai că era mai mic, dintr-un aur portocaliu diferit față de cel al tatălui lui Brian. Este în siguranță?

— Deocamdată.

Lui Brian nu-i scăpă privirea pe care tatăl lui i-o aruncase Ednei. *Vorbim mai târziu despre asta*, voia să spună.

— Ei bine, iată un lucru pentru care trebuie să fim mulțumiți, declară bătrâna, aplecându-se în față și desfăcându-și brațele. Să continuăm cu urmărirea lui Chloe, de această dată mult mai îndeaproape, întrebuițând pe cineva, hm...

Îndreptă o privire de scuză spre Brian.

— Cineva care să nu fi fost *direct* implicat în relația cu ea anterior. Atâta vreme cât știm unde se află, putem lua hotărârea în oricare moment, și între timp, putem aștepta să vedem dacă ea mai întreprinde ceva violent.

— Mi se pare rezonabil, aprecie Ramone.

— Foarte bine, aprobă tatăl lui Brian. De acord. Brian, ești eliberat de caz. *În totalitate*. Dacă vei fi prins încă o dată oriunde în preajma lui Chloe King... vor exista consecințe.

Cam de ce gen? O să-mi tai alocația? O să mă închizi în casă? O să faci cumva ca mama să fie asasinată iar? În ochii căprui ai lui Brian ardeau vâlvățiile vechiului său foc din adânc. Tatăl lui îl pedepsise deja destul pentru o viață de om. N-avea cum să găsească altceva mai mult de-atât.

— Când a fost văzută ultima oară?

— Când fugea de pe pod. Garda Națională a fost anunțată de prietenii ei cu privire la prezența Coțcarului, băigui Brian.

— De prietenii ei *umani*, preciză Edna, iar Brian încuviință.

— A pornit spre Promontoriul Marin, însă acolo am pierdut-o, adăugă Brian.

— Mai era cineva împreună cu ea?

Tatăl lui îl privea drept în ochi. Ai lui erau de un albastru vechi, reumatic, ca un cer întunecat de nori; Brian își moștenise cea mai mare parte a trăsăturilor de la mama sa.

Se gândi la Alek, superbul „celălalt” iubit al lui Chloe, elevul de liceu, un alt Mai. Unul care putea s-o atingă pe Chloe, și s-o sărute, și să nu moară din cauza asta, spre deosebire de Brian.

Inamicul lui de moarte.

— Nu, răspunse, tăgănat. Era absolut singură.

- 8 Actriță americană (1897–1992), înnobilită în anul 1960 cu titlul de Comandor al Ordinului Imperiului Britanic.
- 9 Joc de cuvinte, Dick fiind diminutivul lui Richard, dar și un termen argotic pentru „penis”. *Dickless* ar însemna, în consecință, „fătălău” (literal: „fără penis”).

Şase

— IA ASTEA ŞI DU-I-LE LUI MIŞA, îi ordonă necioplitul secretar lui Chloe, trântindu-i un teanc de contracte în braţe.

Chloe oftă şi porni în misiunea de descoperire a încă unui birou ascuns prin arhaicul complex care găzduia compania Firebird. I se părea ciudat să treacă de la o sală viu luminată de lămpi cu halogen, dotată cu faxuri, computere, copiatoare şi telefoane, de exemplu, la o minusculă cameră de baie, în care găseai un WC cu lanţ pentru tras apa şi un radiator cu aburi care ocupa jumătate din spaţiu.

Serghei îşi luase în considerare propria sugestie de a o pune să facă puţină practică prin birouri, ca să-şi mai domolească plictiseala, şi-i plătea un destul de decent salariu de zece dolari pe oră. E adevărat, ea nu putea de fapt să iasă şi să-şi cheltuiască undeva banii, însă i se părea un lucru drăguţ. Plus că învăţa foarte multe despre afacerile imobiliare, cel mai important dintre toate fiind faptul că aşa ceva în mod categoric *nu*-şi va dori să facă atunci când va creşte mare.

Ciocăni la o uşă care credea că ar da spre biroul lui Mişa, unul dintre consilierii juridici ai companiei, însă dădu în schimb peste Igor şi superba lui logodnică blondă, Valerie, care stăteau pe canapea şi se priveau visători.

— Au, scuze, bălmăji Chloe, închizând uşa în grabă.

Privi din nou în susul şi-n josul coridorului, încercând să-şi dea seama unde se află, când îi sună telefonul mobil. Îl lăsase deschis din greşeală, după ce-şi verificase mesageria vocală şi ascultase *alte* mesaje din partea lui Amy. *Ei bine, măcar se îngrijorează aşa cum trebuie. Să se-nveţe minte să-mi mai tragă clapa şi altădată*, nu se putu abţine Chloe să comenteze în gând.

Privi numărul apelantului şi inspiră brusc.

— Alo? răspunse încetişor.

Nimeni nu-i interzisese în mod explicit să-şi întrebuinţeze telefonul mobil, însă avea o oarecare bănuială cum că pe cei de-acolo nici nu i-ar prea entuziasma ideea.

— Chloe? Sunt eu, Brian.

După voce, era evident că el nu știa la ce să se aștepte: tonul îi era ezitant, însă presant. Scena de pe Promontoriul Marin îi fulgeră din nou prin minte: ea, fugind împreună cu Alek, Alek căzând, o steluță zburătoare înfiptă în piciorul lui. Deasupra lor, Brian, cu o altă steluță zburătoare în mână.

— Ce vrei?

Urmă o tăcere prelungită; îl auzi înghițind în sec și-și imaginează chipul lui gânditor și plăcut, încercând să găsească replica potrivită. Practic, îl văzu încruntându-se puțin, încrețindu-și fruntea deasupra ochilor întunecați, ca un abis fără fund.

— Ești bine? o întrebă el, până la urmă.

— Foarte bine. Sunt cu anumite persoane care mă apără.

— Tu... atunci, înseamnă că ți-ai găsit Semeția.

Nu fu surprinsă de deducția lui: unde altundeva ar fi putut să fie? La poliție? În cadrul programului federal de protecție a martorilor, așa cum îi informase Serghei mama?

— Da, îi răspunse, pe un ton egal. Și ei vor încerca să afle și cine-mi sunt părinții. Și ce s-a întâmplat cu familia mea biologică.

De ce-i spun lui toate astea? De ce vreau încă să știe ce e cu viața mea? Cu mine?

— Aha, mormăi el, după care urmă o nouă pauză.

Chloe fu puțin dezamăgită, însă, la urma urmei, doar el nu era să spună „Ce drăguț”, sau „Mă bucur pentru tine”, din moment ce persoanele implicate erau în conflict deschis cu organizația din care făcea el parte. Indiferent care ar fi fost convingerile lui personale, gruparea căreia îi aparținea Brian nu avea decât o singură intenție: să-i nimicească pe Mai, sau cel puțin să-i țină sub control. Lui Chloe încă îi venea greu să înțeleagă așa ceva.

— Chloe, eu chiar voiam să te ajut acolo, pe pod.

— Zău? Cum, aproape retezându-i tendonul lui Alek?

— Ți-am mai spus, replică el, nerăbdător. Dacă voi doi ați fi continuat să fugiți așa, ați fi nimerit drept în mijlocul unui avanpost. Și, crede-mă, e posibil să nu existe prea mulți membri ai Ordinului într-atât de psihopați cum a fost Coțcarul, însă în A Zecea Lamă sunt mai mult decât destui cei care nu s-ar mai gândi *de două ori* când ar fi vorba să doboare un cuplu de Mai. Și cu atât mai mult dacă respectivii ar fi cumva implicați în moartea Coțcarului.

— Eu n-am...

Chloe voise să protesteze, însă vocea îi pierise treptat, pe măsură ce înțelegea ce spusese el de fapt. Nu afirmase că ea l-ar fi omorât. Nici măcar că ar fi fost răspunzătoare pentru moartea lui.

— Ei bine, am văzut că n-ai avut probleme să-l nimeriști pe Alek. Atunci,

de ce n-ai putut să-l nimerеști în gât pe Coțcar?

— Chloe, zise el, pe jumătate rugător, pe jumătate întristat. Tu ai impresia că e ușor să *omori* pe altcineva? Chiar și când a făcut ceva îngrozitor? Și, mai ales, dacă e un... prieten de familie?

Chloe nu voia să-l mai asculte. Brian ar fi trebuit să-și dorească numai s-o salveze pe ea și să nu se mai gândească la altceva. *Asta era* ceea ce ar fi vrut ea; sau, cel puțin, ce și-ar fi dorit să audă.

— Nici măcar *tu* n-ai fost dispusă să-l lași să moară, adăugă el, încet. Te-am văzut cum i-ai întins mâna.

Avea dreptate. De ce încercase ea să-și salveze propriul asasin? *Pentru că părea să fie conduita corectă.* Și-atunci, de ce-l mai învinuia pe Brian pentru faptul că nu trecuse automat de partea ei și nu ucisese în numele ei?

— Eu n-am omorât niciodată pe nimeni, adăugă el. Nici om, nici Mai, nici altceva. Și nici nu-mi doresc să încep.

— Puteai să faci ceva, bombăni Chloe, simțindu-se copilăroasă și neștiind de ce.

— Am avut impresia că te descurci destul de bine și singură.

Putea să-i sesizeze zâmbetul după tonul vocii, dincolo de nuanța de tristețe. Pentru doar o clipă, își dori să-l fi putut vedea. Chiar putea să și-l imagineze întinzând mâna și mângâind-o pe obraz, în acel moment, sau atingându-i degetele...

Și, dintr-odată, își dădu seama de ceva.

— Știu de ce n-ai vrut să mă săruți, îi zise încet, fără să-i pese că nu avea legătură cu subiectul discuției lor.

Își aminti de conversația ei cu Serghei, de azi-dimineață, și de cea cu Alek, de acum câteva zile, când o văzuse el prima dată cu Brian.

„Cu el n-ai făcut nimic.” Fusesse o afirmație, nu o întrebare.

„Mda? Și de unde ai putea să știi tu?”

„E încă viu”, zisesse Alek, zâmbindu-i. „Pe un băiat ca ăsta l-ai înghiți cu totul, și l-ai scuipa înapoi când ai termina.”

Vorbise cât se poate de serios, fără pic de metaforă. Își aminti ce pășise Xavier și de clipa când Brian aproape c-o îmbrâncise de lângă el, fiindcă încercase să-i fure un sărut.

Nu mă mir că Alek nu e gelos pe Brian! Doar știe că o astfel de relație n-ar avea niciun viitor.

— Îmi pare rău. Chiar aș fi vrut. Adică...

Șovăi puțin.

— Vreau.

— Și totul n-a fost decât o prefăcătorie? Îl întrebă în șoaptă. Numai ca să poți sta cu ochii pe mine?

— Nu, Chloe, jur că n-a fost, răspunse el, disperat. N-am avut în intenție să mă îndrăgostesc de tine.

Și iată declarația, plutind prin aer. Finalul îl rostise cam sugrumat și repezit, ca și cum n-ar fi vrut să spună așa ceva, ca și cum i-ar fi venit din senin.

Chloe deschise gura să spună ceva, însă nu-i ieși nici măcar un sunet. Urechile îi zvâcniră: un zgomot familiar de pași se auzea din ce în ce mai puternic pe coridor.

— Trebuie să închid, zise.

— Eu... Brian păru să-și dea seama că nu era momentul potrivit ca să ducă discuția mai departe. O să te mai sun, zise apoi. Ai grijă, bine? Ești... o femeie căutată, zilele astea!

Dublul înțeles o făcu pe Chloe să zâmbească.

— O să am.

Închise telefonul exact în timp ce Alek dădea buzna înăuntru.

— Chloe! Iubirea vieții mele! strigă el, desfăcându-și brațele cu un aer teatral.

Chloe tresări: era un moment total nepotrivit pentru ca el să arunce cu astfel de cuvinte.

— Ei, cu cine vorbeai? Cu Paul? Cu Amy?

I se păru ciudat să audă numele prietenilor ei ieșind din gura lui. Lăsând deoparte strania lor dublă întâlnire de acum vreo două săptămâni, ei patru nu-și prea petrecuseră vremea împreună. Nu erau două cupluri, sau patru prieteni, sau orice altceva de genul acesta. Paul avea în comun cu Alek pasiunea pentru revistele de benzi desenate, însă Amy îl detesta cu desăvârșire. Chloe se întrebă dacă Alek știa măcar ce simțea ea pentru el.

În timp ce Alek își așeza caietul și cărțile pe un scaun, Chloe nu se putu abține să nu se holbeze la trupul lui perfect. Nu foarte musculos, însă cu umerii lați și bine definit. Arăta de parcă ar fi putut să pozeze pentru o revistă de modă, fără ca măcar să-și dea seama. Alek era, probabil, cel mai sexy tip din școala ei. Însă perfecțiunea lui trupească, la atât de scurt timp după o discuție cu Brian, era doar tulburătoare și chiar puțin supărătoare.

El îi remarcă imediat starea de spirit.

— Sau discutai cu vreun *iubit* secret, poate? o întrebă, zâmbind.

Își lăsă capul într-o parte, cu un aer de cunoscător, apropiindu-se ca și cum ar fi vrut s-o sărute. Numai că, brusc, îi smulse telefonul din mână.

— Hei! strigă ea. Dă-l înapoi!

Alek începu să râdă și să danseze în jurul ei, ținând telefonul ridicat deasupra capului, cu cel puțin o jumătate de metru mai sus față de unde putea ea să ajungă. Chloe sări și topăi într-o manieră total omenească, trăgându-l de braț în jos și uitând de toată instrucția pisicească prin care o trecuse el în seara aceea

misterioasă, când ea aflase pentru prima oară ce putea să facă, fiind o descendentă a rasei Mai.

— Ia să vedem pe cine ai sunat... și dacă ai vreun alt iubit...

Tocmai când deschidea clapeta telefonului și începea să apese pe tastele meniului, Chloe făcu un ultim salt disperat, încercând să-l împiedice. Aproape că puse mâna pe telefon...

— Hei! Prinde! strigă el deodată spre Igor și Valerie, care tocmai treceau pe acolo.

Și, când Alek îi aruncă telefonul, Igor întinse mâna și-l prinse cu grație. *Reflexe pisicești*, își zise Chloe în sinea ei. Igor și Valerie zâmbiră spre celălalt cuplu. Chloe se repezi spre ei. Igor se răsuci și-i aruncă înapoi telefonul lui Alek, doar cu câteva secunde înainte de a ajunge Chloe la el. Valerie râse, și-și continuă drumul.

— Dă-mi-l, mârâi Chloe, începând să-și piardă răbdarea.

Ca răspuns, Alek deschise telefonul și începu să cerceteze lista apelurilor recepționate. Sări într-o parte ori de câte ori încerca ea, disperată, să se arunce asupra lui. Totuși, când zări numele lui Brian, avu un moment de ezitare. Apoi, închise telefonul și i-l întinse înapoi lui Chloe, străduindu-se să-și mențină o expresie veselă, jucăușă, pe față. Însă lui Chloe nu-i scăpase clipa de suferință.

— Nu i-am spus unde sunt, sau unde se află baza voastră secretă, îl informă, pe un ton defensiv.

— Nici nu credeam că i-ai fi spus, replică el, un pic întristat.

Câteva clipe, tăcură amândoi.

— Mi-e foame. Hai să vedem ce-avem pe-aici, zise el deodată, încercând să facă pe viteazul și luându-și din nou caietul și cărțile. Chiar ar *trebui* să-i suni pe Paul și pe Amy, adăugă apoi, încet. Sunt îngrijorați pentru tine.

Iată-le din nou, aceste două prenume rostite de gura lui. Ca și cum ar fi fost într-adevăr acum o prezență apropiată în viața ei, cineva care-i cunoscuse mama, care o scosese în oraș, o tratase cu ciocolată când fusese la ciclu, și nu cineva care făcuse tot posibilul să nu-i întâlnească mama, care o învățase cum să-și scoată ghearele, să se cațere în copaci și să alerge noaptea pe acoperișurile caselor.

Chloe își vârî telefonul în buzunarul de la spate și-l urmă, ieșind din încăpere.

Șapte

PAUL ERA FERICIT doar s-o privească pe Amy.

Erau la Café Eland, și iubita lui povestea cu însuflețire cum îi decursese ziua. El niciodată nu reușea să înțeleagă cum de putea să fie atât de *scânteietoare*. Și Chloe era drăguță, e drept, însă altfel. Oarecum rezervată, interiorizată. Cu toate că ea ar fi fost ultima care să fi recunoscut așa ceva, Chloe King era o persoană introspectivă, predispusă percepțiilor întâmplătoare și bosumflărilor capricioase, motiv pentru care semi-dispariția ei din viața lui și a lui Amy — premergătoare *adevăratei* dispariții de acum trei zile — nu-l surprindea, și nici nu-l necăjea la fel de mult ca pe Amy.

Cu Amy, în schimb, ceea ce vedeai era și ceea ce aveai. Dacă ea simțea ceva, indiferent ce, știa de îndată. Nu trebuia să-i intuiești toanele, sau trucurile mentale. Și chiar dacă unele dintre ideile și înclinațiile ei depășeau granița excentricității și pătrundeau adânc pe teritoriul nebuniei, măcar le alimenta cu cantități uluitoare de energie.

Părul ei roșu-închis — aproape revenit la culoarea lui naturală, după cum constată Paul — îi încadra fața și flutura ușor în timp ce ea vorbea, entuziasă, gesticulând cu mâinile. O privea adânc în frumoșii ei ochi albaștri ca marmura, zâmbind, cicatricea buzei lui de iepure abia întinzându-i pielea.

— Și *atunci* mi-a astupat gura cu palma și m-a tras după el în clasă!

Vorbise atât de tare, încât nu numai Paul o auzi, ci și jumătate din clienții cafenelei se opriră din discuții pentru o clipă, ca s-o asculte.

— Stai, ce? se miră el, scuturând din cap.

Știa că ar fi trebuit s-o asculte, însă Amy vorbea *enorm*. De fapt, cam tot timpul. Nu se putea abține să nu facă urechea surdă din când în când.

— Alek! repetă ea, pe un ton exasperat. Când i-am spus că ar fi spre binele lui să nu-i fi făcut vreun rău lui Chloe. M-a *înghățat* și m-a tras după el în clasa pentru teorie muzicală.

— Dar de ce-ai făcut așa ceva? De ce ai *fi vrut* să faci așa ceva?

— Sigur, să dăm vina pe victimă, nu-i așa? pufni Amy. Tipic masculin.

Chiar dacă era derutat și nerăbdător să afle cu exactitate ce se petrecuse, Paul își măsură cu mare grijă următoarele cuvinte.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Nu, recunosc Amy, fără tragere de inimă. Dar m-a apucat de braț și mi-a astupat gura cu palma!

— Te-a amenințat?

— Da!

Paul așteptă, privind-o stăruitor cu ochii lui într-o nuanță închisă de căprui, înălțându-și una dintre perfect dreptunghiularele lui sprâncene.

— Nu, se corectă până la urmă Amy, sub privirea lui scrutătoare, lăsându-și ochii în jos, spre ceașca de cafea, și izbind piciorul mesei cu un gest de fetiță țâfnoasă. Dar ar fi *putut* s-o facă. Dacă n-ar fi fost și alte persoane prin apropiere.

— Așa că, ia stai: tu l-ai acuzat că i-ar fi făcut ceva lui Chloe, pe coridor, în fața altor persoane?

— Nu, doar nu sunt *tâmpită*. Doar vreo câțiva tocilari din orchestră, care treceau pe-acolo.

Paul se lăsă pe spătarul scaunului și începu să-și amestece cu încetineală în cana cu ceai, nevrând s-o privească în față cât timp digera amănuntele povestirii. Oricât ar fi fost Paul de enigmatic, uneori era într-atât de năucit de ce spunea, sau de ce făcea Amy, încât avea nevoie de un moment de răgaz ca să se lămurească.

— Dar el știe *ceva* despre ce s-a întâmplat, continuă disperată Amy, neputând să-i îndure tăcerea. Când i-am spus ce-am văzut noi pe pod, a rămas total surprins și s-a comportat ciudat și așa mai departe.

Paul își duse mâna la fermoarul pe care și-l trăsesese până la gât și-l mai desfăcu puțin, jucându-se cu capătul acestuia ca și cum ar fi fost o cravată. Era noua lui bluză de trening Puma, lucioasă, cu dungi roșii care coborau pe laturi. Când o purta, semăna perfect cu mai maturii DJ „adevărați” din cluburile lui preferate. Era, într-un fel, costumele lui personal de super-erou.

— Amy, zise, într-un târziu, n-ar fi trebuit să faci asta. Dacă e nevinovat — și dă-mi voie să-ți amintesc că încă n-ai nici cea mai mică dovadă temeinică despre orice — înseamnă că a fost o nebunie și o răutate din partea ta. Iar dacă e implicat, într-un fel sau în altul, cum crezi că o să te ajute înfruntarea lui fățișă?

Amy se încruntă.

— I-am spus că, dacă-i face vreun rău lui Chloe, îl omor.

Paul se strădui să-și stăpânească zâmbetul.

— Foarte John Constantine¹⁰ din partea ta.

— Ești un *ticălos*, exclamă Amy, atât de distrată, încât vru să soarbă din cafea prin bețișorul pentru amestecat.

Încercă să nu dea importanță și să-și păstreze demnitatea. Paul oftă în sinea

lui, știind că nu avea altceva de făcut decât să aștepte până se calmează. *Mai avem timp pentru, câte? Una, două alte schimbări de dispoziție pentru astă-seară?* Chiar în timp ce-i trecea prin minte gândul că ea devenea cam obositoare uneori, nu se simțea deloc convins că ar prefera-o altfel. Deocamdată, avea să rămână. Să stea de vorbă. După care, să se giugiulească.

10 Detectiv specializat în ocultism, anti-erou al unor cărți de benzi desenate, în special al seriei *Hellblazer*.

Opt

ÎN SEARA ACEEA, Chloe și Alek aveau foaierul de la Firebird numai pentru ei. Serghei dăduse foarte clar de înțeles că nu voia să vadă picior de băiat în preajma dormitorului lui Chloe, și ea știa că la Alek se referise în mod special. În consecință, foaierul era locul cel mai intim de care puteau să beneficieze.

Luminile fuseseră reduse, se aprinseseră lumânările, iar ea și Alek stăteau întinși pe podea, mâncând ceva chinezării post-giugiuleală.

— E mai bine decât să mergi la restaurant, aprecie Alek, îndopându-se delicat cu lo mein¹¹.

Îndemânarea cu care manevra bețișoarele era de-a dreptul extraordinară.

— Nu mai e nimeni aici, argumentă el, și putem să facem orice vrem.

Chloe era ceva mai stângace în mânuirea bețișoarelor, așa că fu nevoită să-și răstoarne cutia aproape golită cu orez prăjit, scormonind pe fundul ei cu un singur bețișor, astfel încât orezul să-i cadă în cocoloașe mari în gură.

Alek sorbi o ultimă fâșie de tăiței pe cât de lasciv putea, fără să împrăstie peste tot sosul de soia. Pe urmă, se aplecă în față și-o sărută, atingându-i fugar dinții cu vârful sărat al limbii sale.

Chloe se rostogoli mai aproape de el și-l sărută la rândul ei, ținându-l cu mâna de ceafă, ca nu cumva să se poată trage înapoi. El nici nu încercă. Doar își desprinsе gura de pe buzele ei și o coborî spre gât, sărutându-i pielea delicată; ea simți cum îi ies ghearele. Își lăsa capul pe spate, savurând senzația.

— Chloe, șopti el, depărtându-se puțin și zâmbindu-i tandru. Trebuie să plec.

— Răule! exclamă ea, prefăcându-se doar pe jumătate supărată.

Își simți ghearele retrăgându-se la loc.

— Mama mă duce acasă cu mașina, se scuză el. Trebuie să mă duc s-o caut, dacă nu cumva vrei să continuăm cu pupatul și să ne trezim cu ea intrând peste noi...

— Nu, înțeleg, zise Chloe, și se ridică în șezut, oftând. Numai că nu prea

mai reușesc să te văd cum trebuie. Acum, că nu merg la școală... vreau să zic, mă obișnuisem să te văd în fiecare zi, cel puțin la venire și la plecare.

— Știu, zise el, sărutând-o pe frunte. Era unul dintre puținele motive pentru care abia așteptam să mă duc la școală.

— De când ești tu interesat de mine? Adică, a fost dinainte să intrăm în vorbă de-a binelea? Întrebă Chloe, luminându-se la față.

— Cu *mult* înainte să știu că ești Mai.

— Dac-aș fi fost om ca toți oamenii, ce-ai fi făcut?

— Același lucru pe care l-am făcut cu Keira Hendelson. Și cu Halley Dietrich. Nimic. Nu că aș fi și vrut! adăugă el la repezeală, când ea își ridică mâna ca să-l lovească.

Chloe se trase înapoi și reîncepu să ciugulească din orezul prăjit, încercând să pună la treabă amândouă bețișoarele.

— Tu îi urăști pe oameni? Așa cum pare să-i urască Serghei?

Alek ridică din umeri.

— E greu să urăști șase miliarde de oameni deodată. Uneori, e greu să faci parte din ambele lumi. Ca și cum...

Își schimbă poziția în timp ce stătea să se gândească mai bine la ce voia să spună. Chloe se strădui să rămână pe cât de nepăsătoare și de tăcută putea: era mai mult decât auzise vreodată din partea lui despre sentimentele pe care le avea.

— Ca și cum aș asculta muzică, sau orice altceva, lângă dulăpiorul meu din vestiar, bătând palma cu cineva, și totul ar fi bine... însă seara, știi, când apune soarele, simt imboldul să *alerg*, să explorez noaptea, să vânez ceva. Pentru o vreme, pot să mă amăgesc și să cred că sunt în totalitate uman, însă e imposibil de tăgăduit lumea cealaltă, complet diferită, în care sălășluim.

— Și tu de ce nu ești în primejdie când mergi la școală? De unul singur? Cei din A Zecea Lamă n-ar încerca să te omoare?

Alek scutură din cap și-și mai îndesă o gălușcă în gură, după ce trecu momentul de reflecție.

— Suntem într-un fel de șah etern. Dacă m-ar *omorî* de-a binelea, ar însemna declanșarea imediată a răzbnării Mai. Război. Nou-veniții, sau acei Mai din afara unei Semeții, nu contează: așa cum erai tu, înainte să te găsim. Pentru că, practic, nu erai sub protecția nimănui. În lumea asta „modernă”, A Zecea Lamă nu e interesată să atace membrii unei Semeții, decât dacă rănesc sau omoară vreun om.

— Totul mi se pare puțin cam...

Chloe stătu să caute cuvântul potrivit, cu gândul la *Nașul*.

— *Arhaic*, zise până la urmă.

Alek ridică din nou din umeri.

— Și, cum arată acel fantastic dormitor al tău, pe care nu mi-este permis

să-l văd?

Nu schimba subiectul din cauză că-i era incomod: el chiar îl considera încheiat, așa că trecea la altceva.

— A, e destul de fain. De obicei, după ce adoarme restul lumii, vin toate fetele, în pijamalele lor sumare, și ne batem cu pernele până când rămânem toate, practic, goale.

În ochii lui Alek apăru o scânteie pe moment, însă apoi îi căzu fața.

— Minți, își dădu seama.

— Crezi? întrebă ea, aruncându-și o gălușcă în gură.

Era din arpagic și legume, și se simțea, în taină, ușurată pentru faptul că-i plăcea încă așa ceva. Chloe trecuse printr-o frică mută, dar crescândă, că va deveni total carnivoră, cu cât își va petrece mai mult timp printre Mai.

— Serghei a vrut să-mi dea o cameră adevărată, îi povesti ea, dintr-aia care să aibă pat cu baldachin și toate minunile de pe lume, însă eu l-am rugat să mă lase în prima cameră. Știi, aia mică, de la mansardă, în care m-au dus să trag un pui de somn. O ador. Totul e acolo roz și verde prăfuit. E dormitorul pe care mi l-am visat totdeauna, adăugă, sfioasă. Ca și cum aş trăi în propria mea versiune de roman gotic.

— Ca în *Litera stacojie*?

La lecția aceasta ajunseseră la engleză când fusese obligată ea să dispară. Chloe simți un junghi de tristețe când se gândi la domnul profesor Mingrone, schițând mici A-uri pe tablă.

— Nu, mai degrabă, nu știu, ca în *La răscruce de vânturi*, sau cam așa ceva.

— A, pe-asta cred c-o s-o facem la anul, zise Alek.

Își adună frumos resturile și le îndesă într-o pungă de plastic dintre cele în care le fusese livrată mâncarea, având grijă să pună capacele la loc peste cutiuțele cu sos de soia, ca nu cumva să se verse. Chloe îi urmări mișcările, amuzată. După ce termină, Alek se aplecă spre ea și o sărută tandru pe buze.

— La revedere, Chloe King, îi zise. Ne vedem mâine-seară?

— Ce e mâine? Vreo întrunire a comitetului de organizare a balului bobocilor?

— La drept vorbind, da, răspunse el, făcându-i cu ochiul și sărutând-o încă o dată.

Apoi, îi strânse mâna și plecă.

Chloe oftă, privindu-l cum iese, după care începu să sufle în lumânări. Seara ei romantică — mai bine zis, cele două ore de normalitate — se sfârșise. Adună pungile cu gunoi și plecă să caute chichineta, ca să le arunce. Pentru o clipă, își imagină bucuroasă că așa ar arăta viața de studenție: o zi grea de cursuri, o întâlnire banală în sala comună a internatului, după care trebuie să ia împrumut

tămâie de la toxicomanul din camera de alături, ca să împrăspăteze aerul în urma plângerilor primite de la vecinii vegani.

Chloe se întrebă dacă mai avea să ajungă vreodată la facultate, așa cum mergeau treburile. Cum va putea să recupereze lecțiile pierdute de la școală? Poate c-or avea pe undeva, prin bibliotecă, vreun exemplar din *Litera stacojie*. Poate că ar reuși să facă și ea școala la domiciliu. Kim se pare că așa proceda.

Dădu să deschidă o ușă de pe un coridor alăturat, crezând că era a chicinetei, însă încremeni locului când își dădu seama ce are în fața ochilor. Camera era spațioasă și, în cea mai mare parte, întunecată, luminată doar de lumânări și de lămpi cu petrol. Podeaua era alcătuită din plăci de gresie grosolan șlefuite, iar în fundul încăperii se afla un soi de scenă, înălțată față de podea. Pe scena aceasta erau două statui imense, asemănătoare cu semnele de carte pe care le văzuse în bibliotecă. Statuia din stânga înfățișa o femeie cu cap de leoaică. În dreapta, era o uriașă pisică neagră egipteană, sculptată în piatră, cu un cercel în urechea dreaptă și un zâmbet pe buzele pisicești. Scena era despărțită de restul încăperii de ceea ce ar putea fi descris doar ca un șanț de apărare, un dreptunghi îngust de apă întinzându-se pe toată lățimea camerei.

Kim stătea îngenunchată în dreptul micului altar din fața celor două statui, cu capul plecat. Era îmbrăcată într-o robă aspră, alburie, și murmură ceva. Dacă n-ar fi fost perspectiva tridimensională, ai fi putut crede că e un tablou pictat pe un perete din Egiptul antic.

Chloe încercă să nu facă vreun zgomot, însă din greșeală își târșâi talpa pantofului ei de tenis pe prag. Urechile negre de pisică ale lui Kim zvâcniră înapoi, ca reacție la zgomot, cu toate că restul trupului îi rămase neclintit.

— Scuză-mă, șopti Chloe.

Kim păru să-și sfârșească ritualul și se ridică.

— N-am vrut să te deranjez...

— Nicio problemă, o asigură Kim, pe un ton liniștit.

Își scoase ușor roba și o agăță într-un cuier din apropierea ușii, unde mai atârnavă alte câteva robe asemănătoare, de diferite mărimi. Pe dedesubt, avea vestimentația ei obișnuită: blugi și pulover, fără ciorapi sau pantofi.

— Ce e, hm, ce e cu toate astea? se interesă Chloe, cu toată indiferența de care era capabilă, arătând cu degetul mare în direcția celor două statui, și temându-se de răspunsul pe care urma să-l primească.

— Sunt zeitățile noastre, Bastet și Sekhmet, îi răspunse Kim, cu o înfățișare serioasă. Două forme ale aceleiași zeițe.

— Și, hm... toată lumea...?

Încercă să și-l imagineze pe Alek îngenunchind, îmbrăcat într-o robă albă, în fața unor statui străvechi și străine, și nu reuși.

— Nu în aceeași măsură ca mine.

Urechile lui Kim mai zvâcneau, din când în când, la auzul diverselor zgomote din alte camere diferite.

Chloe trebuia să-i pună întrebarea. *Ei bine, sunt pisică, în definitiv, și curiozitatea încă nu m-a omorât...*

— Ăăă... sper că nu te superi dacă te întreb, dar Serghei zicea că tu crezi că noi toți am... ăăă... arătat ca tine, dar tu cum ai...?

— Am urmat calea străbunilor, îi răspunse Kim, un pic cam afectată.

Chloe doar înălță din sprâncene și clătină din cap: pentru ea, nu însemna nimic.

— Dacă ți-ai ține ghearele scoase și ți-ai antrena vederea nocturnă în permanență, timp de mai mulți ani, ai arăta și tu la fel, îi explică fata, frecându-și una dintre urechi cu o mână cu gheare. E nevoie de foarte multă concentrare și meditație și rugăciuni.

— Ooo-kay...

Meditație? Rugăciuni? În ce m-am mai vârât?

Părinții lui Chloe nu se dăduseră niciodată în vânt după religie: mama ei fusese crescută în credința protestantă episcopaliană, iar tatăl era catolic, însă n-o duseseră la biserică în mod regulat. Ea niciodată nu fusese nevoită cu adevărat să se *gândească* la religie până acum, făcând abstracție de când stătea cu Amy, ocazional, de Pesah¹², sau când își amintea că trebuie să-și supravegheze limbajul în preajma mai credincioaselor rude baptiste ale lui Paul. După ce tatăl ei plecase, mama lui Chloe încercase s-o ducă pe la bisericile anglicane, așa cum fusese ea însăși dusă de mai credincioasa ei mamă, însă o făcuse fără prea mare tragere de inimă și nu continuase decât până când pusese Chloe piciorul în prag, într-o manifestare de disidență adolescentină.

Chloe se concentră din nou asupra prezentului și a lui Kim, ciudata fată din fața ei, cu înfățișarea de pisică. Oare ce-ar fi crezut acum episcopaliana ei mamă?

— Nu știu dacă pot...

— Mulți au aceeași problemă, îi zise Kim, pe un ton liniștitor. Nu sunt obișnuiți să se închine absolut deloc vreunui zeu. Cu toate acestea, sunt Mai și întotdeauna își aleg o cale. Calea lui Bastet este iubirea maternă, casa, și hrana fizică, emoțională și spirituală, îi explică, arătându-i spre statuia pisicii.

— Ah, ca Olga? zise Chloe, amintindu-și de ce-i spusese Serghei. Așa, cum are ea grijă de toată lumea?

Kim încuviință.

— Sekhmet este de partea războiului, a maladiilor, a violenței, a protecției, zise mai departe, arătându-i statuia de pe tron.

— Ah, exclamă Chloe, gândindu-se, stânjenită, la Serghei. Ea e... ăăă... rea?

— Niciuna dintre zeițe nu e *rea*, îi răspunse Kim, răbdătoare. Ele doar *există*. Sekhmet este zeița soldaților noștri, o *kizekh*, și-și apără cu ferocitate copiii. Ca o leoaică-mamă, care își apără puii.

— Și cine îi mai urmează cultul? În afară de Serghei și de „*kizekh*”, adică? întrebă Chloe, râzând forțat, cu gândul la Alek și neputând să și-l imagineze abordând niciunul dintre aceste două culte.

— Asta e o întrebare la care ai face bine să te gândești tu însăși, îi sugeră Kim.

Din partea oricui altcuiva, ar fi sunat a dădăceală, însă văzându-i ochii verzi, înștrăinați și lipsiți de emoție, o luai ca pe un sfat înțelept.

— Înainte de a-ți alege calea proprie, preciză ea.

— Tu pe care ai adoptat-o?

— Pe amândouă. Sunt cele două fețe ale aceleiași monede, un tot unitar mult prea adesea uitat.

Luminile din cameră pâlpâiră. Pentru o clipă doar, de parcă ar fi suflat vântul prin întreaga încăpere, un zefir dintr-o altă lume, uitată. Cele două fete stăteau la câțiva pași distanță una de cealaltă, și în timp ce umbrele lor se întindeau și dănuiau în lumina tremurătoare, Chloe observă cât de fragilă părea Kim, aproape o umbră. *Orfană, la fel ca mine. Fără nici măcar o familie adoptivă*. Nu era de mirare că se legase de toate aceste ritualuri și istorii străvechi: era o modalitate de a se conecta la ceva, de a se potrivi cu poporul lor, chiar dacă era vorba numai despre trecutul acestuia.

Poate că sunt eu o nou-venită, însă ea a fost totdeauna o singuratică.

— Hm. Ai putea să-mi arăți unde e bucătăria? M-am cam rătăcit.

Kim încuviință și porni lipăind încet înainte, făcându-i semn s-o urmeze.

— Și aş putea să-ți mai pun o întrebare?

— Cum să nu!

— Așadar, am mai rămas foarte puțini din neamul nostru, avem trăsăturile astea pisicești ciudate, A Zecea Lamă ne urmărește fiecare mișcare...

Kim clătină aprobator din cap. Deschise o ușă și Chloe intră după ea în mica încăpere cu linoleum alb pe care o căutase.

— De ce oare cei bogați nu acumulează resursele necesare, cu care să cumpere nu știu ce suprafața naibii de teren pe undeva — să zic, o sută de pogoane, sau cam pe-acolo — și toți doar să se mute acolo și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? Nimic altceva, decât o micuță comunitate independentă supraviețuitoare de Mai, unde toți să-și poată arăta ghearele și să-și folosească litierile și așa mai departe?

Kim nu-i luă în seamă ultima parte a comentariului.

— Unii spun că e blestemul nostru, răspunse, cu simplitate.

Chloe aruncă gunoiul în coșul de sub chiuvetă, după care deschise

frigiderul, căutând un desert.

— Ce să fie?

— Blestemul nostru.

Cu o mișcare fluidă, Kim sări înapoi și în sus, pe masa de lângă chiuvetă, și rămase așezată acolo, cu picioarele atârinate. Era una dintre cele mai omenești mișcări pe care le văzuse vreodată Chloe la ea.

— Acum cinci mii de ani, cu aproximație, povestea spune că o fată Mai și un băiat din rândul oamenilor s-au îndrăgostit, în Regatul Superior. Din *Egipt*, adăugă ea.

Frigiderul era plin de carne, de fripturi reci. Arătau bine. Plus tot felul de murături ciudate, și sticle peste sticle cu sfeclă.

— Niciuna dintre tabere n-a fost prea entuziasmată de asta, însă nu era ceva nemaiauzit... pe atunci. Într-o seară, când cei doi îndrăgostiți trebuiau să se întâlnească, fata, Neferet, a fost atacată prin surprindere de prieteni ai familiei băiatului, și omorâtă. Poate și violată, și torturată, adăugă, după ce se mai gândi puțin. Ca răzbunare, tânărul Mai și-a chemat frații și s-au adunat în noapte, în fiecare noapte, până când luna a fost iarăși nouă și a dispărut de pe cer, și au omorât *toți oamenii de pe o suprafață cu raza de douăzeci de mile*.

— Toate astea sunt adevărate?

Kim ridică din umeri.

— Așa e scris. Zeii i-au blestemat pe Mai. Până și Bastet și Sekhmet și-au abandonat propriii copii. Niciodată, de atunci, între Mai și oameni n-a mai putut exista iubire, iar poporul Mai a fost izgonit timp de milenii din căminul lui, neputând să se stabilească undeva până când răul nu va fi răscumpărat.

— Încă o dată te întreb: e adevărat?

— N-are importanță dacă un lucru e adevărat sau nu, dacă asta crede poporul, filosofă Kim. Ori de câte ori avem impresia că ne găsim un nou cămin, se-ntâmplă ceva. Ugarit. Ur. Ashur. Toate distruse, iar noi, siliți să ne mutăm altundeva. Diaspora din Abhazia n-a fost decât unul dintre cele mai recente exemple. Semeția aceasta își avea sediul în Los Angeles. Însă căminul ne-a fost distrus de cutremurul din '94. Astfel de *lucruri* se întâmplă mereu, până într-atât, încât chiar și scepticii se descurajează și trag concluzia că noi, într-adevăr, nu suntem sortiți să trăim permanent undeva, decât după ce ne vom birui trecutul.

Chloe o ascultă, însă între timp remarcă un compartiment al frigiderului care fusese încuiat, ca un seif. Ridică o sprânceană spre Kim și i-l arată.

— Aici își țin adulții băuturile alcoolice, o lămuri Kim, pe același ton egal cu care-i povestise mai devreme.

— Chiar mi-ar fi picat bine o bere, zise Chloe, cu un aer melancolic.

— „Bere”, în egipteana antică, precum și în vechea limbă Mai, se spune *henqet*, o informă Kim, cu o oarecare pedanterie.

Apoi, ridică mâna și-și întinse arătătorul, scoțându-și în evidență frumoasa ei gheară neagră și puternică. Țopâi jos de pe masă și se aplecă spre frigider, vârându-și gheara în încuietore. După ce și-o fâțâi câteva clipe, se auzi un *clic* și ușița se deschise larg.

Înăuntru se aflau mai multe sticle brumate de Rolling Rock, ca și de Michelob Ultra, Sam Adams și Anchor Steam.

Chloe scoase două sticle, oferindu-i una lui Kim.

— Pentru Mai, zise, ciocnind.

— Pentru Bastet și Sekhmet, răspunse Kim, destupând elegant sticla cu gheara degetului mare.

În timp ce Chloe dădea pe gât acidulatul lichid din cereale, trase concluzia că începe să-i placă de-a binelea de fata asta ciudată.

11 Specialitate chinezească din tăiței, cu legume și eventual carne de vită, de pasăre sau de porc, sau fructe de mare.

12 Sărbătoare numită și Paștele evreiesc, care marchează fuga poporului evreu din robia egipteană (Exodul) și cei 40 de ani de rătăcire prin deșert, precum și începutul anului ecleziastic ebraic.

Nouă

MIERCURI, PAUL SE GÂNDEA la ce-i spusese Amy, în timp ce-și scotea portofelul din dulăpior, pregătindu-se să traverseze strada către librărie, fiindcă era ziua cărților de benzi desenate. Și Alek era la dulăpiorul lui, mai încolo, pe coridor. Paul se simți cuprins de un val de jenă, aproape temându-se ca băiatul celălalt să nu-l fi văzut. Trebuia să facă neapărat ceva în privința asta.

Porni agale pe coridor, cu toată nonșalanța de care era capabil, către ieșire, trecând pe lângă Alek.

— Hei, rusnacule, vii? îl strigă.

— Mda, stai puțin, îi răspunse Alek, dându-și înapoi părul blond care-i căzuse peste față, în timp ce-și scotea capul din dulăpior; trânti apoi ușa și veni după Paul. Ai citit numărul de luna asta din *Wizard*? îl întrebă el. Cred c-aș vrea să încerc și *Heroes of the Adamantine Age*.

Paul ridică din umeri.

— Mie scriitorul chiar îmi place, dar nu pot să *sufăr* desenele lui Dave Applebee. Sunt prea disproporționate. Numai mușchi, și țâțe, și pulpe, de parc-am mai fi în 1982, sau cam așa ceva.

— E *nostalgic*!

Ieșiră în tăcere din școală. Paul fu nevoit să-și încetinească pașii: iubitul lui Chloe șchiopăta ușor. Pe la jumătatea drumului spre magazin, Alek îndreptă o privire piezișă spre Paul.

— Iubita asta a ta e complet dementă, zise el, fără urmă de răutate.

— Știu, oftă Paul, ușurat de faptul că discuția fusese deschisă de celălalt. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Totuși, aș zice că ea are o imaginație tare dezlănțuită.

Trebuia s-o lase cum a picat. *Știa* asta. Trebuia să-și urmeze propriul sfat. Dar se simțea obligat să întrebe.

— Chloe e în siguranță? Doar atât spune-mi, zise, încetișor.

Alek își dădu ochii peste cap.

— Și *tu*? Sunteți amândoi adepți fanatici ai teoriei conspirației, sau ce?

Paul se opri și începu să enumere pe degete.

— S-au *petrecut* lucruri bizare cu Chloe, de când, știi, *tu* și cu Chloe. Vineri s-a luptat ca să-și salveze viața, iar tu, dintr-odată, începi să șchiopătezi cam tot de-atunci. Și, fiind *iubitul* ei, nu pari chiar atât de îngrijorat că ea e „bolnavă” de trei zile încoace. La drept vorbind, nu ești absolut deloc îngrijorat.

Alek se cufundă într-o tăcere prelungită.

— Ești și mai inteligent decât iubita ta, zise, în cele din urmă.

— Noo, îl contrazise Paul, zâmbind. Ea e eleva eminentă cu rezultate strălucite. Eu doar gândesc mai *departe* decât ea.

Alek își mușcă buza — *ca o fată*, își zise Paul — și începu să se bată cu palmele peste coapse, într-un solo de baterie aproape mut, părând să cântărească atent ceva în minte. Paul îl urmări, așteptând răbdător răspunsul.

— Ea e bine, zise, într-un târziu, Alek. E *la adăpost*, se corectă apoi, alegând o exprimare mai precisă, de omul care a încercat s-o omoare... și de orice.

— Asta-i tot ce-am vrut să știu, murmură Paul. Mulțumesc.

— Hm, pufni Alek, un pic deranjat de mărturisirea făcută.

— Ai putea... ai putea să-i dai de știre că ne e dor de ea? Și că ne facem griji?

— Cred că știe deja, dar o să-i transmit. Voi fi sunteți cei mai buni prieteni.

Se opriră în fața prăvăliei cu benzi desenate, și Alek se încruntă, cu un aer meditativ, fără să privească în realitate spre vitrină, ci, poate, spre altceva, mai îndepărtat.

— Eu am impresia, rosti el, leneș, că sânii Femeii Fantastice sunt cam aiurea în afișul ăsta... nu ți se pare?

Paul speră cu ardoare că, în eventualitatea în care Chloe ar fi implicată în cine știe ce afacere internațională de conspirație / droguri / gangsteri / spionaj industrial / crimă, Alek să nu fie agent sub acoperire. Era destul de drăguț, dar cu certitudine avea lipsuri în departamentul cerebral.

Zece

— ALO?

— Amy? Eu sunt, Chloe.

Inspiră scurt, așteptând curioasă reacția lui Amy. Urmă o jumătate de secundă fără să se audă vreun zgomot în aparat.

— Doamne sfinte, Chloe! Unde *naiba* ești?

Chloe se destinse. Aceasta era Amy, cea pe care o cunoștea ea. A naibii de sucărită, dar aceeași drăguță de Amy.

Era în noua ei cameră, așezată pe podea, cu spatele rezemat de perete, lângă pat. Se gândise că, dacă se întâmpla s-o prindă cineva, putea să spună, pur și simplu, adevărul: își informa prietenii că e teafără. Nimeni nu-i interzisese expres să-i sune. Și, dacă avea să fie nevoită, putea foarte bine să joace comedia adolescenței tâmpite și bosumflate.

Dar, în definitiv, de ce-și mai făcea griji pentru asta? Cei de acolo, *ai ei*, o acceptaseră și o apăraseră și o primiseră cu dragoste și entuziasm... fără să pună întrebări. Ba chiar era îmbrăcată cu o foarte confortabilă pereche de pantaloni pentru yoga, care-i fusese adusă în liniște: mărimea potrivită, și așa mai departe. De ce-și făcea brusc griji că ar fi *prinsă*, sau că ar comite ceva nepotrivit?

Își răsuci o şuviță de păr negru pe deget. Cam era vremea să-l tundă: încă un aspect pe care-l neglijase, cu toate emoțiile ultimelor câteva săptămâni.

Numai să nu reiasă că sunt dintr-o rasă cu blana scurtă. Aproape că-i veni să râdă de propria glumă.

— Sunt cu unii... care mă apără de cei porniți să mă omoare, începuse să-i explice, dar tresări, dându-și seama cât de prostește sunase.

— Ce naiba tot spui tu acolo? Eu crezusem că nu era decât un individ! Ce, și tâlharul ăla făcea parte din poveste? Sunt dintr-o bandă? *Tu* ești în vreo bandă, Chloe?

Până să poată Chloe să-i răspundă, Amy începuse să strige ceva înfundat, semn că-și lipise telefonul de piept.

— E Chloe! Zice că e bine. Eu cred c-a fost răpită. Nu, îi spun eu.

Abia perceptibila voce masculină care-i răspunse îi aparținea, fără doar și poate, lui Paul.

— Du-te la telefonul celălalt! se răsti Amy.

El la ea acasă, se gândi Chloe. La ora asta târzie.

Se auzi un țâcănit, după care și vocea lui Paul.

— Bună, Chloe, zise, calm ca totdeauna.

Ea chiar se întrebă, și nu pentru prima dată, dacă se întâmplase vreodată ceva care să-i zburlească penajul.

— Ești OK? o întrebă el.

— Mda, sunt bine, Paul.

— Super. Ne făceam griji pentru tine, să știi.

— Știu, răspunse ea, zâmbind, dar având un sentiment puțin cam ciudat.

Se bucura că Paul părea să-i accepte siguranța ca un lucru de la sine înțeles, și că avea încredere în capacitatea ei de a se descurca în indiferent ce se vârase în prezent. Era grozav să știe că exista *cineva* care să aibă o astfel de încredere în ea. Dar ce, nu-i păsa îndeajuns cât să-și fisureze, măcar un pic, carapacea aceasta a calmului? N-ar fi cazul să se arate măcar un picuț mai îngrijorat?

— Oricum, reluă Chloe, *nu* am fost răpită. Și nu e vorba despre bande...

Se întrerupse, gândindu-se la A Zecea Lamă și la Mai. Lăsând deoparte istoria lor, legendele, originile oculte și puterile tainice, și, în fine, până la urmă...

— OK, într-un fel, ar fi bande. Dar e și ceva oarecum internațional, și...

— *Știam* eu! strigă triumfătoare Amy. Alek e spion de-al KGB-ului, nu-i așa?

— Mai învață și tu puțină istorie! se răsti Chloe, pomenindu-se că reintră în rutina ei obișnuită cu Amy, în loc să se mențină la planificatele coordonate de te-am-sunat- să-ți-spun-că-sunt-bine-te-pup-pa. Inspiră adânc. Asta n-are nimic de-a face cu războiul rece, începu să-i explice.

Numai că, dacă se gândea mai bine, oarecum avea.

— OK, uite cum e: sunt astea două grupuri. Unul e Mai, în esență înrudit cu mine, și celălalt, Ordinul A Zecea Lamă, care cam are ca unic scop să-i omoare pe Mai, din cauză că...

Pe-asta gândește-o bine, Chloe!

— Din cauză că Mai au alcătuit un soi de castă de războinici-vânători, și... au căpătat un nemeritat renume cum că ar fi însetați de sânge și... animalici. Toate astea sunt chiar vechi, și așa mai departe. Important e că Alek mi-a salvat viața când psihopatul ăla din partea Ordinului a încercat să mă omoare.

În fine, nu era *tocmai* adevărul: el îl ținuse deoparte pe Brian, cât timp se luptase ea cu Coțcarul, și adevărul este că, poate, Brian chiar *încercase* s-o ajute...

Însă, dacă Alek nu i-ar fi arătat ce e capabilă să facă, în ipostaza de pisică, ea ar fi fost despicată din vârful nasului și până la buric de pumnalele Coțcarului.

— Ba nu, nu te-a salvat, zise Amy, evident nevrând s-o creadă.

— Ba *da*, repetă, cu fermitate, Chloe. Și mai mult decât atât. Cei la care stau or să mă ajute să aflu cine este familia mea naturală. E posibil să fi fost omorâți cu toții...

Se gândi la Kim, cu un slab licăr de speranță, dar apoi se întreabă cum s-ar înțelege ea cu Amy. Până la urmă, se hotărî să nu pomenească, deocamdată, despre posibila ei soră.

— Dar e posibil și să mai fie în viață. Cei de-aici s-au devotat găsirii tuturor rudelor noastre din Abhazia, o țară din fosta Uniune Sovietică, a tuturor celor care s-au răspândit prin lume, ca să-i aducă aici, la loc sigur.

— Pare mai degrabă că au adus cu ei necazurile, remarcă Amy.

Chloe deschise gura, pregătită s-o contrazică, însă, într-un fel, prietena ei avea dreptate.

— Vino acasă, îi propuse Paul.

Sunase *aproape* ca o implorare.

— Imediat cum poți! Nu am încredere în „cei la care stai”.

— Mda, probabil că-ți și interceptează telefonul...

— Amy, vorbesc de la un telefon mobil!

— Și ce dacă? Nu fi toantă! Când te întorci *acasă*?

Era o întrebare ciudată. Chloe nu stătea la Firebird decât de o săptămână, aproximativ, și deja simțea că începuse o viață complet nouă. Sigur, simțea lipsa mamei, și a lui Amy, și a lui Paul, însă gândul că ar putea să se trezească brusc a doua zi și să se ducă iar la școală era, pur și simplu, bizar.

Șovăi prea mult timp, încercând să-și dea seama cum ar trebui să răspundă.

— Prin urmare, nici măcar nu te-ai *gândit* să te întorci, trase concluzia Amy, pe un ton egal.

— Nu, până n-o să fiu sigură, zise Chloe, ezitantă.

— Și asta când ar fi? o întrebă Paul.

Vocea lui era mai presus de calm.

— Când o dispărea cu desăvârșire chestia asta cu Ordinul? Când or să fie morți cu toții? Și câți sunt? Cum să zic, chiar sună ca un război între bande, din ce aud de la tine.

La asta nu se gândise.

Chiar nu se gândise la nimic din toate astea.

Totuși, se gândi acum, cufundându-se în pernele ei. I se tot spunea — *Serghei* îi tot spunea — că poate să se întoarcă „de îndată ce trece primejdia”, și Chloe acceptase ideea, repetând-o și marcând-o ca adevărată prin repetiție. Dar la ce se aștepta? Ca A Zecea Lamă să renunțe, pur și simplu, după o vreme? Că

membrii Ordinului se vor plictisi să vâneze presupusul ucigaș al unuia de-al lor? Că ar exista vreun soi de lege a prescripției privitoare la morțile accidentale, în mijlocul unei sângeroase vrajbe vechi de cinci mii de ani?

Chiar crezuse că, într-o zi, Serghei avea să vină la ea, să-i dea semnalul de drum liber, s-o îmbrățișeze, s-o lase să plece înapoi acasă și să insiste ca ea să mai treacă pe-acolo, din când în când? Acum că se gândea la asta, nimeni nu se comportase ca și cum ea ar fi urmat să plece, la un moment dat. Alek nu-i spusese niciodată nimic, ori așa, ori altminteri. Și avea un *serviciu*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu-mi place cum sună, Chloe, rosti Amy, îndârjită. Vreau să te văd. Personal. Dacă ai tăi sunt chiar atât de grozavi, n-ar trebui să-i deranjeze dacă-ți vezi prietenii.

— Amy, acum nu e momentul potrivit...

— Vorbesc serios! Promite-mi c-o să te întâlnești cu noi. Altfel, chem cavaleria. Sun la poliție. *O sun pe mama ta.*

— Bine, bine, promit! oftă Chloe.

— Când?

— Nu știu! Te sun eu când o să pot, bine?

Își privi indicatorul bateriei. Îi mai rămăsese cam un sfert. Nu avea încărcătorul la ea și, dintr-un anume motiv, încă o dată, nu s-ar fi simțit deloc în largul ei să ceară unul. Dacă stătea să se gândească mai bine, nimeni din cadrul Semeției nu știa despre telefonul ei, cu excepția lui Alek — și, mai nou, a lui Igor și a Valeriei — așa că, în afară de cazul în care ei le-ar fi spus și altora, aceștia erau toți. Oare de ce se simțea mai bine știind asta?

— Foarte bine. Sună-mă până sâmbătă, sau vine cavaleria. Chiar nu glumesc.

— Perfect! La revedere!

— Pa! strigă Paul.

Chloe închise telefonul și-l privi îndelung, rămânând așezată pe podea.

— Ei bine, e... ciudat..., comentă Paul, în timp ce așeza, distrat, animalele din pluș ale lui Amy în poziții extrem de indecente.

— Sindromul Stockholm¹³, replică prompt Amy, încântată de sine. A început să-și simpatizeze propriii răpitori. Începe chiar să creadă că ei o țin la adăpost, în loc să-și dea seama că o țin, și-atât.

Paul își ridică privirea spre ea, mijind ochii.

— Amy? Ce pui la cale? o întrebă, pe un ton inexpressiv.

— Nimic, răspunse Amy, încrucișându-și brațele. Deocamdată.

Însă amândoi știau bine că nu era așa.

- 13 Concept psihologic având la origine jaful de la Kreditbanken Norrmalmstorg, din Stockholm, angajații băncii, ținuți ostatici între 23–28 august 1973 ajungând până la urmă să-i simpatizeze pe răpitori și chiar să le ia apărarea, după ce au fost eliberați.

Unsprezece

— MĂI, MĂI, FIUL MEU în persoană vrea să cineze cu mine, rosti Whit, împăturindu-și incredibilul de alb șervet din olandă și așezându-și-l în poală. Ce onoare cu totul extraordinară!

Brian se strâmbă. Încă o dată, tatăl lui reușise să întoarcă toate cărțile, astfel încât să fie în avantajul *lui*: domnul Rezza alesese pentru cină restaurantul de la Ritz-Carlton, spre exasperarea lui Brian. Acesta întruchipa tot ce *nu* voia Brian să fie amestecat în discuția lor. Aranjamente împopoțonate, bogătași smintiți, luminatul sâcăitor de perfect și discret, chelnerii tăcuți și, cel mai rău dintre toate, un cod vestimentar. *Teoretic*, Brian aborda solicitata „vestimentație business”, însă remarcase că șeful de sală fusese deranjat de interpretarea lui, în stilul Generației Y¹⁴: pantaloni maro din catifea, o geacă din piele croită în stil sacou, și un tricou Diesel, pe care-l purta cu o cravată de la reduceri.

— Să începem cu o sticlă de ceva? Poate cu un Krug Grande Cuvée, ca să sărbătorim ocazia?

Brian resimți copleșitorul impuls de a-i atrage atenția asupra faptului că el nu avea vârsta legală ca să bea, însă nu era acum momentul să înceapă cu contrele în conversația lor.

— Cum vrei. Știi că eu le prefer pe cele roșii.

— Ah, așa este, zise Whit, privindu-și fiul cu o oarecare mândrie apreciativă. Îmi amintesc: cabernetul. Cam ciudat pentru un băiat din California, dar nu te dezaprob. Parcă țin minte că au vreo câteva soiuri indigene foarte bune aici...

Scoase din buzunar o pereche de ochelari pentru citit și-și cufundă nasul în lista de vinuri.

Brian oftă. Cel puțin, tatăl lui părea puțin agitat, cu toată parada lui. Trecuseră mai multe luni de când nu mai petrecuseră cu adevărat ceva timp împreună, în afara zidurilor prăfuite care găzduiau filiala Ordinului. Bătrânul arăta, mai mult sau mai puțin, la fel, poate un pic mai bronzat, poate cu maxilarele doar

un pic de tot mai încheștate. Spusese el ceva, cum că juca squash, sau tenis. Era un bărbat masiv, impozant, cu o înfățișare desăvârșită de patrician și un nas suficient de mare ca să-i dea un aspect regal, dar îndeajuns de ascuțit cât să arate că era altceva decât un italian sută la sută. Numai tenul lui, ușor bronzat-măsliniu, îi trăda originea mediteraneeană.

Vestimentația *lui* era impecabilă: un costum Armani de câteva mii de dolari, atât de bine asortat cu cămașa, cu butonii, cu cravata și cu pantofii, încât, făcând abstracție de discreta rotunjime a burții, tatăl lui Brian ar fi putut lejer să pozeze pentru o revistă de modă dedicată bărbaților mai vârstnici. Whitney Rezza era întruchiparea vie a gustului și a avuției bine cheltuite.

— Tată, zise Brian, dregându-și glasul, cred că ar trebui să ne gândim la posibilitatea ca eu să părăsesc Ordinul.

Tatăl lui își ridică privirea pe deasupra listei de vinuri.

— Nu fi absurd.

Brian se gândise îndelung și intens, și cel mai bun lucru pe care putea să-l facă el acum pentru Chloe era să-și taie toate legăturile cu organizația pornită s-omoare. Orice s-ar fi întâmplat între ei doi, el s-ar elibera de A Zecea Lamă, iar Chloe ar simți că poate să aibă încredere în el.

Însă asta era doar o parte: mai însemna și o ocazie pentru Brian de a-și da seama ce are de făcut cu viața lui. Și știa, indiferent de alte considerente, că planurile lui de viitor nu aveau să includă și A Zecea Lamă. În cel mai bun caz, aceasta reprezenta o societate ridicolă, cu ritualuri antice și nenumărate secrete; în cel mai rău, era un grup de oameni dedicați uciderii altor persoane. Fie într-un fel, fie în celălalt, oricum nu avea să fie țelul lui în viață.

— Eu vorbesc serios, tată. Vreau să am o carieră, o educație... vreau să am o *viață*, argumentă, trecându-și degetele prin părul des și negru, furios pe propriile-i emoții.

— Toate aceste lucruri sunt posibile și cât timp rămâi în cadrul Ordinului, îi zise tatăl lui, așezând încetișor pe masă lista de vinuri, dacă așa ceva îți dorești cu adevărat.

— Eu vreau să mă concentrez asupra „acestor lucruri”. Nu vreau să lipsesc de la vreun examen important numai din cauza cine știe cărei întruniri de urgență, cum i s-a întâmplat lui Dickless... pardon, Dick, cu câteva săptămâni în urmă.

— Richard este un tânăr extrem de devotat, preciză Whit, cu un aer condescendent. Este un exemplu pentru Ordin.

Și-atunci, de ce nu-l adopți, și să termini cu asta? Sentimentele tatălui său față de Dick îl făceau altădată pe Brian să se urce pe pereți de nervi; acum, chiar își dorea ca el să și-l crească pe numitul student pentru o eventuală preluare a conducerii. Dumnezeu îi era martor că el nu și-o dorea.

Brian inspiră adânc.

— Tată, zise el, răbdător, în general oamenii *aleg* să intre în rândurile Ordinului. Până și Edna...

— Pentru tine, este *doamna Hilshire*, Brian.

— Până și afurisita de *doamna Hilshire*...

Se opri, sesizând avertismentul din privirea tatălui.

— Până și *ea* le-a lăsat propriilor copii dreptul să aleagă. Evelyn a ales să intre în Ordin, în timp ce William și Maurice, nu.

— Ei bine, eu nu mă bucur de luxul de a avea *trei copii* și de șansa ca *unul* dintre ei să-mi poată călca pe urme. Eu nu te am decât pe *tine*.

— Nu sunt eu de vină că tu nu ai decât un copil, se răsti Brian, începând, încetul cu încetul, să se lase pradă nervilor.

— Oh, am și ajuns la partea la care mă învinuiești iarăși de moartea propriei mele soții? replică tatăl lui, cu o detașare enervantă. Că, dacă n-aș fi fost eu, ea ar fi trăit încă? Și cum aș fi putut să am trei copii, iar tu ai fi scăpat din actuala situație dezagreabilă? Ai dreptate. Ce cumplită dovadă de egoism din partea mea, să-mi las *propria nevastă să moară!* Nici nu mi-am dat seama în ce măsură ți-ar provoca inconveniente.

Lui Brian începu să-i tremure piciorul sub masă. Se forță să și-l oprească, nevrând ca tatăl lui să vadă cât de aproape era să-și piardă stăpânirea de sine.

— Eu nu vorbeam despre asta. *Cu toate că ar trebui să ți le arunc în fața asta blestemată, mulțumită de sine...* Eu vorbeam despre dreptul meu firesc de a alege cum să-mi duc viața.

— Uneori, nu avem la dispoziție posibilități de alegere, fiule. Uită-te la prințul Charles, rosti cu solemnitate domnul Rezza. Ascultă, eu am moștenit povara aceasta de la bunicul tău, exact la fel cum a moștenit-o el de la tatăl lui. Uneori, trebuie să acceptăm pur și simplu ceea ce ni se dă, și să îndurăm bărbătește situația.

Bărbătește? Brian era pe punctul de a exploda. Și totuși, i se părea *interesant* faptul că el o formulase astfel. Să fie cu puțință ca Whit Rezza să se fi răzvrătit, la un moment dat? Ca propriul său tată să-l fi doborât la pământ? Bunicul lui Brian păruse un bătrânel destul de blajin, însă Brian știa că îndărătul exteriorului prietenos zăcea o minte ascuțită și, posibil, malefică.

— Înțeleg asta, tată, răspunse el, cât putu de calm. Dar acum trăim alte vremuri. Eu am... drepturi individuale, cum ar fi dreptul de a-mi urma propriul drum.

Realiză, de îndată ce rosti sintagma „drepturi individuale”, că făcuse o greșeală. Aproape-afectuoasa privire a tatălui său dispăruse acum, lăsând locul unei căutători împietrite.

— Prostii, replică domnul Rezza, dezgustat. Generația voastră nu are deloc simțul responsabilității față de un grup, față de o chemare mai înaltă decât cea

proprie. Prietenii ocazionali vi-i tratați ca și cum ar face parte din familie, iar pe cei din propria familie, ca pe străini. Vreți să vă duceți viața în nesiguranță, urmărind o plăcere după alta. Acesta nu este un *drum*, ci o risipă a vieții.

Și, cu asta, se încheie discuția. Degeaba încercă Brian să navigheze pe nestatornicele ape ale limitatului simț al realității de care dispunea tatăl său: eșuă total. Domnul Rezza își reluă studiarea listei de vinuri.

— Toți membrii Ordinului își au îndoielile lor, într-un moment sau altul, Brian. Până și Edna. Până și eu însumi. Este o etapă inevitabilă pe drumul spre transformarea într-un membru pe deplin integrat. Vei trece peste ea.

Se întrerupse puțin, parcurgând cu privirea lista de vinuri.

— Ce-ai zice de un merlot?

14 Denumire care se referă îndeobște la tinerii născuți în anii '80–'90, caracterizați printr-o mai mare afinitate față de comunicații, media și tehnologii digitale, și o abordare neoliberală a politicii și a economiei. Este succesoarea Generației X, a celor născuți după al Doilea Război Mondial.

Doisprezece

ÎNCĂ AȘEZATĂ PE PODEA, la mult timp după ce-și încheiase convorbirea cu prietenii ei, Chloe își ridică blugii, care zăceau împăturiți într-o grămadă de haine. Aveau o rosătură care amenința să se transforme în ruptură. Deja se subțiasse până la urzeală. Își trecu degetele peste ea și peste cocloașele de material mai tare din jur. Erau Lee originali, pe care și-i alesese la Pateena.

„Te aștept înapoi miercuri... dacă nu, nu te mai deranja să te întorci vreodată.” Cuvintele patroanei sale îi răsunară în amintire.

Chloe oftă. Slujba ei de la magazinul de articole vestimentare originale nu era altceva decât încă un element pe care noua ei viață bramburită îl..., mă rog, bramburise. Simți un copleșitor imbold de a discuta cu Marisol, proprietara prăvăliei și prietenoasa ei patroană... asta, dacă Marisol îi mai era și-acum patroană, adică. Femeia aceasta mai în vârstă dăduse mereu impresia că ar înțelege-o pe Chloe mai bine decât reușise vreodată propria-i mamă, și-i intuise stările de spirit cu o neobișnuită perspicacitate. Chiar dacă nu-i putea destăinui toate secretele ei, Chloe mereu se mai despovărase de unele dintre sentimentele ei față de Marisol. Acum, evident, așa ceva ar fi imposibil.

Bună, Marisol. Scuză-mă că am tras chiulul și nu m-am mai întors la muncă, după ce mi-ai oferit o ultimă șansă. Știu că sunt practic concediată, însă am avut motive temeinice. Chiar n-am cum să-ți spun care anume, dar n-aș putea să mă descarc puțin?

Tristețea pierderii unei relații de prietenie se lupta să-și facă loc în mintea ei cu furia stârnită de gândul că Lania — dușmanca ei de la serviciu — opera și acum la casa de marcat.

Chloe se pregăti pentru o frumoasă porție de îmbufnare introspectivă și singuratică în propriul pat, însă era prea agitată pentru așa ceva. Prea plină de energie. Ca în seara aceea, care părea acum să fi fost foarte demult, când fugise de-acasă și se dusesse în club.

Dar, dacă se gândea mai bine, pisicile și leoaicele nu erau tocmai renumite

pentru nesiguranță sau inactivitate. Ele *faceau*, și gata. Ea era necăjită și trebuia să întrețină ceva în acest sens. Chiar acum.

Doar n-aveau să-i simtă lipsa doar pentru *câteva* ore, este?

Să iasă pe ușa din față nu încăpea discuție. În schimb, o privire pe fereastră îi dezvăluia un pervaz și tot soiul de fisuri și crăpături în cărămizi și tencuială, perfecte pentru cineva dotat cu gheare. Întrebuințându-și ambele brațe și puțină forță, Chloe ridică fereastra până când obținu o deschizătură suficient de mare, încât să se poată strecura prin ea. Aerul rece și umed pătrunse în încăpere. În el se amestecau miresme de pini, de mâl, dar și de ceva atât de limpede și de intens, încât ei nu-i putu trece altceva prin minte decât că era luna.

Cum era posibil ca Serghei să-și petreacă tot timpul în casa aceasta veche? E drept, era superbă și enormă, însă fiind Mai, cum de reușea să se împotrivescă el chemării exteriorului?

Privi pentru o ultimă oară în jur. Oare-i trăda pe cei care o primiseră înăuntru? Poate că ar trebui să stea de vorbă cu ei, și ei să-i organizeze vreun soi de escortă, astfel încât să-și poată vizita mama în deplină siguranță, sau pe Paul și Amy, sau chiar pe Brian... Însă pe mama chiar avea nevoie s-o vadă. *Imediat*. Gândul acesta o izbi cu o forță copleșitoare.

Fără să mai stea pe gânduri, se săltă prin deschizătura ferestrei și se ghemui pe pervaz, abia atingând lemnul cu degetele, ca să-și mențină echilibrul. Simți c-o mănâncă picioarele în tenișii ei. Deși erau Sauconys și aveau o bună aderență la alergare, Chloe presupuse că i-ar fi mult mai ușor să coboare desculță, încleștându-și degetele de la picioare în jurul pietrelor. Își dezlegă șireturile și-și aruncă tenișii înapoi în cameră, sub pat. Ciorapii îi urmară.

Își mișcă picioarele, acum goale, și nu se prea miră când ghearele i se iviră din vârfurile degetelor, exact ca ale lui Kim. Își scoase ghearele și de la mâini și sări, neștiind precis ce avea să facă în cădere, însă încrezătoare în faptul că-i va veni ei ceva în minte, și convinsă că va ateriza perfect teafără.

Și așa se și întâmplă.

Chloe nici măcar nu se mai gândi la ce făcea în timp ce cădea cu mare viteză, la fel de repede pe cât căzuse din Turnul Coit. Ateriză ușor pe un fronton aflat mai jos. Se auzi un mic scârțâit, ușor și ascuțit, când ghearele îi luară contact cu piatra. Permițându-și doar un moment de pauză, în care zâmbi cu gura până la urechi la ceea ce făcuse, Chloe trecu grăbită de la un pervaz de fereastră acoperită cu draperii la altul, de la un etaj la altul, lăsându-și picioarele să atârne și apoi căzând.

Când, în sfârșit, atinse gazonul din spatele casei, iarba era rece și udă și aproape argintie. Cu vederea ei nocturnă, putea să-și zărească propriile urme de pași pe brazde: urme puțin mai întunecate, acolo unde călcâiele striviseră micile sfere de rouă, făcându-le să se amestece între ele și să se afunde în pământ. Era o

descoperire atât de plăcută și de fascinantă, încât Chloe fu nevoită să se forțeze să privească în altă parte și să-și continue expediția.

Nu-i de mirare că vezi pisicile privind în gol timp de ore de-a rândul... Pun pariu că ele observă un miliard de mărunțisuri.

Alergă, cu corpul pe lângă pereții casei, încercând să ajungă cât mai repede cu putință în pădure. Încercă vreo două salturi de probă, ca și cum ar fi avut patru picioare, întinzându-și brațele în fața ei și împingându-se cu picioarele. Cam în genul în care proceda Gollum în *Stăpânul inelelor*. Îi ieși, dar nu cu prea multă grație, și nu-i dădu impresia că i-ar aduce vreun plus de viteză. La cei din rasa Mai, mersul era sută la sută în poziția verticală.

Ceea ce o făcu să-și pună întrebări referitor la ce-i spusese Kim. Să fi fost ei un neam creat de zeități antice? Lui Chloe încă nu-i prea venea să creadă, dar dacă era adevărat?

Dar, pe de altă parte, dacă Ordinul A Zecea Lamă avea dreptate? Dacă ei nu fuseseră creați de zeități antice binevoitoare, ci de demoni? Dacă *erau* un fel de demoni?

Și totuși, ea încercase să-l ajute pe Coțcar, după ce el urmărise s-o omoare. Așadar, Chloe nu era rea. Sau da?

Își alungă gândurile și se concentrează din nou asupra prezentului. Alergă, și metri după metri de pământ dispărură sub pașii ei. Simți cum se afundă printre umbrele pinilor. Nimeni nu putea s-o vadă, dacă ea nu voia să fie văzută: *știa* asta. Și, dac-ar fi fost nevoită, Chloe ar fi putut foarte lesne să viețuiască afară tot timpul, prin copaci, ca fantezia de libertate a unui copil.

Imaginația ei pisicească o părăsi când, alergând pe marginea aleii, ajunse la șosea. Nu-i trebuise mai mult de o secundă până să-și dea seama cum să escaladeze gardul în timp ce paznicul de la poartă era întors cu spatele, dar de îndată ce ajunse din nou pe drumurile publice, înțelese deodată că, fie chiar și cu viteza ei de Mai, n-avea cum să fugă tocmai până acasă la ea, să stea de vorbă cu mama, să-i spună că totul e bine, și să ajungă înapoi, în mai puțin de câteva ore.

Simțindu-se un pic înfrântă, luă un autobuz care traversa Golden Gate, de la marginea localității Sausalito. Se așeză pe un scaun din spate, străduindu-se să nu sară și aducându-și aminte abia în ultima clipă să-și retragă ghearele. Nimeni nu-i luă în seamă prea mult picioarele goale: doar era în San Francisco, și cu expresia sălbatică din ochii ei și energia abia stăpânită, putea foarte ușor să treacă fie drept o drogată exaltată, fie o dezmațată în drum spre următoarea întâlnire.

Coborî din autobuz atunci când acesta ajunse să ocolească parcul Golden Gate, pregătită să parcurgă în fugă restul drumului. Se hotărî să aleagă o rută oarecum ocolită, pentru eventualitatea că ar urmări-o cineva, însă nu-și dădu prea mare osteneală în privința aceasta, deoarece timpul îi era măsurat.

Până la urmă, nici nu mai conta.

Trecu pe lângă un om al străzii, cu un aspect surprinzător de sănătos: avea să-și amintească ulterior acest amănunt și să se certe singură. În timp ce-l ocolea la o distanță destul de mare, el întoarse capul spre ea. Privirile li se întâlniră, și ea își dădu deodată seama că individul arăta mult prea normal și concentrat.

Tocmai când se pregătea să se îndepărteze și mai mult, el ridică o bâta din lemn, cu niște ornamente, și-o repezi spre ea.

Chloe își azvârli brațele în sus, cu ghearele scoase, încercând s-o devieze, însă bâta se mișca prea repede, iar bărbatul care-o mânuiă era prea puternic — și bine antrenat — așa că nu reuși decât să împiedice impactul dintre vârful ei și propriul creștet.

În schimb, bâta o izbi în claviculă, provocând un trosnet, însă cea mai mare parte a impactului fu preluată de gâtul ei.

Chloe căzu, săgetată de durere și, în același timp, de frică. Încercă să se ridice în picioare, însă durerea și senzația de *anapoda* din gâtul ei o împiedică să se miște așa cum trebuia.

O altă persoană își făcu apariția deasupra ei.

Nu era vreun alt „om fără adăpost”: dimpotrivă, un bărbat destul de normal, care-și plimba cățelușul minuscul, evidențiat numai de puloverul său, de un portocaliu aprins.

— Ajutor! strigă Chloe, întinzându-și mâna spre el.

Omul îi întinse mâna, la rândul lui, însă atunci ea observă că mâna aceea ținea un obiect negru, pe care ea nu putea să-l identifice. Iar când mâneca puloverului se ridică, îi văzu tatuajul, același pe care-l avusese și Coțcarul: *Sodalitas Gladis Decimi*.

Chloe scoase un țipăt. Ghearele îi ieșiră la iveală și se repeziră frenetic spre atacatori, cu toată durerea care o copleșea.

Însă ambii ei atacatori erau bine antrenați, chiar dacă se mișcau mai lent decât Coțcarul. Cel îmbrăcat ca un vagabond îi puse genunchiul pe piept, scoțându-i tot aerul din plămâni. O prinse de un braț, iar tipul care purta pulover o apucă de celălalt.

— Te duceai în vizită la *mămica*? o întrebă, răutăcios.

Ea izbi cu piciorul: mișcare la care ei nu se așteptaseră. Deși nu putea să-l ajungă pe cel care-i zdrobea coastele, ghearele piciorului ei stâng țâșniră afară și-l nimeriră cu precizie pe tipul cu pulover drept în abdomen. Îl auzi urlând și simți cum carnea se strânge și se sfâșie sub ghearele ei. Totuși, încă nu putea să respire, și steluțe argintii începuseră să-i plutească prin câmpul vizual periferic.

Apoi, se auzi un șuierat... și nu dinspre ea.

Deodată, greutatea i se ridică de pe piept. Inspiră cât de adânc putu și fu răsplătită cu o durere pârjolitoare, atât de puternică, încât i-o anulă pe cea a rănii de la gât. Putea din nou să vadă, deși tot ce vedea era, în mare parte, în ceață: păreau

să fie alți doi tipi, mai agili decât cei din A Zecea Lamă, care-i atacau și-i snopeau într-o tăcere sinistă.

Chloe se ridică în șezut cât putu de bine. Erau Mai, desigur, cu toate că nu-i cunoștea. În schimb, era cu neputință să se înșele în privința mișcărilor și a mirosurilor lor. Erau și *mari*... iar asta făcea ca tăcerea lor să devină încă și mai înspăimântătoare. Vagabondul ateriză cu un bufnet alături de ea, cu ochii sticloși, fără simțire. Chloe își pierdu cumpătul doar pentru o clipă, simțind un imbold aproape irezistibil să-i sfâșie fața. În loc de asta, îi înfipse ghearele de la picior în boașe. Când se va trezi, va avea o amintire de la ea.

După care se prăbuși la loc pe caldarâm.

— Știam eu c-o să ne aducă necazuri, zise unul dintre salvatorii lui Chloe, suspinând și îndreptându-se spre ea.

Era, de fapt o femeie, după cum își dădu seama în timp ce-o privea cum își scutură pantalonii de praf. Apoi, cu o lovitură de picior administrată parcă într-o doară, îl făcu pe „omul străzii” să nu mai miște, fiindcă tocmai începuse să geamă și să se agite.

— N-ai ce să-i zici. E copil, zise celălalt, un bărbat.

Poate că delira, însă Chloe avea impresia că seamănă foarte bine între ei.

— În plus, adăugă tipul, n-am mai avut parte de astfel de distracții tocmai din august.

Femeia scruta împrejurimile, prin noapte. Dintr-odată, se lăsă în jos, ghemuită, sprijinindu-se cu o mână de caldarâm, pentru echilibru, și arătând spre ceva cu cealaltă.

— Mai vin și alții.

— Să vină! zise celălalt, dar apoi adăugă: Știu, știu.

— Tu ia-o de picioare... grijă mare la gât. Ar putea să-i fie rupt.

— Unde e gloriosul nostru șef de haită? întrebă tipul, cu un sarcasm pronunțat. Asta nu l-ar fi costat nici măcar o viață. Presupunând că *are* mai multe.

— Șșt! Ține-ți părerile pentru tine, Dima. E posibil ca fata să fie încă trează.

Și *chiar e*, zise Chloe, în sinea ei, înainte de a leșina de-a binelea.

Treisprezece

NU MAI CĂLĂTOREAU ACUM pe tărâmul soarelui cald, al nesfârșitelor întinderi de cer și de nisip. Erau într-un loc mai rece și mai umed, cu munți nemaipomeniți și o mare cu totul diferită. Mergea pe străzile unui oraș străvechi. Din pământ, răsăreau stanele de piatră ale clădirilor moarte de secole.

Puține persoane îi acordau atenție. Piețele erau ticsite de oameni de pretutindeni. Una dintre însoțitoarele ei, care o urmau precum umbrele, adulmecă aerul cu o expresie dezaprobatore, strâmbând din nas de duhoarea mulțimii. Le zâmbi celor patru leoaice tăcute.

— Haideți să ne găsim orfanii și să ne mutăm din locurile acestea.

Trecură de un colț, și o umbră se așternu peste cele cinci fete din rasa Mai; una dintre ele scoase un sunet tânguitor, când duhoarea de ouă clocite ajunse copleșitoare în căldura soarelui după-amiezii...

* * *

— Chloe?

Deschise ochii. Fața lui Serghei era incomod de aproape de a ei, și pe ea desluși o expresie preocupată. Răsuflarea îi duhnea a usturoi, deci nu semăna câtuși de puțin cu mirosul din visul ei, dar tot îi făcea greață.

Chloe era întinsă pe propriul ei pat, în conac. La gât avea îndesat strâns un cocoloș de pânză, udă de la gheața topită. Încercă să întoarcă puțin capul: era posibil, însă durerea o secătuia.

— Aș putea să cred că data viitoare mă vei asculta în privința vizitării mamei tale? rosti el cu blândețe, bătând-o ușor cu palma pe mână.

Era un gest puțin stângaci, al cuiva neobișnuit să-și arate afecțiunea. Chloe se înroși și-și lăsă privirea în jos, mult prea stânjenită de gestul pe care-l făcuse și de ceea ce rezultase, ca să-l mai poată privi în ochi.

— Știu că ți-e dor de ea, continuă el, însă Ordinul îți vrea moartea, Chloe, fetiço. Le-ai scos din luptă pe unul dintre cei mai buni — și mai nebuni — soldați

ai lor. Ei știu că, la un moment dat, vei încerca să ajungi acasă. Oricare exilat procedează așa.

Ochii lui albaștri-alburii priviră pentru o clipă undeva dincolo de ea, în depărtare, spre altceva.

Chiar arată într-un fel ca un leu, medită Chloe. Dacă părul roșcat-argintiu i-ar fi fost dat mai pe spate — și doar cu puțin mai lung — ar fi semănat cu o coamă.

— Tot ceea ce faci tu în clipa de față are ca rezultat punerea ei în pericol. Lasă-i timp, dă-ne nouă răgaz să aranjăm treburile, și în cele din urmă vă veți întâlni. Bine? zise, mângâind-o de această dată pe creștet.

— Bine, fu de acord Chloe, zâmbind fără voia ei. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară prea rău: Ellen și Dmitri s-au distrat pentru prima oară după nu știu câtă vreme. Și niciunul dintre criminalii pe care i-au doborât ei nu ne va mai crea probleme *mult* timp.

Zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinți scurți și pătrășoși, la fel ca el însuși.

— Bucură-te, Chloe, fetițo! Ești o adolescentă care nu mai trebuie să meargă la școală pentru o vreme. Când eram de vârsta ta, mi-ar fi plăcut la culme așa ceva.

Chloe făcu un semn de încuviințare, iar Serghei îi potrivi așternuturile în jurul trupului, învelind-o mai bine.

— Dar voi putea vreodată să merg acasă? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce care-i sună mai jalnic decât ar fi vrut.

— *Sigur* că vei putea, Chloe, răspunse el, afectuos. Nu avem de gând să te ținem aici pentru totdeauna... cu toate că, desigur, mie mi-ar plăcea.

Zâmbi și-o ciupi de bărbie. Dinții lui erau foarte regulați și semănau cu cei ai felinei, constată Chloe. Era un mic zâmbet ciudat, perfect.

— Cum aș putea vreodată să fiu în siguranță?

— Ah! Mda. În cinci moduri, zise el, ridicându-și mâna cu cele cinci degete răsfirate și începând să enumere. Unu: îl găsește cineva pe Coțcar. Este încă posibil: nu e prea ușor să omori un nemernic ca el, și nimeni nu l-a văzut în realitate atingând apa. Doi, ceea ce este cu mult mai improbabil, să obținem o destindere *veritabilă* și să-i convingem de nevinovăția ta. Ei nu ne consideră cu adevărat ființe umane — adică, ființe inteligente, raționale — și aproape niciodată n-au fost de acord să ne întâlnim, însă tot s-a întâmplat o dată, într-o lungă perioadă de timp. Trei: le îngreunăm cât mai mult sarcina, îi legăm de mâini prin alte metode. Cum ar fi o anchetă a poliției. Sau, și mai rău, una din partea IRS¹⁵. Sau o explozie „accidentală” la una dintre fabricile lor de armament.

— Fabrici de armament?

— Da. Ei înșiși ocolesc foarte mult legea, acești așa-numiți apărători ai

nevinovaților. Patru...

Tuși, vrând să marcheze o urmă de stânjeneală, acolo unde, în realitate, nu exista așa ceva.

— ...am putea să-i amenințăm familia cuiva din rândul Ordinului. Știu — adăugă, ridicând o mână și închizând ochii, când Chloe dădu să spună ceva — aceasta este o idee străină și oribilă pentru urechile tale tinere, naive, umane. Însă, Chloe, nici ei nu joacă după reguli corecte. Altfel, de ce-ar hăitui o adolescență nevinovată, ca tine? Și, în primul rând, de ce l-ar fi trimis pe Coțcar după tine?

La drept vorbind, acum, că stătea și Chloe să se gândească, de ce-l trimiseseră? Ea nu reprezentase o amenințare pentru nimeni, decât *după* ce fusese obligată să se apere de psihopatul acela, când ceilalți Mai îl trimiseseră pe Alek s-o învețe cum să se apere singură. Era o situație de genul oul și găina.

— Au trimis pe cineva după tine, deoarece erai o țintă facilă, rosti Serghei, întristat. Nu făceai parte dintr-o semeție, nu făceai parte dintr-un grup care să te apere. Ar fi însemnat o cale ușoară pentru ei de a doborî un membru al poporului Mai, fără vreun risc și fără să suporte repercusiuni. Au mai făcut asta și altădată, cu alți orfani ca tine; ar trebui s-o întrebi pe prietena ta, Kim, cândva, despre asta. Pe ea am găsit-o ascunsă pe o alee, într-o cutie aruncată la gunoi.

Chloe o și vedea, deși n-ar fi vrut. O fată micuță, cu părul negru și ochii de un verde aprins, îngrozită, ținându-se în întuneric și ascunzându-se prin mormanele de gunoaie, astfel încât oamenii care-o hăituiau să n-o poată găsi.

— Crede-mă, Chloe, zise Serghei, cu o expresie de duritate pe față. Îți spun ca unul care a trăit într-o foarte primejdioasă parte a Europei de Est, într-o perioadă foarte dură: lupta pentru supraviețuire e dificilă și, adesea, neplăcută.

Își duse degetul la coada ochiului și începu să frece acolo. Chloe nu mai observase până acum: o parte din sprânceană lui dreaptă era mai arcuită, și se vedea o dungă foarte subțire, dând impresia că două bucăți diferite de carne fuseseră cusute împreună, ca să acopere o rană.

— Mai era și un an cincilea mod, șopti Chloe. Spuneai că erau cinci moduri în care eu aș putea să fiu în siguranță.

— Ah, da! exclamă Serghei, smulgându-se din gândurile lui și îndreptând spre ea o privire în care se citeau atât severitate, cât și pragmatism. Ar fi ca unul dintre noi să fie ucis de ei în decursul următoarelor câteva săptămâni. Atunci, ar însemna că suntem chit.

Chloe icni.

Și, cu asta, el plecă, lăsând-o singură.

Chloe încercă din nou să-și miște umărul. Din nou, durere, însă tot nu era prea rău. N-avea gâtul rupt, și nici clavicula. Observă un pahar cu apă pe noptiera de lângă pat, și o farfurioară cu două tablete de ibuprofen, pe care le înghiți îndată. Înșfăcă telecomanda și-și umflă pernele, pregătindu-se pentru o amiază la

televizor. Deodată, mâna ei nimeri peste ceva: telefonul mobil, pe care și-l ascunsese acolo în seara trecută, înainte de plecare. Apăsă pe butonul de pornire și văzu că avea un mesaj, sosit de la un număr necunoscut. Își apelă mesageria vocală în timp ce începea să schimbe canalele, în căutarea lui *Jerry Springer*.

— „Chloe, tot eu sunt, Brian. Ascultă-mă: orice-ai face, oriunde-ai fi, rămâi acolo în următoarele câteva zile. Ordinul a împânzit străzile din jurul casei tale cu membri de-ai lui care te caută să te aducă... într-un fel sau în altul. *Nu* încerca să-ți vizitezi mama sau prietenii. Încerc să te sun mai târziu.”

Chloe verifică ora la care sosise mesajul. 8:12. La aproape o oră înainte să plece în încercarea de a-și vizita mama. Dacă și l-ar fi lăsat deschis, ar fi primit apelul și-ar fi evitat încăierarea.

Stătu să se gândească la asta, ca și la Brian, pentru o vreme, privind în tavan și descoperind mici siluete de lei jucându-se printre nodurile și volutele scândurilor de-acolo. Păreau să se răsucescă și să sară, dansând ca leii din pustie...

Nu era ibuprofen, își dădu seama atunci, cufundându-se în inconștiență.

— I-am spus că e toată numai grăsime și răutate... nimeni n-o vrea. Nu știam că există și tipi ca Joey, cărora să le placă *biiip* de-astea.

În studio erau prezente patru dintre femeile cele mai corpolente din câte văzuse vreodată Chloe la televizor. Una dintre ele părea să nu aibă deloc gât, chiar și când Chloe puse imaginea pe pauză, ca s-o privească mai bine. Alta fusese la spital, unde i se extirpase o tumoră de douăzeci și cinci de kilograme, fără ca ea măcar să fi știut de existența acesteia. Alături de ele se aflau bărbații care le iubeau, iar vizavi, rudele care le împrășcau cu insulte. Ei, uite, *asta* e televiziune.

Când se trezise, Chloe fusese hotărâtă să *nu* se mai gândească la nimic important sau profund, măcar pentru o vreme, ci doar să profite de faptul că nu era decât o fetiță suferindă, așteptându-și vindecarea în fața televizorului.

Kim apără în pragul ușii, silențioasă ca de obicei.

Chloe îi făcu semn să intre, dar ridică un deget: femeia grasă care fusese insultată adineauri tocmai se ridica de pe scaunul ei și pornea, legănându-se, spre atacatoarea ei, vrând s-o plesnească.

— Asta ce e? se interesă Kim, venind până la marginea patului și privind curioasă televizorul.

— *Jerry Springer*, îi răspunse Chloe, clătinând din cap când văzu că fusese nevoie de patru mașiniști ca s-o ia pe femeie de pe sora ei.

— Mi se pare ceva de senzație și dizgrațios, comentă Kim, strâmbând din nas.

Chloe izbucni în râs, dar se opri repede.

Începu o reclamă, și Chloe închise televizorul.

— Care-i treaba?

Până și cu trăsăturile de extraterestră ale lui Kim, era ușor să-ți dai seama că o dezamăgise ceva. Se așează pe marginea patului lui Chloe, agățându-se de cuvertură cu ghearele, ca să se echilibreze, și flutură un dosar din carton manila, plin cu hârtii.

— Nu cred să fim rude, îi zise.

Vorbise pe un ton calm, însă Chloe îi remarcă licărul din ochi.

— Din câte au reușit să afle cei care se ocupă cu genealogiile, semeni mai mult cu acei Mai care au fugit în Turcia din Abhazia, prin secolul al nouăsprezecelea. Familia mea a rămas acolo unde acum este Georgia.

Chloe nu înțelegea nici jumătate din ce auzea.

— Adică sunt turcoaică, nu rusoaică?

Kim o fixă cu o privire rece.

— Ești Mai. Nici „turcoaică”, nici altceva. Nu există niciun fel de naționalități *umane* în trecutul tău.

Chloe uitase că făcea parte dintr-o cu totul altă rasă. Minunatele imagini multicolore cu ea, înfășurată în nenumărate eșarfe, cu ochii conturați cu fard negru, plină de brățări, pe fundalul unei muzici pe care se dansează din buric — ca în restaurantul unde obișnuia s-o ducă mama ei — se risipiră, întristător.

— E dosarul meu? întrebă.

Kim scutură din cap.

— Nu, e un fel de dosar general, cu informații recente despre locurile noastre de proveniență. Am crezut c-o să te intereseze. Uite: Sankt Petersburg, de unde e Alek.

Îi înmână lui Chloe fotografii înfățișând un oraș exotic, cu turle prea lunguiețe și prea subțiri ca să poată fi confundate cu cele ale bisericilor americane. Cupole de forma unor cepe împetrișau orizontul. Totul părea poleit cu aur, ca într-un regat de basm.

— Ce-i asta? întrebă Chloe, arătând spre una dintre celelalte fotografii, care înfățișa o clădire cu pereții din blocuri mari de piatră albă. Pe lângă ea mergea o femeie cu părul lung și negru. Mi se pare cunoscută. Am văzut-o într-un vis.

Dintr-odată, se simți din nou pe strada aceea comercială aglomerată, și pe aleea întunecoasă, cu mirosul acela oribil.

Kim o privi cam ciudat, însă întoarse fotografia să citească pe spatele ei.

— E unul dintre complexe balneare sulfuroase din Suhumi. Partea aceea din Abhazia era celebră pentru izvoarele ei de ape minerale: izvoare naturale de apă termală și minerală, despre care se spunea că ar avea proprietăți curative.

Sulfuroase... Puțin cam prea ciudat.

— Sulful miroase a ouă clocite? întrebă ea, temându-se de răspuns.

— Aproape identic, îi răspunse Kim, lăsând jos fotografia și privind-o

drept în ochi pe Chloe.

Urechile ei negre și catifelate se lăsară înapoi, aproape lipindu-se de cap. Chloe nu putu să-și dea seama dacă era tulburată, sau doar asculta zgomotele de pași de pe coridor.

— Și tu ai visat asta? o întrebă apoi Kim.

— Mda. Era umezeală, și lume multă, și... era puțin cam derutant. Modern și vechi, în același timp. Și *putea*. Dar peretele ăla mi-l aduc aminte.

— Suhumi e orașul în care s-a stabilit până la urmă Semeția noastră, după ce a plecat pentru totdeauna din Orientul Mijlociu. Doar una dintre acei Mai din diaspora s-a mai *întors* în Abhazia: fosta noastră conducătoare a Semeției. Visa să strângă tot poporul Mai risipit prin Europa de Est și să-l unească într-un fel, cam ca Statele Unite.

Puse cu grijă fotografia la loc și închise dosarul.

— Dar a fost omorâtă într-o încăierare între abhazi și gruzini.

— *Au mai fost și alți exilați, de peste tot, care au rămas s-o aștepte*, murmură Chloe.

— Ce-ai spus? o întrebă cu severitate Kim, fixând-o cu privirea de parcă ar fi fost un șoricel.

— În visul meu, *eu* eram conducătoarea Semeției.

— Asta e ceva... interesant, rosti lent Kim.

— Crezi că aș putea să mă înrudesc cu ea?

Crezi că ea ar putea să fie mama mea?

Kim deschise din nou dosarul și privi încă o dată fotografia cu băile din Suhumi.

— E posibil... Însă ea nu a avut decât o fiică de care să știm noi, și care a murit...

Tonul îi era reticent, și Chloe simțea oarecum că n-avea vreo legătură cu dezamăgirea provocată de faptul că ele două nu erau înrudite. Aici era altceva...

Poate că era geloasă pe posibilitatea ca fiica fostei conducătoare a Semeției să fie Chloe. Poate că asta însemna ceva, ca o moștenire în lumea aristocrației. Poate că ea avea să preia conducerea, după expirarea mandatului lui Serghei. Chiar se întrebă dacă asta mai însemna ceva, în afară de conducerea unui imperiu imobiliar și căutarea orfanilor Mai răătăciți.

Ce spuseseră cei doi care o salvaseră? *Unde e gloriosul nostru șef de haită?* Asta nu *l-ar fi costat nici măcar o viață*. Presupunând că are mai multe.

— Kim... înainte să-mi pierd cunoștința, unul dintre cei care m-au salvat a spus ceva despre faptul că șeful Semeției n-ar fi riscat să-și piardă „una dintre vieți”. Ce-o fi vrut să spună prin asta?

— Prin tradiție, în trecut, conducătorul Semeției era și un veritabil lider militar, primul în bătălie sau la vânătoare, ultimul care se retrăgea...

Una dintre urechi îi zvâcni. Auzi și Chloe zgomotul: pași care răsunau zgomotos de-a lungul coridorului. Părea să fie Olga, și probabil că venea să vadă cum se mai simte Chloe.

Kim se aplecă mult spre ea, prea aproape pentru o ființă umană normală. Cam în genul pisicii lui Amy, care-și împingea nasul și gura urât mirositoare în fața lui Chloe, adulmecându-i delicat fața și apoi retrăgându-se.

— Ascultă-mă, Chloe. *Nu spune nimănui despre visul tău, sau despre ce-am vorbit*, șuieră ea. Există conducători, și *conducători*, Chloe King.

¹⁵ Abreviere pentru *Internal Revenue Service*, entitate aparținând de Departamentul Trezoreriei din guvernul S.U.A. și având ca obiect colectarea taxelor și impozitelor.

Paisprezece

ORICÂT AR FI FOST PAUL de îngăduitor și de bun amic cu Alek, Amy n-avea de gând să suporte. Dacă ar fi fost după prostănacul ei de iubit, n-ar fi făcut amândoi decât să stea deoparte și să nu întreprindă absolut nimic, până când se crăpa lumea în două. Și tocmai acesta era motivul pentru care ea o ștergea atât de devreme de la școală.

Îi servise profesorului o scuză lamentabilă, cum că s-ar simți rău, și nu se mai sinchisise să treacă măcar pe la cabinetul medical. Mașina fratelui ei era parcată în spațiul rezervat celor din anii superiori, și împrumutul ei o costase cât o mână și-un picior: garantarea unui răspuns afirmativ la orice serviciu s-ar fi gândit el să-i ceară. *Nici măcar nu are nevoie de ea la Berkeley.* Era un Chevy Malibu break, negru complet, pe care el îl numise Batmobile. Un automobil destul de mic pentru cei șase cilindri în V ai lui, totuși, așa că, atunci când apăsă accelerația până la podea, zbură din parcare școlii ca un liliac al infernului.

Amy parcurse în mare viteză drumul și opri la câteva străzi distanță de casa lui Chloe. Încuie portiera și se duse până la intrarea în casă, încercând să nu privească bănuitoare în jur, străduindu-se să pară că ar avea toate drepturile să fie acolo; scoase din buzunar cheia de rezervă a lui Chloe și intră în casă, în miezul zilei, când amândouă ar fi trebuit să fie la școală.

Doamna King obișnuia să ajungă acasă pe la șapte, și Amy avea intenția să plece de acolo într-o oră. Poate chiar să se întoarcă la școală...

Dar, dacă ne gândim mai bine, pe cine credea că păcălește?

Își plănuise totul de mai multe zile și purta un echipament potrivit pentru pătrunderea prin efracție (chiar dacă folosea cheia): blugi negri strâmți și tricou negru, și bluza neagră de trening Emily, a cărei glugă avea urechi de pisică și mâneci terminate în mănuși cu gheare. Perfect pentru un spărgător felin¹⁶. Se și admirase ceva timp în oglindă azi-dimineață. Pentru ea, era un aspect complet diferit: totul mulat și negru. Nimic din chestiile nebunești, trăsnite, înzorzonate și vapoase pe care le concepea și le purta ea. Pieptul îi cam ieșea un pic în relief: în

hainele acestea, părea aproape la fel de mare ca al lui Chloe. Nu-i mai trebuia decât o pereche de cizme negre și lungi din piele, à la Emma Peel¹⁷, și poate să-și vopsească părul în negru, însă lui Paul nu-i plăcea ca ea să-și schimbe culoarea părului: lui totdeauna îi plăcuse nuanța naturală.

Închise cu precauție ușa după ea și stătu timp de un minut să asculte. Dacă era cineva pe-acolo la pândă, nu dădea nici măcar un semn: totul părea destul de normal în casa King. Nu tu mobilier răsturnat, nu tu vreun alt semn de violență. Cu toate acestea, pentru mai multă siguranță, Amy se lipi cu spinarea de perete și se strecură în sus pe scară, lăsându-se în jos când trecea prin dreptul vreunei ferestre, urcând într-o alergare ghemuită treptele.

De aici, rezultă o extrem de atipică — pentru un spărgător — poticnire de treapta de sus și o căzătură care o trimise în zbor aproape gata să-și zdrobească bărbia de ușa sălii de baie. Amy își petrecuse cea mai mare parte a vieții străduindu-se să se facă observată și să iasă în evidență: furișatul era ceva cu totul nou pentru ea. Se ridică, sperând să arate doar ca o umbră, și pătrunse, pășind pe vârfurile picioarelor, în camera lui Chloe.

Încă o dată, totul părea normal; poate doar puțin mai prăfuit ca de obicei, dar fără schimbări notabile. Computerul lui Chloe fusese stins așa cum trebuia. Amy îl porni, folosindu-și mânușile ei negre speciale, ca nu cumva să lase vreo amprentă. Și le admiră în timp ce aștepta să se încarce sistemul de operare, după care intră pe internet și se conectă la adresa de e-mail a lui Chloe: prietena ei folosea aceeași parolă de ani de zile: adoptTED5.

Aha.

Chloe își golea cu religiozitate căsuța cu mesaje șterse, ca nu cumva să-și depășească limita capacității de stocare a adresei de e-mail, descărcându-și în computer toate mesajele mai picante, pentru eventualitatea în care mama ei ar fi reușit cumva să pătrundă. Cu toate acestea, *nu* ștergea atât de des pe cât ar fi trebuit și mesajele trimise, și era foarte atentă să nu-și adauge adresele în agendă. După doar vreo două minute de scotoceală, Amy găsi brian9@bitsy.net, după care, cercetând prin documentele Word „protejate” ale lui Chloe, primi confirmarea că era vorba despre *acel* Brian de care era interesată Chloe.

Pe urmă, Amy se deconectă de pe adresa lui Chloe și intră pe Hotmail, pe unul dintre propriile ei conturi — unul pe care-l întrebuința atunci când nu voia să i se dea de urmă, pentru concursuri, sau pentru spam, sau liste de corespondență, și alte alea — și-i trimise un e-mail lui Brian. Ceva mai devreme, Amy luase hotărârea să întreprindă tot ce avea legătură cu Chloe de pe computere străine, nu de pe al ei, ca nu cumva să i se depisteze adresa IP.

*Brian: sunt o prietenă de-a lui Chloe. Ea unde este? Poți să ne ajuți? Alek pare să știe ceva, dar nu vrea să spună. Răspunde-mi ASAP*¹⁸.

Pe urmă, se asigură că-l trimite așa cum trebuie, îl șterse din dosarul mesajelor expediate, apoi și din cel al mesajelor șterse. Verifică încă o dată, să se asigure că dispăruse într-adevăr, apoi șterse fișierele temporare din Explorer și începu chiar să defragmenteze hard diskul — ca să fie *cu adevărat* sigură că toate informațiile sunt eliminate — însă, privindu-și ceasul, își dădu seama că i-ar lua douăzeci de minute. Așa că opri calculatorul, misiunea fiind îndeplinită, și se pregăti să se furișeze afară din casă.

Dar, exact ca în filme, când era pe la jumătatea scării, sună telefonul. Amy încremeni, lipindu-se de perete atât de energic, încât electricitatea statică îi zbârli vârfulile părului creț și roșu, ridicându-le pe tapet, și lovi cu umărul un tablou, aproape dărâmându-l. Așteptă, înghețată, conștientă mental de faptul că putea să se miște, însă incapabilă s-o și facă. Scrută încăperea cu privirea până când se cuplă robotul telefonic, numărând secunde.

Remarcă un lucru care i-ar fi scăpat dacă s-ar fi strecurat imediat afară, așa cum avusese de gând. *Nimic din casă nu părea să fi fost mișcat din loc.* Cam de ceva vreme. Era o anume nemișcare pretutindeni, și cu toate că nu se vedeau straturi de praf, prin casă plutea o senzație de stătut, aproape palpabilă. Ba chiar mirosea puțin a vechi, ca atunci când nu se aruncă gunoiul de o zi sau două; nici pomeneală de izuri de detergenți, sau săpun, sau parfum, sau orice ar fi denotat mișcare, sau viață, într-o casă locuită de două femei.

Zgduită de această revelație, Amy ieși din casă cu mai puțină precauție decât avusese la intrare; în definitiv, om era și ea, și tocmai de-asta voiau să se asigure persoanele care îi urmăreau ieșirea din casă.

16 Joc de cuvinte în original, expresia *cat burglar* (literal: „spărgător-pisică”) fiind folosită pentru acei spărgători care pătrund în locuințe cățărându-se pe pereți, pe burlane etc.

17 Personajul principal feminin din serialul de televiziune *Răzbunătorii*, interpretat de Diana Rigg.

18 Abreviere uzuală pentru *As soon as possible* („cât mai curând posibil”).

Cincisprezece

O FAMILIE NOUĂ ȘI IUBITOARE, un popor secret ca al ei, gata cu școala pentru totdeauna, și Chloe nu putea să aibă în minte decât cât era ea de plictisită. „Practica” ei de la Firebird implica în principal umplerea plicurilor, copierea actelor, legarea unor teancuri masive de documente, precum și primirea ordinelor de la insuportabilul Mai de la biroul de primire.

În timp ce aștepta un teanc de... ceva, nu știa precis de ce anume, din partea lui Igor, Chloe se gândi la visul ei și al lui Amy de a-și deschide un magazin undeva. Amy avea să proiecteze veșmintele, iar Chloe să administreze afacerea. Presupunând că nu s-ar omorî între ele, ar fi fost o combinație ideală.

Igor probabil că-i observă expresia feței.

— Ar trebui să te faci asistentă cu program normal, îi zise, zâmbind.

— Uau. Ce mai slujbă, răspunse Chloe, impasibilă, ciocnind cu degetul în teancul la care el tot adăuga. Ar fi de-a dreptul grozav. Pentru *întreaga* mea viață.

— Ține minte, celor ca noi le este greu să se integreze în totalitate, îi atrase atenția Igor, cu toată seriozitatea. Iată de ce a fost atât de bine când Serghei a realizat toate astea de-aici.

Purta pantaloni kaki, o cămașă încheiată până la gât, cu o cravată la modă, și pantofi din piele de căprioară. Iar felul în care se lăsa pe spătarul scaunului și-și împreuna mâinile la spate îl făcea să arate ca oricare tânăr specialist: un pic arrogant, dar cu ochii sclipind și inteligent.

Păcat de nume. Poate că asimilarea ar fi fost mai ușoară, dacă n-ar fi existat obiceiul la Mai să dai numele copiilor după personajele filmelor de groază. Cu doar un foarte ușor freamăt al nărilor, Chloe putea să-și dea seama că el e un Mai. Nu era vorba despre un miros, nu tocmai, ci de o senzație.

— De-asta e el conducătorul Semeției? îl întrebă, făcând un gest larg prin birou.

— E conducător fiindcă, atunci când predecesoarea lui a fost omorâtă, el a preluat cu mult curaj misiunea ei, încercând să reunifice Semeția Europei de Est,

declară el.

Chloe ar fi fost tentată să intervină și să-și etaleze cunoștințele în fața băiatului mai mare decât ea, zicând, da, da, diaspora abhază etc., însă ajunse la concluzia că era de preferat să arate că știe mai *puține* decât în realitate, măcar o dată în viață.

— Ne-a organizat pe toți, după violențele din Georgia, continuă Igor, iar când a emigrat, a început să ne aducă pe toți aici. Uneori legal, alteori nu chiar atât de legal.

Ochii negri îi străluceau de admirație.

— Și a clădit toate acestea — un *imperi* imobiliar — pornind de la nimic, imigrant fiind! Și Mai, pe deasupra. Așa că, într-un fel, da, cam despre asta e vorba, dar e și mai mult.

— Sună foarte drăguț, comentă Chloe, cu sinceritate. Și-atunci, de ce se tot plânge Alek că nu i-a ajutat *lui* familia?

Igor chicoti.

— Alek e un plângăcios. Poate c-o fi o oarecare idee preconcepută... dar cei din Sankt Petersburg, din Moscova, și chiar din Kiev, stăteau mai bine decât abhazii. Iar Serghei a vrut să-i ajute mai întâi pe cei cu situația mai disperată.

— Aha, mormăi ea, privind în jur în căutarea a ceva de făcut, acum, că se încheiase conversația.

Piciorul i se mișca spasmodic, lovind podeaua.

— Știi ce-ți trebuie ție! exclamă Igor, sărind deodată în picioare de pe scaun și arătând-o cu degetul. Ești toată numai neastâmpăr și nervi și plictiseală. Ai nevoie de...

Deodată, privi în jur și bătu în retragere.

— O expediție, încheie el, penibil.

— Oh! Mamă! Asta ar aranja *totul*, răspunse Chloe, cu tot sarcasmul pe care și-l putu aduna.

Îmbrăcase acum o pereche de blugi scumpi — aleși, probabil, de Olga, sau de Valerie — care-i veneau cam cu un număr mai mici în dreptul abdomenului, așa că fusese nevoită să-i lase descheiați la nasturi și să poarte o prostie de centură lată din piele, la modă, în jurul mijlocului. Puloverul era dintr-un cașmir roz-deschis. Purta tot tenișii ei Saucony, însă tot restul nu-i aparținea, și nici nu simțea că i-ar aparține. La fel ca și camera ei, ca noua ei familie, ca porcăria asta de slujbă cu program redus... care nu implica nici veșminte, nici casă de marcat.

— Bine, zise Igor, luând-o în serios.

Chloe nu-și dădea seama precis dacă faptul de a fi Mai, sau proveniența din Europa de Est era ceea ce-i împiedica pe toți cei de pe-aici să sesizeze sarcasmul.

În seara aceea, luă cina împreună cu Serghei. Devenise micul lor ritual în zilele în care el lucra până târziu: ea venea în cabinetul lui, și el își golea biroul. Comandau mâncare chinezească, pizza, orice aveau chef, după care jucau o partidă de șah. Chloe n-ar fi crezut niciodată că ar fi bună la așa ceva, dar începea, cu încetul, să învețe. Prețuia astfel de seri, oricât de mult ar fi detestat să piardă.

Se întrebă dacă tatăl ei adevărat — tatăl ei *adoptiv* — juca șah. Nici măcar nu putea să-și imagineze să se gândească la tatăl ei adevărat, *adevărat*...

— Igor mi-a zis că ar trebui să merg într-o „expediție”; asta ce mai înseamnă? întrebă ea, după ce mută un pion.

— O expediție? N-am nici cea mai mică idee, răspunse Serghei, clipind spre ea cu o surprinzătoare nevinovăție în ochi.

Uneori, prin mișcările și prin manifestările lui emoționale, părea *foarte* copilăros; poate că asta se datora faptului de a fi trecut de patruzeci de ani fără să aibă soție și copii.

— Oh! exclamă el apoi. Se referă la vânătoare. Ah, Igor ăsta, ce deștept e! Cred că se organizează una pentru sâmbătă. Cunoști ceva despre creșterea pisicilor sălbatice... a râșilor, a gheparzilor? Ca animale de companie?

Chloe n-avea habar ce legătură putea să aibă asta cu orice altceva, așa că scutură din cap a negație. Serghei se ridică, ocoli biroul până pe partea ei și se așeză pe marginea acestuia, privind-o cu seriozitate, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o extrem de importantă dădăceală părintească. La rândul ei, Chloe se pregăti pentru o plictiseală, însă era o senzație nouă cam plăcută.

— Lumea de prin Oregon și de prin alte părți crește pisici sălbatice, ca să le vândă. Unele devin animale de companie grozave, așa cum e cazul cu râșii și cu lincșii, dacă au parte de o creștere și un dresaj corespunzătoare, într-o familie iubitoare. Dar, indiferent cât de blândă, de bine-crescută și de ascultătoare ar fi o pisică, indiferent cât de multă mâncare obișnuită pentru pisici ar putea îngurgita... o dată pe lună, crescătorii buni îi aruncă în cușcă un pui viu și lasă să se-ntâmple ce s-o întâmpla.

Chloe simți cum i se face greață, imaginându-și numai fulgi, și sânge, și țipete.

— Sunt obligați să facă asta, Chloe, rosti el, cu blândețe, pentru că nu poți modifica în totalitate, prin dresaj, firea fundamentală a unei feline. Felinele au nevoie să vâneze, au nevoie să se joace cu prada lor, și au nevoie să ucidă. Nici noi nu suntem altfel. Totdeauna am fost vânători. Nomazi. Niciodată nu ne cultivăm alimentele: plecăm după ele prin sălbăticie. Dacă te simți neliniștită și captivă... dacă simți imboldul să *alergi* noaptea, să vânezi, să urmărești... din când în când, trebuie să i te supui. Nu mai putem să alergăm liberi, așa cum o făceam înainte ca lumea să devină civilizată, și pământurile să fie îngrădite, însă tot trebuie să ne supunem instinctelor străvechi.

Dintr-odată, Chloe înțelese, parțial, convingerile celor din A Zecea Lamă. Un Mai înnebunit de pofta vânătăriei, într-un oraș, probabil că ar *fi* ceva periculos. Totuși, se hotărî să-și păstreze pentru ea gândul acesta; bănuia, cumva, că Serghei nu-i va împărtăși concluzia.

— Prin urmare, asta facem în fiecare lună? Mergem să vânăm?

Serghei izbucni în râs.

— Nu în *fiecare* lună, Chloe. Asta nu are nimic de-a face cu luna, sau cu problemele voastre femeiești, sau cu un orar precis. Uneori, e doar... vremea de plecare.

* * *

Vremea de plecare.

Chloe se tot gândi la cuvintele lui cât timp așteptă lângă Fordul Explorer. Era vremea amurgului, și se aflau pe vârful unui deal, undeva în apropiere de pădurea Muir¹⁹. Dealul era abrupt și crestat, format mai nou, nu ca mai vechile dealuri unduite, ca din basme, pe care le întâlneau pe drum. O stea strălucea cu putere spre sud, deși, cum de știa Chloe că într-acolo ar fi sudul, n-ar fi putut să spună. Dedesubt, terenul cobora abrupt spre o adâncitură cu copaci și tufișuri, cu delușoare mai mici, ca fundul unui glob din acelea cu peisaje înzăpezite. Numai că, în locul fulgilor din plastic, pe fundul adânciturii se aduna doar întuneric.

Vreo șase Mai se găseau acolo și discutau cu glas scăzut. Toate erau femei. Olga și Valerie veniseră cu alte trei pe care ea nu le cunoștea, deși despre una știa că se numea Simone, că era dansatoare și că locuia, la rândul ei, în conac. Chloe n-o văzuse niciodată pe coridoare.

Cele mai multe păreau să fie trecute de treizeci de ani. Frumoase, toate. Aveau pomeții înalți și părul strălucitor și des; chiar dacă existau diferențe la culoarea ochilor și a părului, ca și la forma corpului, era lesne de remarcat o asemănare a rasei, după cum observă Chloe, când începu să le studieze mai atent.

Unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun era mersul atât de neomenesc: stăteau în principal pe vârfuri și se mișcau cu o precizie nonșalantă, pe care o balerină umană n-ar fi putut s-o egaleze decât printr-o coregrafie migăloasă.

O femeie cu ochi negri, necunoscută de Chloe, dădu startul serii printr-o incantație, un imn straniu într-o limbă străină, care mergea de la șoapta scăzută la strigătele ardente. Avea voce bună, însă solitară și, uneori, pierdută în bătaia vântului... ceea ce o făcea și mai înspăimântătoare. Chloe prinse din zbor numele Sekhmet, o dată, sau de două ori, însă cam atât.

Pe urmă, rămaseră tăcute.

— Am prins un miros! șuieră una dintre ele.

Avea ochii galbeni, părul cu nuanțe de portocaliu și o față rotundă care semăna cu a lui Serghei, însă fruntea și gâtul înalte ar fi putut s-o recomande lesne

pentru coperta unei reviste de modă. Purta o bluză dreaptă, fără mâneci, iar antebrățele îi erau presărate de tatuaje ca petele din blana leopardului.

Își lungiră toate gâturile, adulmecând aerul. Chloe le urmă și ea exemplul, iar când briza atât de ușoară își modifică direcția, îl prinse și ea: un miros ca de mosc, care o făcu să se gândească la ierbivore, deși nu era sigură dacă mai mirosise vreodată ceva asemănător.

O căprioară. Aveau să fugărească o căprioară.

Roșcata care prinsese prima mirosul arătă într-o direcție, și celelalte porniră în goană încotro indica degetul ei. Chloe ezită, gândindu-se la tipul care făcea jogging și fusese atacat de o pumă, subiect de controverse între ea și Brian nu mai departe de acum câteva săptămâni. El insistase că puma trebuia doborâta fiindcă atacase un om; ea sugerase nedreptatea faptului că oamenii se mutaseră acolo și-i distruseseră animalului habitatul.

Acum, se întrebă dacă într-adevăr fusese vorba despre o pumă.

Aerul îi gădilă din nou nările: căprioara se îndepărtase. *Se îndepărta.*

Alergă. Însoțitoarele ei abia se mai vedeau: de îndată ce coborâseră de pe culmea dealului, spre marginea pădurii, celelalte cinci Mai tot țâșneau printre umbre și în afara lor, menținându-se pe o linie mai mult sau mai puțin dreaptă, după mirosul căprioarei, însă în afara câmpului vizual al oricui ar fi putut să privească.

Norii goneau pe cer la fel de repede ca și vânătorițele de jos. Alunecară pe deasupra lunii, trecură de ea, și umbrele învăluitoare se despărțiră pentru doar câteva secunde: tufișurile și copacii își schimbă culorile, de la cenușiu și purpuriu, la alb și verde-argintiu, după care se estompară la loc, când cortina cețoasă se lăsa iar. Chloe își simți picioarele pistonând regulat sub ea. Brațele i se mișcau pe lângă corp de parcă ar fi împins aerul în urmă, ca să-i sporească viteza. Își simțea plămânii gata să plesnească, însă aerul era ușor, inspirând-o să alerge mai tare. Sări peste o tufă și izbucni în râs. *Așa trebuie să fie.* Să alerge cu un scop, să alerge alături de familia ei.

Se opri pentru o clipă, adulmecând din nou aerul, după care-și continuă fuga: se apropiau. Chiar dacă aveau doar două picioare, ajungeau din urmă o căprioară. Un mârâit de pisică răsună în urma ei. Chloe nu-i răspunse. Porni încotro o îndemneau simțurile: spre un luminiș aflat drept în față, o bucată întinsă de teren. Simțea cum apropierea mărcinișului începe să facă loc unui spațiu deschis către stele.

Ieși dintr-odată, înainte să se poată opri. Din inerție era gata să se împiedice de piatra lângă care se opri: greșeală de începător. Văzu căprioara. Și ea se opri, și-și tot zvâcnea urechile lungi în stânga și-n dreapta. Dădu impresia că privește drept spre Chloe, cu ochii ei mari și negri, însă fata știa că, dac-ar fi văzut-o într-adevăr, și-ar fi reluat fuga; vântul bătea din cealaltă direcție, așa că nu

le simțea pe cele șase Mai. Căprioara era frumoasă, și Chloe abia aștepta ca ea să-și reînceapă goana, ca să-și reia și ele urmărirea.

Căprioara probabil că auzi ceva: dintr-odată, se răsucii și țâșni, un superb salt pe patru picioare dintr-o încremenire, cum nu mai văzuse Chloe decât pe canalele de televiziune cu subiecte din natură. Mirosul de animal îngrozit îi izbi nările ca o palmă și, până să-și dea seama ce face, Chloe alerga din nou.

Își văzu însoțitoarele apărând din tufișuri și le făcu un semn tăcut din cap, salutându-le, când se regroupară într-o formație strânsă, fata roșcată asigurând ariergarda. Căprioara fulgeră prin întuneric, iar cele șase femei se avântară după ea în pădure, acolo unde Chloe nu mai putu să audă nimic, în afara propriei respirații și a propriilor bătăi ale inimii, dar nici cel mai mic zgomot de pas al celor din jurul ei.

Țâșniră din nou în lumina strălucitoare a lunii: căprioara era la doar douăzeci de pași în fața lor. Una dintre femei se desprinsese în față, printr-o serie de salturi și zvâcnete, atât de departe de gesturile omenesti, încât oricine ar fi privit-o ar fi avut mari dificultăți în a recunoaște în ea o formă de viață rațională.

Deodată, Chloe înțelese ce avea să se întâmple.

Erau la *vânătoare*. Acolo era căprioara, aici era vânătorul.

Se opri din fugă și întoarse capul într-o parte, acoperindu-și ochii.

Fata din fața ei scoase un strigăt; era *Valerie*, își dădu seama Chloe, un pic năucită. Își astupă urechile cu palmele și așteptă, nevrând să recepteze nimic din ce știa că avea să urmeze. Pofta ei de vânătoare dispăruse.

— Hei, n-a fost rea, ca primă vânătoare, hm?

Chloe deschise ochii. Una dintre celelalte femei se apropia de ea și i se adresa cu blândețe. Avea spre patruzeci de ani, însă era în plină formă, ca o artistă de circ. Părul ei lung, pe care și-l legase la spate pentru vânătoare, acum i se unduia liber spre talie. Accentul îi era pur californian, ceea ce însemna că sigur ajunsese acolo înaintea lui Serghei.

— N-au fost iepuri, n-a fost prea mult sânge... ești bine?

— Sunt cam... ăăă...

Chloe nici măcar nu știa ce-ar fi vrut.

— Totul e un pic cam...

— Te simți mai bine decât data trecută... în noaptea când ai încercat să te strecorei afară? o întrebă femeia, zâmbindu-i larg.

Chloe deschise gura să se răstească la ea, însă gândindu-se mai bine, își dădu seama că, într-adevăr, *era* cu mult mai relaxată. Încă-și dorea să-și vadă mama, însă presiunea aceea nebunească dispăruse.

— Mda, răspunse, încet.

— Uite, zise Valerie, care tocmai apăruse, în mână cu o sticlă pe care i-o întinse lui Chloe. Pentru vânătoare, și în sănătatea ta!

Chloe examină cu atenție gura sticlei, căutând stropi de sânge. Apoi, o duse la gură, o înclină și luă o înghițitură uriașă din votca rece ca gheața, extrem de limpede. Râsetele femeilor se înălțară, odată cu fumul focului de tabără, spre stelele de deasupra lor.

Se întoarseră la conac pe la șapte, sau opt, în dimineața următoare. Nu semănase cu nimic din ce mai trăise Chloe până acum. Își petrecuseră toate șase noaptea râzând, vorbind, cântând, trecându-și sticla de votcă de la una la alta, și frigând carne de căprioară. Fusese ca una dintre acele evadări sentimentale de weekend, numai între femei, cum mai văzuse prin filme, sau prin reclamele pentru antihistaminice, ceva total degajat și firesc. Încercase și ea un pic din carnea de căprioară: era foarte diferită față de friptura de la restaurantul la care o dusesse mama ei odată, mai tare și cu un gust mai pronunțat de afumat. Deloc venit s-o facă să-și dorească și altădată o astfel de mâncare. Iar acum, că vânătoarea se sfârșise, nu putea să nu-și amintească ochii și fața căprioarei, doar cu puțin înainte să fie omorâtă. Ceea ce o făcea să se simtă puțin îngrețoșată, sau, măcar, nu prea înfometată.

Unele dintre ele rămăseseră treze toată noaptea, iar altele — cum fusese cazul lui Chloe — ațipiseră. Ar fi trebuit să-i fie frig, însă focul de tabără răspândea destulă căldură, și ea descoperise că-și poate scoate brațele din mâneci, ținându-le în tricou și păstrând mai bine căldura așa. Se gândi la deșertul din visul ei și la cât de frig trebuie să fi fost acolo noaptea.

Când se trezi, avu senzația că în visul ei fuseseră din nou prezente leoaicele, însă nu reușea să-și amintească și ce se întâmplase. Doar o vagă prezență persistentă a unei călduri familiare, și a unei blăni aspre, de culoarea mierii.

* * *

Când intrară în casă, în dimineața următoare, Chloe simțea c-o doare totul, însă avea o senzație de bine, ca după o drumeție pe munte, sau un antrenament cu adevărat reușit. Două dintre femei duseră în spate ceea ce rămăsese din căprioară și sfârșiră cu tranșatul, sau ce-or mai fi făcut ele acolo; în schimb, Chloe se duse direct la bucătărie, pentru o cafea și o brișă: era moartă de foame.

O găsi acolo pe Kim, care sufla delicat într-o cană cu ceai verde. Chloe chiar se întrebă dacă fata asta făcea vreodată *ceva* care să nu fi fost sănătos, pur sau cuviincios.

— Cum a fost vânătoarea? o întrebă, din politețe, fata.

— Grozavă... cred, adăugă Chloe. Mă surprinde că n-ai venit și tu... mi se părea exact pe felia ta.

— Nu știi sigur ce să cred despre asta.

Chloe o privi mirată. Fata cu urechi de pisică, ochii înguști și gheare, nu știa ce să creadă despre o *vânătoare*?

— I-am acordat subiectului un volum considerabil de gânduri, de rugăciuni și de meditații, îi explică fata, observându-i expresia. Da, avem instinctul vânătăorii în noi... dar vremea *nevoii* de a vâna pentru hrană s-a dus. Oare tot mai trebuie să facem asta, și să omorâm? Sau zeii ar considera că e o risipă? medită cu voce tare Kim, clătînând din cap. Încă nu am un răspuns, adăugă ea, și ieși, pășind fără zgomot, din încăpere.

Chloe își încreți fruntea, mai dezorientată ca oricând.

19 Pădure din apropiere de San Francisco, în care se află o dumbravă de arbori de sequoia, atingând înălțimi de până la 75 de metri, declarată monument național. A fost numită astfel după exploratorul și naturalistul american John Muir.

Şaisprezece

AMY ŞI PAUL ERAU LA EL ACASĂ şi, de data aceasta, chiar învăţau împreună. Amy stătea pe micul lui pat, iar Paul, pe podea, lângă Amy, picioarele ei adesea încolăcindu-i umerii. Câteodată, el se apleca s-o sărute pe pulpe... şi se mai topea câte o jumătate de oră, înainte să se întoarcă la treabă. Dar, pe total, reuşiseră să fie destul de productivi. În cameră era linişte, mult mai multă linişte decât în casa lui Amy, iar doamna Chun îşi mai făcea apariţia din când în când, cu câte o farfurie cu fursecuri şi ca să „se asigure că nu fac nimic”... cu toate că, în mod evident, spera ca ei să facă. Prin comparaţie cu verii lui, Paul era extrem de bine educat, igienizat şi modern îmbrăcat... iar doamna Chun era o admiratoare fanatică a emisiunii *Queer Eye for the Straight Guy*²⁰. Ajunsese la propriile concluzii despre fiul său, îngrijorată fiind de faptul că divorţul i-ar fi dat, într-un fel sau în altul, viaţa peste cap.

În casa lui Paul, totul era încă foarte îngrijit, dar aiurea: lipseau lucruri pe care Amy nu prea reuşea să şi le amintească; păreau să fi dispărut ori unele piese de mobilier esenţiale, ori ceva spirit. Soţii Chun dăduseră dovadă de politeţe şi de înţelegere când fusese vorba să-şi împartă bunurile, însă întreaga casă era ca un testament al despărţirii lor. Deprimantă.

iMac-ul lui Paul scoase un zgomot ca un soi de fundal muzical, recunoscut doar de Amy ca fiind dintr-o piesă a formaţiei Siouxsie and the Banshees.

— Un mesaj pentru mine! strigă ea, sărind în picioare şi aproape smulgându-i capul lui Paul de pe umeri, în timp ce-şi lua poziţia verticală.

— Cine e? Toată seara ţi-ai verificat e-mailul. Ai vreun alt iubit, sau mai ştiu eu ce? o luă la rost Paul, îndreptându-şi cămaşa şi coborându-şi din nou privirea în carte.

Amy se căţăra pe taburetul din faţa scândurii de un metru pe şaizeci de centimetri care juca rolul de birou al lui Paul, rămasă imaculat de neatinsă de sutele de cărţi, discuri vinil şi CD-uri îngrămădite în restul camerei. Apăsă de două ori pe *enter*: pe computerul lui, contul ei de e-mail nu era parolat; nu avea secrete.

Făcu ochii mari când văzu adresa expeditorului.

— E de la *Brian*, zise, scoțându-și pixul purpuriu și răsucindu-și-l prin păr, înfigându-l drept în mijlocul nodului format, ca să-și lase ceafa liberă.

— Care *Brian*? întrebă Paul, nu prea interesat.

Dar imediat își dădu seama și-și ridică privirea.

— *Care Brian*?

— *Brian* al lui *Chloe*.

Paul nu putea să-i vadă fața, dar oricum observă că *Amy* tresărise, așteptând inevitabilul.

— Și de ce-ți scrie el ție? vru să știe Paul, care-și lăsă jos cartea și se ridică, venindu-i în spate și citind peste umărul ei.

Amy, tu și cu Paul trebuie să STAȚI DEPARTE DE ASTA. Sunteți mai în siguranță dacă nu știți mai multe decât știți deja. Ați putea să vă puneți viețile în pericol.

Nu știu unde se află Chloe, dar am primit veste de la ea că e la adăpost.

Brian

P.S. Nu mai vorbiți nici cu Alek despre asta.

— De unde ai adresa lui de e-mail? se interesă Paul, vrând să rezolve misterul acesta, înainte de a aborda oricare dintre toate celelalte numeroase probleme ridicate de mesaj.

Amy oftă.

— Am tăiat-o mai devreme de la școală miercuri și m-am dus acasă la *Chloe*. Am intrat pe computerul ei. Tot de-acolo am trimis și e-mailul.

— Ai făcut *ce*? *De ce*?

— Pentru că *Alek* nu vrea să spună nimic, *Chloe* tot dispărută e, și noi încă nu știm *nimic*! se răsti ea, începând să se simtă mai puțin vinovată și mai degrabă iritată.

Ochii ei albaștri aruncară fulgere când se ridică, proptindu-și mâinile în solduri. Ar fi fost o postură cu mult mai impresionantă, dacă pixul nu și-ar fi ales tocmai acest moment ca să-i sară din păr și să cadă pe podea.

— În afară de mesajul de la *Chloe* însăși, două alte persoane ți-au spus deja că e în siguranță: două persoane apropiate de ea. Ce vrei mai mult de-atât? replică Paul, ridicând la rândul lui tonul.

— Cum adică, „două”? se miră *Amy*, încruntându-se.

Deja prins cu mâța-n sac, Paul nu mai avu timp să-și abordeze privirea lui inexpressivă.

— Cum adică, *două*? repetă *Amy*, apropiindu-și brusc fața de a lui. *Brian*

și mai *cine*?

— Am stat de vorbă cu Alek, recunosc el, până la urmă, după ce tu l-ai acuzat de toate relele din lume. Am discutat cu el calm și rațional, și el mi-a spus despre Chloe că e bine, și că o să-i transmită că suntem îngrijorați pentru ea.

— Aha, carevasăzică, *așa* stă treaba? ți-pă strident Amy. Îl abordezi pe Alek ca de la bărbat la bărbat, după ce isterica ta iubită strică ploile, și el chiar îți spune tot?

— Dar mi-a ieșit, nu?

— Presupunând că măcar ți-a spus adevărul. Și mie de ce nu mi-ai zis?

— Dar tu, de ce nu mi-ai zis despre mica ta ispravă cu pătrunderea prin efracție?

Tăcură amândoi, privindu-se furioși în ochi. Apoi, amândoi întoarseră capul în altă parte. Răspunsul la ambele întrebări era același: se temuseră că poate celălalt i-ar dezaproba și ar face tămbălău pe tema asta.

Exact ceea ce se și petrecuse.

Deodată, Paul izbucni în râs.

— Nu pot să cred că tu chiar ai pătruns în casa familiei King.

— Știam unde e cheia, mărturisi Amy, rușinată, dar zâmbind la rîndul ei.

Tăcură iar, prea plini de propriile gânduri ca să mai spună ceva, pentru a doua oară în cursul serii... și pentru a milioana oară în întreaga săptămână.

— Știi... când am fost acolo? Acasă la Chloe? Începu Amy, cu o voce scăzută și mult mai liniștită. A fost ciudat... ca și cum casa n-ar mai fi fost locuită de o vreme. Nimic nu era în neorânduială, însă era doar senzația aia de *stătit*. Nici de prăfuit, nici de altceva.

Își ridică ochii spre tavan, străduindu-se să-și amintească ultima ocazie când fusese acolo, înainte să se plimbe împreună pe pod, ultima oară când o văzuseră pe Chloe.

— Cred că nici paharele de lângă chiuvetă nu erau spălate, se hazardă ea să afirme; dar nu sunt sigură.

— Păcat că au mesagerie vocală la telefon, zise Paul, zâmbind strâmb. Altfel, puteai să vezi dacă becul robotului telefonic clipea disperat de câte mesaje i-am lăsat noi. Cred că nu știi parola și pentru *asta*, nu-i așa?

— Nu, răspunse Amy, ținându-și buzele, bosumflată. Dacă-ș fi știut-o, ar fi fost o grămadă de mesaje din câte i le-am lăsat de-a lungul anilor pe care le-aș fi șters după numai o oră, când m-aș fi calmat.

Paul zâmbi și-și trecu mâna prin părul ei, pe la ceafă. Amy închise ochii și-și împinse capul pe spate, în palma lui.

— Poate c-ar fi momentul s-o sunăm pe doamna King la serviciu, propuse el, pe un ton liniștit, ridicând receptorul telefonului.

Amy îl privi surprinsă, după care își consultă ceasul.

— E cinci și zece... în mod sigur trebuie să fie acolo.

Paul formă numărul, iar Amy își lipi capul de cealaltă parte a receptorului.

— Greenston și Asociații, răspunse secretarul, cu o voce profundă, prețioasă.

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Anna King, vă rog? rosti Paul, pe un ton impersonal.

Chiar dacă vocea putea să-i fi sunat tinerească, intonația era politicoasă și profesională, ceea ce Amy n-ar fi putut reuși niciodată.

— Nu, îmi pare rău, e plecată în concediu săptămâna aceasta. Pot să vă ajut cu ceva, sau să vă îndrum spre un alt avocat?

Amy și Paul se priviră.

— Ăăă... Paul își dresе glasul. Unde s-a dus?

— Mă tem că nu pot divulga acest gen de informații personale, răspunse, pe un ton plin de regrete, secretarul. Sper să fie într-un loc călduros.

— Când se va întoarce?

— Are *multe* zile de concediu adunate, așa că nu sunt întru totul sigur în care zi anume... vreți să vă dau adresa mesageriei sale vocale? O verifică frecvent atunci când este plecată.

— Ah, mulțumesc oricum. Nu este nimic urgent. Revin peste vreo două săptămâni.

— Mulțumim pentru apel.

Paul lăsa încetișor receptorul jos. Amândoi îl fixară cu privirea.

— *Acum* putem să facem și noi ceva? întrebă Amy, în cele din urmă.

20 Reality - show de televiziune din S.U.A., pornind de la ideea că un gay are cunoștințe și aptitudini superioare în domeniile modei, stilului, îngrijirii personale, designului interior, culturii etc., față de un bărbat cu preferințe sexuale normale (*straight*). O echipă de cinci gay (numită *The Fab Five*) se ocupă de câte un voluntar *straight*, aducându - i numeroase transformări estetice.

Șaptesprezece

ERA UN CU TOTUL ALTFEL DE VIS, agitat și real. Se petrecea la lumina zilei, și în tăcere: tălpile lui Chloe nu scoteau nici cel mai mic sunet pe iarba aspră de sub ele. Firele late îi creștau pielea, dar n-avea importanță. Singurul lucru care conta era vânătoarea. Își zări prada pe un deal înverzit de sub ea, o căprioară cu înfățișarea cunoscută, care se opri să privească un avion care zbura deasupra. Era ceva nepotrivit în această imagine, însă Chloe nu-și putea da seama ce anume, cu mîntea ei tulburată.

Din două salturi energice, zbură peste mai mulți metri de tufăriș, aterizând pe mijlocul perfect conturatului drum care o despărțea de prada ei. Pavajul era de un negru catifelat, cu dungi de un galben intens, și dădea impresia că ar concentra toată arșița soarelui asupra ei. Se pregăti pentru un nou salt.

Căprioara se întoarse spre ea, ca și cum ar fi știut tot timpul că se afla acolo.

— Chloe, îi zise, cu o voce dureros de familiară.

Chloe încremeni și țipă, dar nici cel mai mic sunet nu-i ieși din gât.

Se ridică brusc în capul oaselor în patul ei... ba nu, era pe canapea. Era în toiul nopții... ba nu, după ce-și privi ceasul, constată că nu era decât șapte și jumătate. *Încă un pui de somn*, își dădu ea seama. Chloe ațipise iarăși, în timp ce încerca să ia de coarne *Istoria poporului Mai*. Era o carte groasă cât Biblia și combina toate acele nume derutante de romane rusești cu platitudinea ucigătoare a unui manual de istorie prost tradus. Chloe adormea destul de ușor în ultimele zile; dacă avea burta plină, căldură și lipsă de ocupații imediate, se părea că somnul reprezenta, inevitabil, următorul pas.

Își frecă tâmplile cu încheieturile degetelor. Căprioara din vis vorbise cu vocea mamei sale.

Era cel mai înfricoșător coșmar din câte avusese vreodată Chloe.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, începuse să se certe cu mama ei, să se

sărute cu băieții, să meargă la muncă, și să-și petreacă timpul cu prietenii. Iar acum... *nu*. Pipăi cuvertura moale, viu colorată, din catifea, pe care dormise. Închise un ochi, remarcând că devenise dintr-odată capabilă să distingă toate acele fire scămoase în diverse nuanțe de rubiniu, ca printr-o lupă. Apoi, toate acestea se întunecară și se estompară, supte de țesătura materialului, pe măsură ce-i absorbeau, încetul cu încetul, lacrima.

Se ridică din nou în șezut.

— Trebuie să ies de-aici, rosti cu voce tare. Vreau...

Totuși, nu prea putea să-și dea seama ce anume ar fi vrut. Își trecu degetele prin păr. O tunsoare? Ceva haine noi, originale? Sări în picioare și ieși în fugă din cameră, îngrozită dintr-odată de tăcere.

Afară, pe coridor, încetini, stânjenită de propria reacție. Pe urmă, își scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate, și-l porni. Practic, n-ar fi avut nevoie să-l folosească pentru *acest* apel: nimănui nu-i păsa; de fapt, probabil c-o și încurajau să stea de vorbă cu Alek. Nu-i mai rămăsese decât a opta parte din capacitatea bateriei, și avea nevoie să vorbească *imediat* cu el.

— Alloo? răspunse el, cu accent, ca și cum s-ar fi așteptat să-l sune cineva de origine rusească.

— Trebuie să ies de-aici, îi zise ea, fără vreo altă introducere.

— Chloe! exclamă el.

Putea să-i și vadă râșnetul fericit, băiețesc, de pe față. Pur și simplu, doar se bucura că-l sunase.

— Ce, n-ai fost mai adineauri la vânătoare?

— Nu vreau să..., mârâi ea, bătând enervată aerul cu mâinile.

Dacă nu putea să-l facă pe *Alek* s-o înțeleagă, înseamnă că era blestemată.

— Vreau doar să ies de-aici, insistă ea, și să fac ceva *normal*. Distractiv. Știi cum? *Distractiv*. Ca o ieșire în cuplu.

— Nu cred că Serghei te-ar lăsa să ieși singură cu mine. Sunt un băiat destul de puternic, știi, dar nu am pregătire de bodyguard.

— OK, OK, îl opri Chloe, străduindu-se cu furie să gândească. O s-o facem o ieșire în *grup*. La așa ceva nu poate să obiecteze, este? O gașcă... orice imbecili ar vrea el să trimită cu noi... ieșim cu *toții*. Împreună, la un *film*. Ce zici de asta?

Se lăsă să cadă pe spate, rezemându-se de perete și prelingându-se până când ajunse să stea pe podea.

— Nu vreau decât să ies, repetă ea, pe un ton vrednic de milă. Vreau să mănânc popcorn.

Nu câprioare sălbatică, adăugă în gând.

— Vreau să beau un sirop albastru, să văd reclame tâmpite la filme și să folosesc toalete publice împuțite, cu gresie oribilă și oglinzi care să-mi arate toate

coșurile.

De cealaltă parte, urmă o tăcere prelungită. Așteptă ca Alek să-i pună întrebări cu privire la cea din urmă parte: nu știa sigur de ce o spusese, însă își amintea de vremea când ea și Amy intrau în astfel de toalete, înainte și după film, să se strâmbe în oglindă și să-și dea cu luciu pe buze. Amy se plângea de cât de mare avea nasul, strâmbând din el, iar Chloe se văicărea că-i crescuseră sânii prea de timpuriu.

Totuși, Alek n-o dezamăgi.

— Să văd ce pot să fac. Oricum, Chloe, tenul tău e perfect. N-ai deloc coșuri.

* * *

Serghei afirmase că nu poate să-i refuze absolut nimic fiicei sale adoptive, motiv pentru care Chloe, Igor, Alek, Valerie și doi *kizekh* — aceiași de acum două nopți — ajunseră să stea laolaltă în salon, având ca sursă de distracție tot felul de ziare diferite.

Și Chloe fu nevoită să-și reamintească faptul că, indiferent cărei rase i-ai aparține, fie om, fie Mai, dacă încercai să aduni într-un grup mai mult de trei persoane și să hotărâți împreună ce film să vedeți, te alegeai doar cu dureri de cap cumplite.

— Eu aș vrea să văd *The Russian Ark*, zise Valerie. Rulează încă la vreo două cinematografe.

Cele două gărzi de corp aprobă prin înclinări ale capetelor.

— De rahat, bombăni Chloe.

— Bine, atunci, acceptă Valerie, cu însuflețire. Mai degrabă, aș vedea noul film cu Hugh Grant.

— Joacă și Julia Roberts în el?

— Nu, dar Reese Witherspoon o joacă pe nepoată-sa...

— Nu, mersi, interveni Alek, scoțând limba, dezgustat.

— Ce ziceți de *Hills of the Dead*? propuse Igor.

— Daaa! aprobă Alek, sărind, în stil Mai, pe spătarul scaunului lui Igor și privind peste umărul acestuia.

— Absolut împotrivă, zise Valerie, împingându-și maxilarul în afară... gest foarte asemănător cu al lui Amy. Filmele de groază mă înfioară.

— Tocmai ăsta-i rostul, fraiero, o persiflă Alek. Am auzit că Raymond Salucci a pus-o cu filmul ăsta, adăugă el, la adresa lui Igor, care încuviință, entuziasmat.

— E nașpa, aprecie Chloe, ezitantă.

Sinceră să fie, n-ar fi deranjat-o... însă vedea că Valerie arăta categoric supărată.

— Dar *The Return of the King*? încercă fata cealaltă o soluție de compromis.

— L-am văzut deja de patru ori, replică una dintre gărzile de corp, scuturând energic din cap.

Chloe îl săgetă cu privirea pe bărbatul cu cicatrice, însă acesta îi răspunse printr-o simplă ridicare din umeri. Deși știa aproape sigur că era unul dintre cei care o salvaseră în seara când fusese luată prin surprindere de agenții Ordinului A Zecea Lamă, cealaltă *kizekh*, femeia, îi spusese „Dima”; astă-seară, însă, el se prezentase „Dmitri”, și era destul de convinsă că era același prenume pe care-l folosisese și Serghei. Numele femeii nu-l știa. *Traiul de-aici e mai rău decât cel dintr-un roman rusesc.*

Chloe cercetă ziarul, cu speranțele diminuându-se. În realitate, nu dădea o para chioară pe ce film aveau să vadă, atât timp cât ieșea la cinematograf și avea multă lume obișnuită în jur. *În fine*, adăugă în sinea ei, îndreptându-și privirea spre cele două gărzi de corp, care deja ocupaseră poziții protectoare în spatele ei, *undeva mai departe, în jurul meu*. Gărzile de corp își țineau brațele încrucișate, ca soldații naziști.

— Hei! strigă ea, fiindcă deodată îi venise o idee.

Răsfoi ziarul în căutarea reclamei cu pricina.

— La Red Vic mereu rulează *Războiul Stelelor*, în weekenduri, la miezul nopții.

— Eu credeam că dau *Rocky Horror*, zise Igor.

— În sala principală. În a doua dau mereu *Războiul Stelelor*.

Găsi în sfârșit reclama, una dintre acelea ieftine, cu numai cinci rânduri de text cu corp de literă mărunț, trădând caracterul independent al cinematografului.

— Mhî. La miezul nopții, astă-seară, confirmă ea.

— Perfect, din partea mea, aprobă Alek, încă legănându-se pe spătarul scaunului lui Igor.

— OK, fu de acord și Valerie.

— Absolut! zise și Igor, zâmbind cu gura până la urechi și arătându-și dinții albi și lați pentru prima oară de când... în fine, de când îl cunoscuse Chloe pe tânărul acesta serios.

Până și cei doi *kizekh* încuviințară. La urma urmei, cine ar spune „nu” când e vorba despre *Războiul Stelelor*?

— Haideți să ne pregătim și să ne întâlnim aici peste o oră, propuse Igor, privindu-și ceasul. O oră, repetă, aruncându-i o privire lui Alek.

— Asta înseamnă că mai am încă timp să te fac praf la Soul Calibur²¹, replică Alek, cu un zâmbet suav.

Valerie își dădu ochii peste cap și-o privi cu subînțeleas pe Chloe, care-i răspunse cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, se simțea convinsă că și

ea ar fi putut să-l facă praf pe Igor la asta.

— Primesc, se declară de acord Igor, sărind brusc de pe scaunul care se răsturnă în spate din cauza greutății lui Alek și făcându-l pe celălalt băiat să zboare înapoi.

Totuși, el făcu o mică tumbă pe spate, prin aer, aterizând pe picioare și sprijinit pe o mână, amintindu-i într-un fel lui Chloe de personajul Nightcrawler din *X-Men United*. *Ce-ți mai trebuie filme, când ești mutant?*

Se întoarse în camera ei, să-și perie părul și să-și ia geaca. Singurul accesoriu pentru machiaj pe care-l avea la ea era luciul de buze în nuanța cireșii. Îl aplică într-un strat pe cât de gros putu și-și deplânse decolorarea tenului până la o paloare păstoasă, din cauza îndelungatei șederi în casă. Se prinse cu degetele de obraji și se ciupi cu putere, amintindu-și de o secvență din *Pe aripile vântului*, sau din cine știe ce alt film vechi. Așa, mai prinse ceva culoare; spera să și dureze.

Kim lipăia fără zgomot la etaj în timp ce Chloe pleca înapoi spre salon, citind dintr-o carte pe care o ținea în fața ei cu respectul arătat de un călugăr care-și lectura canoanele. Pulooverul maro gen tunică pe care-l purta, cu mânecile în stil clopot, nu contribuia câtuși de puțin la atenuarea acestei impresii.

— Hei, o strigă Chloe, grăbindu-se s-o ajungă din urmă. Vrei să mergi la un film? Ne ducem în gașcă.

Kim o privi de parcă ar fi fost cea mai ciudată propunere care i se făcuse vreodată.

— Mulțumesc, rosti ea, lent, dar am ceva de citit...

Tonul îi fusese neconvingător.

— *Haide*, insistă Chloe, exasperată. E vineri seara. Ai de citit fix un rahat. Mă doare-n cot *cât* de conștiincioasă ești tu cu studiul la domiciliu; programul de școală s-a terminat pe ziua de azi, *chiquita*.

Kim o măsură din nou cu privirea, mirată de neobișnuita energie a lui Chloe, și de voia bună arătată. *E clar că n-am prea arătat așa ceva de când am sosit aici*, își dădu seama Chloe.

— N-am mai fost de multă vreme la un film, se hazardă Kim să mărturisească, închizându-și cartea.

Din cine știe ce motiv, Chloe nu reușea să și-o imagineze pe Kim mergând vreodată la un film.

— Grozav. Ia-ți haina. Mergem, o îmboldi.

— Dar ceilalți știu că mă inviți?

O spusese cu același calm enervant, pe același ton egal folosit de fiecare dată — care-i reamintea oarecum lui Chloe de Paul — însă acum în vocea ei exista o anumită reținere, o extrem de discretă emoție sugrumată. Făcuse ochii mari, și pupilele îi erau într-atât de dilatate, încât aproape că nu-ți puteai da seama că erau de pisică.

Armura ei de elevă cucernică tocmai se fisurase puțin, și Chloe resimți un val de compasiune față de biata fată, singură și retrasă. Dar, dacă simțise așa ceva, sau dacă tonul îi fusese cât de puțin ocrotitor, terminase cu asta.

— Nu, dar sunt absolut convinsă că avem destul loc în mașini, zise, fără să aibă habar dacă așa era, însă convinsă că dădea răspunsul *corect*.

Kim păru ușurată de tupeul lui Chloe, de convingerea ei că toată lumea ar face așa cum spune ea — permițându-i lui Kim să vină cu ei — fără discuții.

— Atunci, mă duc să-mi iau haina, și ne întâlnim în salon.

— Ăăă... și cum facem cu...? zise Chloe, arătându-i spre urechi, fiindcă nu știa cum să-i spună. Adică, n-or să fie probleme?

Kim îi răspunse cu ceea ce aproape semăna a zâmbet printre dinți, ascuțit și tăios.

— Da. Ei mereu au impresia că sunt cine știe ce ciudățenie de puștoaică goth.

Chloe îi întoarse zâmbetul.

— Bun așa, zise, ridicându-și degetele în semnul păcii.

Acum, că se gândea mai bine, se întrebă: oare *de ce* presupusese că toți ceilalți ar fi de acord cu orice ar fi spus ea? Își analiză în sinea ei comportamentul în timp ce se ducea să urmărească înfruntarea dintre Alek și Igor. Dar de ce n-ar fi de acord cineva? Oare lumea o considera pe Kim chiar atât de ciudată, și o paria?

Alek țopăia de zor, mișcându-și trupul odată cu telecomanda jocului și folosindu-și din când în când ghearele pentru câte o mișcare mai strânsă. Se transpusesse cu toată ființa în joc. Și chiar îl făcea praf cu brio pe celălalt băiat. Cele două gărzi de corp, aproape semănând a agenți CIA, stăteau deoparte, așteptând în tăcere.

— Hei, zise Chloe, aruncându-se pe canapea și săltându-și un picior peste brațul acesteia. Tocmai am dat peste Kim. Vine și ea cu noi.

— Glumești, replică Igor, însă concentrat cu totul asupra jocului.

Întră Valerie, arătând ca o vedetă de cinema. Pisica din ea se simțea foarte puternic și, chiar fără ochii sau urechile lui Kim, dincolo de trăsăturile ei se întrezăreau o putere și o senzualitate abia reținute. Avea pleoapele lăsate, ca ale lui Serghei, dar cu gene lungi și o privire arzătoare. Mersul îi era șerpuit, ca de pisică, de asemenea, lin și lasciv. Părul ei era într-o nuanță mai deschisă decât al lui Alek, un blond aproape ca al lui Marilyn Monroe. Însă unul natural.

Chloe se strădui să-și invoce un pic de invidie, însă îi era greu: o admira prea mult pe cealaltă fată.

Desigur, faptul c-o văzuse doborând cu mâinile goale o căprioară avea o oarecare legătură cu lipsa ei de invidie.

— Of, ce mama mă-sii, exclamă Alek, azvârlindu-și cât colo telecomanda în clipa în care Igor îi dădea lovitura de grație. Mare baftă ai avut!

— Nu, replică Igor, cu nonșalanță, lăsându-se să lunece în spate și punând mâna pe genunchiul Valeriei, doar că tu ești fraier.

— Sunt gata, rosti o voce din spatele lor.

Toți cei aflați în încăpere întoarseră capetele. Kim era în fața lor, înfășurată toată într-o haină neagră din blană artificială, care-i ajungea până la genunchi. Pe cap avea o șapcă neagră de baseball, trasă peste urechi. Pantofii imenși Doc Martens, cu câteva numere mai mari, astfel încât să-i încapă și ghearele în ei, îi cuprindeau, butucănoși, picioarele. Avea o expresie puțin cam defensivă.

— E o... vestimentație foarte interesantă, zise Valerie, cu tot tactul pe care și-l putu aduna.

Kim îi adresă o privire rece, de respingere.

— Nu cred că încăpem cu toții în Explorer, zise unul dintre bodyguardzi.

— Nu-i nimic, interveni Alek, pe un ton infatuat, îmbrăcându-și geaca din piele. Am mașina cu mine.

— O, nu, exclamă Chloe, dându-și seama. Doar *nu*...

Însă el nu-i răspunse decât printr-un zâmbet.

Era, în realitate, același break pe care-l mai șterpelișe și altădată din parcare rezervată elevilor din anii superiori de la școala lor. Igor și Valerie aleseră să plece împreună cu cei doi bodyguardzi, bombănind ceva în legătură cu talentul lui Alek în domeniul șofatului.

— Asta e mașina ta? se interesă Kim, urcându-se pe bancheta din spate fără să fie invitată.

— Nu mai pune întrebări, o sfătui Chloe. Și leagă-ți centura.

— E... foarte drăguță, aprecie ea, pe un ton îndoielnic, imitând fără să-și dea seama remarca de mai devreme a Valeriei.

Chloe privi în oglinda retrovizoare de vreo câteva ori, ca să vadă în ce ape se scâldea cealaltă față, însă Kim nu părea să se tulbure, indiferent cât de violent ar fi luat Alek virajele; se ținea cu câte o mână de fiecare perete al mașinii și se legăna între aceștia, săltând.

— Grozav, zise Chloe, oftând. Exact ce-mi trebuia.

— Mă bucur, zise Alek, aplecându-se spre ea și sărutând-o pe obraz.

În afară de așa-zisele lor întâlniri întâmplătoare, legătura lor fusese mult mai puțin fizică în ultima săptămână decât... în fine, oricând. Serghei nu comentase niciodată cu voce tare privitor la sentimentele lui față de Alek, însă era evident faptul că între ei exista o anumită tensiune, ca și o linie invizibilă pe care iubitul ei n-o putea traversa. Însă nu părea să fie obișnuitul scenariu de „să nu te prind că umbli cu fata mea”; Chloe avea senzația că, dac-ar fi fost cu oricine, în afara lui Alek, n-ar fi existat nici cea mai mică problemă. Își însemnă în minte să întrebe, cândva, pe cineva despre asta: pe Olga, poate.

— Hei, Kim, urlă Alek, spre bancheta din spate, încercând să se arate sociabil. Ai văzut vreodată *Războiul Stelelor*?

— Normal că am văzut *Războiul Stelelor*, se răsti ea; *dobitocule* rămase subînțeles.

Urmă o tăcere prelungită.

— Care e personajul tău preferat?

Chloe sesiză cum fata face ochii mari.

— Cel... ăăă... cu blană. Nu doar că se distinge prin caracteristicile sale fizice, dar... evidenta dinamică subordonată dintre el și... ăăă... *protagoniști* îi indică rolul de arhetip, fie de erou-aliat, fie de mentor comic.

— În consecință, ceea ce spui tu, rosti Alek, pe un ton filosofic, cotind după un colț în scrâșnet de cauciucuri, este că n-ai văzut niciodată *Războiul Stelelor*.

Kim îi aruncă o privire furioasă. Chloe se bucură în sinea ei că însușirile pisicești nu includeau capacități de genul expedierii de fascicule laser din ochi. Altfel, Alek ar fi fost deja prăjit.

— Nu, *n-am* văzut *Războiul Stelelor*, mărturisi Kim, apoi privi afară, pe geam, ca să nu fie nevoită să-i mai vadă pe ei.

Chloe izbucni în râs.

La cinematograful, ajunse să stea între Kim și Alek, fiindcă el, susținut de Igor și de Valerie, insistase că, din moment ce o adusese pe Kim, era normal să stea lângă ea. Și, la drept vorbind, nu era chiar atât de rău. Kim se arăta exagerat de încântată de popcorn, încă o trăsătură omenească pe care Chloe o pricepea cu mare greutate. Și totuși, fata cu urechi de pisică ascunse savura fiecare înghițitură, folosindu-și ghearele ca să străpungă câte o boabă de fiecare dată și să și-o depună cu grijă pe limbă, fără să-și dezlipească nici măcar pentru o clipă de ecran ochii mari, care nu clipeau.

Igor și Alek strigau replicile odată cu personajele, dar și alte replici *spre* iubiții lor eroi, împreună cu restul spectatorilor. Valerie și cei doi bodyguarzi urmăreau filmul în tăcere. Chloe fu nevoită să răspundă la o sumedenie de întrebări șoptite de Kim, însă nu fu deranjată; știa scenariul pe de rost și i se părea distractiv să inițieze o neofită.

— Ce e asta, pe care sunt ei?

— O navă consulară.

— O *navă spațială*?

—Hm, da. O navă interstelară, de fapt.

Și:

— De ce aclamă toată lumea? Ce semnificație are faptul că este o stație spațială, și nu un satelit?

Sau:

— Prost mai e Alek! Am fost mai aproape decât credeam. Povestea se încadrează perfect în arhetipul occidental: de la eroul plecat în căutarea aventurii, la eroul tragic. Poveste desprinsă direct din Joseph Campbell²². De fapt, există chiar paralele între el și scrierea egipteană *Povestea marinarului naufragiat...*

Iar mai târziu:

— Așadar, în alte filme, se dezvăluie cumva că Darth Vader este tatăl lui Luke? întrebă Kim, ca într-o doară, luând un pliant și citind lista premierelor viitoare.

Alek rămase cu gura căscată.

— De unde știi asta?

— E destul de evident, dacă ai cât de cât cunoștințe despre mitologie și despre povestirile cu caracter religios, răspunse ea, pe un ton superior.

Chloe zâmbi, apoi îl văzu pe Igor cum încearcă să câștige un animal din pluș la un automat, pentru Valerie.

— Hei, câștigă-mi și mie o jucărie, ceru ea, întinzându-i lui Alek un dolar.

Pe urmă, o trase pe Kim după ea, spre toaleta femeilor.

— N-am nevoie să merg, protestă Kim.

Nu seamănă deloc cu Amy, se gândi Chloe, oftând. Dar n-avea decât să se împace cu situația. Își țuguie buzele spre oglindă și-și mai dădu un strat de ruj. Kim o privi fără să spună o vorbă, scoțându-și șapca pentru câteva clipe, ca să-și poată scărpina urechile.

— Hei, zise deodată Chloe, amintindu-și. Ce voiai să-mi spui alaltăieri? În legătură cu conducătorul Semeției?

Kim păru uimită. Își umezi buzele și încercă să abordeze un ton profesoral, însă se vedea că o îngrijorează ceva.

— Hm, doar că șeful Semeției trebuie să fie primul care atacă și ultimul care părăsește câmpul de luptă într-o bătălie. Conducătorul e obligat să rămână ca să-i apere pe cei mai slabi, să dea fuga într-o casă în flăcări ca să-i salveze pe cei mai lenți în mișcări. Conducătorul își dă viața pentru Semeție. Până de nouă ori, dacă e nevoie.

Chloe izbucni în râs.

— Ca o pisică, vrei să spui? Ca...

Deodată, își dădu seama cât de solemnă era înfățișarea celeilalte fete.

— Tu vorbești *serios*, zise ea.

— Un conducător veritabil își demonstrează calitățile, adăugă Kim, încet. În bătălii. În război. În vreme de primejdie, sau de catastrofă. De obicei, calitatea de conducător se transmite în familie. Uneori, o Semeție are norocul să fie condusă de mai multe familii de războinici laolaltă. Dar alteori, nu; alteori, o singură persoană se ridică, la vreme de restriște, când nu mai există altcineva dispus. Și

este omorâtă, dar se ridică din nou.

— Conducătorii Semeției au nouă vieți? repetă încet întrebarea Chloe, ca să se asigure că a înțeles.

— Nu toți... conducătorii *Semeției*. Numai cei veritabili. Asta-i ceea ce ne protejează neamul.

Turnul Coit. Căderea ei. Visele. Leoaicele. „Asta nu l-ar fi costat nici măcar o viață. Presupunând că are mai multe.”

Chloe se hotărî să întrebe.

— Mai sunt... ăăă... și alții? Capabili de așa ceva?

— Păi, au fost, răspunse Kim, aproape cu tristețe. Așa cum ți-am spus, unica fiică a conducătoarei Semeției noastre — cea de dinaintea lui Serghei — a fost asasinată înainte de a avea ocazia să-și dovedească însușirile, și nimeni altcineva din generația noastră nu a mai arătat vreun semn. Sau să-și fi riscat viața, ca să afle.

Kim o privea stăruitor în ochi. Chloe se înroși și întoarse capul. Nu putea să se gândească la asta acum. *Conducătoare a Semeției?* Și totuși, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se gândească la ce-i spusese Kim.

Când ajunseră acasă, Chloe se duse imediat în cabinetul lui Serghei. Era foarte târziu, însă el nu respecta programul normal de somn, iar ea voia neapărat să-i spună cât de bine se distraseră... și poate să discute, în sfârșit, despre cum ar fi putut să-și sune sau să-și viziteze mama. Ar fi vrut să spună ceva ca să-și anunțe prezența, însă avea gura plină cu vreo patru Twizzlers. Alek pretinsese că le câștigase la automatul cu premii de la cinematograful. Acadelele Twizzlers *nu* făceau în niciun caz parte din categoria premiilor — care cuprindea doar animale din pluș ieftine, podoabe din plastic și lucruri de genul acesta — însă Valerie spusese că Alek cheltuisese cinci dolari în plus pe lângă cel dat de Chloe, ca să-i câștige ceva, după care, până la urmă, renunțase și se dusesese la taraba cu vânzare. Chloe râsesse: era, categoric, un gest ușuratic și prostesc, pe care unul ca Brian nu l-ar fi făcut *niciodată*.

Bărbatul mai vârstnic stătea în picioare în spatele biroului său, vorbind pe un ton imperativ cu un Mai din conducerea companiei sale și cu doi *kizekh*.

— Așadar, suntem de acord. Ea atrage prea multe răspunderi, mă tem. Va trebui întreprins ceva pentru înlăturarea ei...

Deodată, o remarcă pe Chloe, ochii lui albaștri fixând-o fără s-o recunoască... doar pentru o secundă. Apoi, în ei apărură căldura.

— Atât, deocamdată, domnilor. Vă mulțumesc.

Toți trei își înclinară capetele în fața lui într-un mod care practic semăna a plecăciune și ieșiră din încăperea de-a-ndăratelea, cu fața spre el, așa cum le văzuse Chloe pe Olga și pe Kim.

— Ce-a fost cu toată povestea asta? se interesă ea, strecurându-se pe unul dintre fotoliile enorme pe care nu stătuse nimeni.

— Despre cineva care nu lucrează în compania asta, răspunse la rezezeală Serghei, adunându-și hârtiile de pe birou și așezându-se. Va trebui s-o lăsăm să plece.

— Și de ce trebuie să știe bătașii despre asta?

— Nu sunt *bătași*, domnișoară King. Sunt războinici cu o înaltă pregătire. Privirea lui și cea a fiicei adoptive se întâlniră pentru câteva clipe. Apoi, el oftă.

— Nu e vorba despre o angajată, ai dreptate. E vorba despre o femeie din cadrul Ordinului A Zecea Lamă, pe care va trebui să încercăm s-o eliminăm. Eu nu sunt numai conducătorul unei companii ai cărei angajați sunt cei din neamul meu, Chloe: mai sunt și conducătorul Semeției Mai. Și, împreună cu o astfel de răspundere, vin și tot felul de lucruri urâte și dezagreabile.

Chloe încuviință, însă gândurile îi goneau prin minte. Nu văzuse niciodată vreo femeie care să facă parte din Ordin. Asta nu însemna că nu exista așa ceva, și cu certitudine ea nu văzuse pe nimeni dintre conducători, așa că, poate, aceasta era printre persoanele de la vârf. Însă, de obicei, termenul de *răspunderi* se întrebuiința — cel puțin, în filme — referitor la cineva din *propria* echipă. Cum ar fi cineva care are unele puncte favorabile, dar de care trebuie să te descotorosești.

Nu e vorba despre mine, nu? Gândul îi fulgeră prin minte, dar se strădui să-și ascundă îngrijorarea.

Într-adevăr, Chloe *atrăgea* pericole suplimentare asupra comunității Mai, în special prin isprava ei prostească din urmă cu două seri. Dar, nu, rămăseseră prea puțini dintre ei, încât conducătorul Semeției să se hotărască așa, anapoda, să ceară asasinarea cuiva.

— Acestea sunt decizii grele, continuă el, lucruri pe care băieți de viitor ca Alek nu le înțeleg. Lucruri care fac ca un bărbat să îmbătrânească înainte de vreme.

— Alek?

Serghei chicoti.

— El este printre cei aflați „la rând”, în eventualitatea că mi s-ar întâmpla ceva. Sau, cel puțin, așa crede el.

— De ce nu Igor? Auzi... ai cumva un Sprite?

— Poate, Igor. Are numeroase calități, aprobă Serghei, întinzându-se spre mini-frigiderul de lângă biroul lui și scoțând de-acolo două doze de Sprite.

Îi întinse una lui Chloe.

— Este responsabil și serios, continuă apoi, dar urmează să se căsătorească foarte curând. Unii vor afirma că-i lipsește o anumită, hm, *agresivitate*. Este mai degrabă bun de președinte, decât de director executiv, dacă înțelegi ce vreau să

spun.

Chloe încuviință, concentrându-se asupra deschiderii cutiei și apoi transformând un Twizzler în pai. Erau prea multe informații noi la care să se gândească.

— Mi-e un pic cam foame... ce părere ai avea despre o pizza, jumătate cu cârnați, jumătate cu ardei? propuse el, formând deja numărul firmei cu livrare la domiciliu.

Chloe repetă semnul de încuviințare. Abia atunci observă el că fata își vârâse un Twizzler în cutia de Sprite.

— Chloe, ce tot faci acolo? o întrebă.

Lui Serghei îi făcuse plăcere să învețe cum să muște un Twizzler la ambele capete, astfel încât să-l transforme într-un pai, și râsese cu poftă aflând cum trebuia să procedezi în realitate în cazul unei șampanii ieftine. Jucaseră apoi o partidă frumoasă de șah — el o bătuse fără probleme, firește, dar cu menajamente — după care Serghei îi povestise totul despre ce însemnase să crești pe teritoriul Uniunii Sovietice, atât despre cozile la alimente, cât și despre extraordinarul învățământ și remarcabila intelectualitate, subiecte cunoscute de Chloe doar din lecturi.

La plecare, el îi dăruise o nouă îmbrățișare zdravănă, însă de îndată ce porni spre camera ei, stânjeneala provocată de întrevederea pe care o întrerupsese îi reveni lui Chloe. Pentru prima oară de când se știa, termenul de *castă* îi veni în minte. Nu că n-ar fi avut motive întemeiate în acest caz: ei erau o rasă cu totul distinctă, totalmente separată. Dar asta nu schimba cu nimic sufocantul totalitarism al Semeției: chiar și când i se permitea să facă lucruri firești, cum ar fi să meargă la un film, Chloe tot era însoțită de alți Mai. Era complet izolată de restul lumii.

Când ajunse în camera ei, își deschise telefonul și formă un număr. Lăsase prea mulți oameni din exterior să-și facă griji pentru ea, și pentru prea mult timp. Era momentul să-și vadă mama și prietenii. Însă de data aceasta avea să procedeze cu totul altfel, cu inteligență. Departe de casa ei și de ochii vigilenți ai Ordinului A Zecea Lamă.

— Brian? Trebuie să ne vedem...

21 Joc 3D pe computer, competitorii luptându - se cu diverse arme.

22 Scriitor american renumit pentru scrierile sale pe teme mitologice.

Optsprezece

A DOUA ZI, CHLOE ÎNCĂ SE GÂNDEA la mama ei, la Paul și Amy, chiar și la Brian.

— Hei, zise ea, ciocănind în ușa templului, în timp ce intra.

După cum se așteptase, Kim era acolo, în colț, meditând, sau citind o carte, sau altceva.

Kim probabil că detectă ceva în tonul ei, fiindcă atunci când își înălță capul, una dintre sprâncene era deja ridicată, și o privea bănuitoare.

— Poți să-mi faci un serviciu? Vreau să ies și să mă întâlnesc cu un prieten... din rândul oamenilor. Ai putea să-mi oferi tu un alibi? I-aș spune lui Serghei că mă..., cum să zic, înveți tradițiile Mai, sau istoria noastră, sau despre cele două zeițe, sau altceva, zise, străduindu-se să adopte un ton cât mai nepăsător cu putință. Așa, n-aș mai fi urmărită de băta... adică, de *kizekh*.

— Vrei să te *acopăr*? întrebă Kim, cu vocea ei egală, lipsită de intonație.

— Mda, răspunse Chloe, nesigură; habar n-avea ce gândea cealaltă fată.

— Foarte bine, aprobă Kim, cu un glas la fel de inexpresiv; mai zvâcni o dată din urechi, după care se întoarse la cartea ei.

— Hei, mersi! Îți rămân datoare.

Cealaltă fată nu răspunse decât printr-un mormăit, fără să-și mai ridice privirea.

Chloe se întoarse să plece, neștiind precis ce-ar trebui să facă, dar având impresia că întrevederea se sfârșise.

— Chiar mi-a plăcut aseară, zise deodată Kim, pe neașteptate, cu ochii încă lipiți de cine știe ce citea acolo. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

Mai multă bucurie nici că se putea obține vreodată din partea lui Kim, își dădu seama Chloe. Zâmbi.

— N-ai pentru ce. E clar că trebuie neapărat să repetăm figura.

Se întoarse încă o dată, dar nu se îndură să plece. Își dădu seama că deja îi ceruse prea mult lui Kim, însă întrebarea o tot rodea, încă de multă vreme.

— Și... ăă... ai mai aflat ceva? Despre părinții mei? Dacă mama a fost cumva... ăă... precedentă conducătoare a Semeției? Fiindcă, știi...

Însă vocea i se stinse treptat.

Abia *asta* o făcu pe Kim să-și ridice capul. Fixând-o cu privirea pe Chloe, închise cartea.

— Părinții tăi biologici, oricine ar fi fost, probabil sunt acum *morți*.

Chloe tresări din cauza asprimii cuvintelor; chiar dacă erau, cel mai probabil, adevărate, fuseseră rostite pe un ton complet lipsit de emoție. Se simțea de parcă fusese palmuită.

— Acum, ar trebui să te preocupe părinții tăi *umani*, Chloe. Ei trăiesc. Și, probabil, sunt supravegheați, și înfruntă primejdii.

Chloe se gândi la membrii Ordinului A Zecea Lamă care o prinseseră când încercase să ajungă acasă. Acasă însemna o capcană. Ei o așteptau să revină acasă la un moment dat. Dar cum rămânea cu mama ei, momeala?

— OK, ia-o ușor, zise, începând să se înfurie.

Nici măcar n-avea chef să precizeze că avea *un singur* părinte „uman”. Oare Kim era atât de arțăgoasă din cauză că nu avusese niciodată o familie veritabilă și era *geloasă* pe ea?

— Vreau doar să știu, bine? continuă ea. Cine m-a născut?

— Îți voi da de știre, de îndată ce oamenii Olgăi vor descoperi ceva, zise Kim, deschizându-și din nou cartea.

Și, cu aceasta, conversația era, în mod oficial, încheiată.

Chloe plecă, încă derutată de aparenta animozitate manifestată de fata cealaltă. Poate că nu era gelozie: poate că, de fapt, Kim, singura ei prietenă adevărată pe care și-o făcuse de când ajunsese aici, păstra acum distanța, din cauza pericolelor care o înconjurau pe Chloe. Gândul acesta, însă, nu făcu decât să-i alimenteze dorința de a ieși din Firebird. Imediat.

Pe acoperișul clădirii Sony Metreon²³, întinsă pe spate și privind cerul, Chloe se simțea mai liberă decât fusese de luni de zile. Pâlcuri groase de nori cenușii goneau prin văzduh ca niște găluște, îngrămădindu-se până la urmă într-o pătură greoaie, în îndepărtatul orizont răsăritean. Când trecură peste zona centrală a orașului, căpătară străluciri portocalii datorită luminilor de dedesubt, dar își redobândiră nuanțele mai firești și culorile cerului pe măsură ce înaintară, pe deasupra golfului, îndepărtându-se de stâlpii de iluminat stradal, de firmele luminoase și de toate celelalte surse de poluare vizuală.

Se gândi la cât de ușor i-ar fi să gonească de pe un acoperiș pe altul, și să nu se mai întoarcă niciodată la Mai, să nu se mai întoarcă niciodată la școală, și să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Doar să trăiască în noapte. Nu ca un om al străzii... ca un om al *cerului*, ca un Batman, dar fără peștera sau conacul lui.

Probabil că ar putea supraviețui, datorită calităților ei de Mai... ce naiba, acum știa cum se vânează o căprioară! Și cât de greu i-ar fi să fure ceva dintr-un magazin de cartier?

O siluetă singuratică își făcu apariția, mergând pe acoperiș în direcția ei. Nu se mișcă: își dădea seama după mers, dar și după miros, că era Brian. Tânărul fu cât pe ce să se împiedice de ea, atât de întunecată și de nemișcată era, pierzându-se printre umbrele aspre ale clădirilor.

El arăta perfect, ca un vampir, cu părul negru și ochii abia văzuți pe fundalul cerului nopții. Vântul se înțeți și se jucă puțin prin părul lui, și Brian întoarse capul să privească spre San Francisco. Chloe obținu o imagine perfectă a profilului lui, de la fruntea umbrită până la buzele mușcate. Un fular îi flutura în spate, ca o capă zdrențuită a unui super-erou demodat.

Se așeză lângă ea, ridicându-și, la rândul său, privirea spre cer.

— Frumoasă noapte, remarcă el. Am impresia că se apropie o furtună.

— Vreau să fug spre ea, zise Chloe. Vreau să fug departe.

Brian nu spuse nimic.

— Am tot ce mi-aș fi dorit vreodată. Un tată adoptiv. Un tată adoptiv *bogat*, adăugă, chicotind. O familie. Faptul că mi s-a spus, o dată și pentru totdeauna, că sunt *specială*.

— Mi-aș fi dorit să fiu special, zise Brian, zâmbind, citând dintr-un cântec al formației Radiohead. Dar tu ești a naibii de specială.

Chloe zâmbi întristată și se ridică în capul oaselor. Își întoarse privirea spre el. Fularul care-i încadraseră capul mai devreme era din cașmir, într-o delicată nuanță de ciocolatiu, cu complicate mici diamante crem cusute în cadrul modelului.

— Tu l-ai făcut, nu? îl întrebă, pipăindu-i capetele incredibil de pufoase și gândindu-se la ce-i adusese împreună la început, acea nostimă căciuliță tricotată a lui, cu urechi de pisicuță.

— Mhî. Am avut o mulțime de necazuri recente, de care simțeam nevoia să scap, răspunse el, zâmbindu-i mâhnit. Poți să-ți dai seama oricând cât sunt de supărat, după cât de nebunesc de complicate îmi sunt modelele.

— Tu n-ai... văzut-o pe mama, nu-i așa? se interesă Chloe, cu nostalgie în glas.

— Nu. Mișcărilor îmi sunt oarecum limitate în prezent. Am intrat într-o *grămadă* de belele după tot incidentul de pe pod.

— Oh! exclamă ea, dar fără să afirme că-i pare rău.

De fapt, Chloe nici nu știa precis ce anume simțea. O tristețe coplesitoare. Un sentiment de pierdere, sau de preaplin.

— Semeția... Am impresia că e un fel de castă, un cult.

Gata. O spusese.

— Bun venit în lumea mea, replică Brian, oftând și ridicându-se, la rândul lui, în șezut. N-o să auzi niciodată termenul rostit prin preajmă, dar chiar *nu* există vreo diferență între o „castă” și anumite „ordine secrete”.

— Hei, tu ai pistrui, remarcă deodată Chloe, întinzând mâna să-i atingă obrazul.

Erau maronii și dădeau trăsăturilor lui aspre o anume voioșie, fără să-l facă însă să pară prea drăguț.

— Am stat afară pe timpul zilei destul de mult în ultima vreme. De când am fost... ăăă... înlăturat de la cazul tău. E destul de drăguț. Ți-am urmărit prietenii pentru o vreme, asigurându-mă că sunt bine, dar se pare că niciuna dintre părți nu e interesată de ei, îi explică, luându-i mâna într-a lui. Îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine, Chloe. Pentru că mi-ai dat întâlnire aici. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Încep să cred că nimeni nu e vinovat de *nimic*, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet strâmb. Dar e bine măcar că știi, sau cred că știi, pe ce poziție ești.

Tăcură pentru câteva clipe. El îi reținu în continuare mâna. Ea se ghemui lângă el și-și ridică din nou privirea spre cer. Se gândi la prima lor întâlnire *adevărată*, când se duseseră la grădina zoologică, și ea îi cumpărase o maimuță din pluș, și discutaseră despre tot felul de lucruri importante.

— Cum a murit mama ta? îl întreabă încetșor.

Brian îi strânse mâna, apoi i-o lăsă liberă. Înainte să-i răspundă, se jucă puțin cu câteva pietricele de pe acoperiș.

— Familia tatălui meu face parte din Ordin de când... în fine, de când e atestată documentar. Tocmai până la *Mayflower*²⁴ și Anglia. De fapt, chiar dinainte. Într-o vreme, eram baroni, sau prinți, sau cam așa ceva, prin Italia. De neam regal.

Chloe putea să-și dea seama că el era modest, și știa exact ce anume erau, dar n-o spunea.

— Italia... creștinătatea... cavalerii... Cruciadele... nu vreau să te plictisesc cu o lecție de istorie. Familia mamei provine din Klamath Falls, din statul Oregon. Bunicii mei au o livadă.

Brian zâmbi, apoi continuă.

— Cred că în oricare club secret există câte unii care se căsătoresc, și *nu le spun* soților sau soțiilor despre ei, și alții care se căsătoresc și *le spun* soților sau soțiilor despre ei. Tatăl meu, însă, a mers mai departe de atât. A încurajat-o pe mama să intre în club *cu* el. Nu cred că ea a vrut cu adevărat, dar asta poate să fie doar amintirea mea subiectivă. Nu-mi amintesc ca ea să se fi implicat cine știe ce, cât timp am fost eu mic; dar îmi *amintesc* cum dispărea, împreună cu tata, mai târziu, pentru lungi întruniri, sau călătorii în alte părți, sau cum exersau în sala de arme.

Azvârli o pietricică și rămase să-și privească mâna acum goală.

— A fost omorâtă într-o misiune. Pe când aveam doisprezece ani. Luau cu asalt o ascunzătoare Mai din Los Angeles. A fost împușcată în cap. Fața ei... A fost o înmormântare cu sicriul acoperit.

Chloe icni. Asta explica multe despre Brian.

— Unul dintre...

Ce spusese el acolo? *De noi? De Mai? De ei?*

— A fost omorâtă de un Mai?

Brian izbucni într-un râs mânios.

— Asta am tot crezut, ani de-a rândul. Tu trăiești printre ei acum, de ceva vreme, Chloe. Ai văzut vreodată pe cineva cu o armă?

Chloe se gândi la cei doi *kizekh*, la Ellen și Dmitri. Chiar nu reușea să-și aducă aminte ce aveau la ei.

— *Un Mai nu folosește arme*, șuieră Brian. Ei nici măcar arme cu tăiș nu folosesc. Nu mi-am dat seama de asta; adică, o știam, dar n-am pus lucrurile cap la cap decât acum vreo doi ani. Tata m-a lăsat s-o cred *ani* de-a rândul... Până când, în sfârșit, am aflat adevărul. Ea a fost omorâtă de un puști oarecare, dintr-o bandă. A văzut-o înarmată, și-a închipuit c-o fi agent sub acoperire, sau altceva, și a dat-o gata.

Chloe se cutremură. În momentul acela, nu erau nori deasupra lor, ci doar un cer pâcios, cu câteva stele străpungând curajoase perdeaua, ca tot atâtea lame cu vârful de diamant.

— A fost omorâtă pentru o cauză în care ea nici măcar nu credea, încheie Brian. De cineva care nici măcar nu era implicat.

Chloe se chinui să-și găsească vorbele potrivite.

— Și de ce-a ținut tatăl tău atât de mult ca ea să intre în Ordin?

— Pentru că el e șeful Ordinului, Chloe.

O mie de lucruri căpătară acum înțeles. De ce-și ura Brian tatăl. De ce, chiar dacă punea sub semnul întrebării și nu aproba ceea ce făcea Ordinul, continua să-i fie membru. Fusesse *crescut* în cadrul Ordinului! Era tot ce cunoscuse, în întreaga lui viață... Dacă ar fi încercat să plece, ar fi fost ca și cum Chloe și-ar fi părăsit mama și prietenii, și ar fi dus o viață cu totul nouă, cu noi idei, și reguli, și oameni.

Mhî. Exact așa.

Chloe râse încetitor, un râs puțin cam nebunesc. Brian își ridică privirea spre ea, alarmat.

— Tatăl meu „adoptiv” e conducătorul Semeției.

Brian clipi mărunț timp de câteva secunde, după care râse și el.

— Grozav. De-a dreptul *perfect*, zise.

O cuprinse cu brațul și o trase mai aproape de el, într-un gest liniștitor.

— Ai vorbit serios atunci? La telefon? Îl întrebă Chloe, încetișor. Chiar spuneai la modul serios că...

— Da, o întrerupse Brian, închizând ochii și încrețindu-și fruntea. Te iubesc, Chloe.

Îi era, în mod evident, foarte greu s-o spună, dintr-un milion de motive diferite.

— Absolut serios.

Nimeni nu-i mai spusese așa ceva până acum. Doar în glumă, sau din prietenie, sau în ridicolele idile din școala primară. Nici măcar Alek: el însoțea mereu cuvântul cu umor, atunci când îl întrebuița, ca în expresia „iubirea vieții mele”; umflat, expresiv, hiperbolizat, și absolut deloc în serios.

Și asta îi dădea ameteți.

Dar *ea* ce simțea?

Nu voia să se gândească la asta acum. Putea să strice momentul.

— Dar nu putem...

— Buzele tale sunt otravă, Chloe, zise el, zâmbind, și dându-și seama exact cât de dramatic suna. Lacrimile tale, limba ta, saliva ta, transpirația ta... toate m-ar omorî, la un contact prelungit.

Chloe se aplecă pe spate, lăsându-și capul pe umărul lui, cu mijlocul cuprins în brațe. Așa se simțea clar în siguranță.

— Foarte curând va trebui să plecăm, îi șopti el la ureche, dar fără să i-o atingă.

Ea, însă, se cutremură simțindu-l.

— Dacă vrem să ajungem la timp la întâlnirea cu prietenii tăi, adăugă Brian.

— „Să ajungem”?

— Nu te las singură, până când nu pleci înapoi spre casă. Prietenii tăi... Ei îți vor binele, însă lasă urme cât Marele Canion.

Chloe zâmbi, închipuindu-și cum încercau Amy și Paul să se furișeze.

— Amy mi-a descoperit chiar adresa de e-mail, cumva. I-am spus să stea deoparte, că e prea periculos pentru ei.

— Nu te ascultă, zise Chloe, visătoare.

Îl sărută pe umăr.

— Am putea să mai stăm un minut, două? se rugă ea. E o noapte atât de frumoasă... E... *perfectă*.

Brian deschise gura să spună ceva: că existau o mie de motive pentru care nu putea fi perfectă, începând cu faptul că erau hăituiți, și sfârșind cu cel că relația dintre ei era, în mod fundamental, condamnată. Cu toate acestea, renunță la tot ce-ar fi avut de spus.

— Foarte bine, zise, îmbrățișând-o și mai strâns.

Când o simți că tremură, își scoase fularul de la gât și-l înfășură în jurul ei.

Chloe zâmbi și închise ochii, însă o lacrimă, una singură, i se strecură, curgându-i pe obraz.

Rămăsese să-i întâlnească pe Amy și Paul pe strada din spatele localului Café Eland, un loc retras, dar suficient de aproape de spațiul public, unde nu puteau să fie atacați. Brian o tot asigura pe Chloe că Ordinul A Zecea Lamă nu le-ar face niciodată vreun rău oamenilor, că membrii lui depuseseră jurământ să-i *apere*, însă Chloe știa un singur lucru: în prezent, oriunde umbla, necazurile o însoțeau.

Brian o urma, tăcut ca o umbră. Ea nu auzi, nici nu văzu, vreun semn al prezenței sale, decât o dată, sau de două ori, cât timp dură drumul: un mic scrâșnet al pietrișului de pe o alee, o umbră planând deasupra. Era aproape la fel de priceput în a se ascunde ca un Mai, și Chloe avu o bănuială nemărturisită, cum că în puținele ocazii în care i se păruse că-l detectează, el îi permisesese asta.

Examină la repezeală cafeneaua: era 10:05, iar ușa din spate tocmai se închidea la loc. Vara, personalul cafenelei scotea vreo două scaune pe platforma pentru livrări din spate, pentru clienții săi stabili care știau că le pot găsi acolo. Chloe se sui pe scara de incendiu a unei clădiri din apropiere și privi în jos.

Amy și Paul erau acolo: Amy, ca de obicei, îmbrăcată prea subțire pentru vremea de-afară, bătând din picioare, cu brațele înfășurate în jurul unei gigantice gecei roz, umflate, care dădea impresia că ar trebui să țină de cald, dar evident nu era așa. Paul privea în jur, cu ceva de băut într-o mână și o țigară în cealaltă, scuturând nervos scrumul pe pavaj.

Ceva se strânse înăuntrul lui Chloe când își văzu de sus cei doi prieteni. Era ca într-o carte: ea, deoparte, deasupra lor, nefăcând parte din povestea lor, din viațile lor. Dar, până să se poată gândi mai mult în acest sens, se lăsă să cadă din cer, exact în fața lor.

— Mama *mă-sii*, exclamă Paul.

Chloe fu încântată să vadă că el chiar era capabil să-și piardă aerul imperturbabil: jumătate din ciocolata caldă îi zbură cât colo.

— Chloe! țipă strident Amy.

Atât Chloe, cât și Paul, o fixară cu privirea.

— Pardon: *Chloe!* se corectă ea, în șoaptă, după care-și azvârli brațele după gâtul prietenei sale.

— Bună, rosti Chloe, cu o voce slabă, fiindcă tot aerul îi ieșise din plămâni.

Paul îi ciufuli părul.

— Ce naiba, King, zise el, cu vocea îngroșată de o emoție abia stăpânită. Unde-ai fost?

— Și cu ce te-ai *îmbrăcat*? întrebă Amy, examinând cu privirea blugii

scumpi și tricoul cu mânecă lungă, cu inscripția *Paris* alcătuită din capse, plus fularul neasortat, dar frumos.

— Cu lucrurile altora, răspunse Chloe, sărind la loc pe balustrada care delimita spațiul pentru livrare.

Mișcarea ei fu la fel de lină și de grațioasă ca atunci când aterizase în fața lor.

— Hm, zise Paul, dregându-și glasul, fiindcă nu știa sigur ce altceva ar fi putut să spună.

— E o poveste lungă. Și n-am decât câteva minute la dispoziție. Îmi ia și mie cineva o cafea?

Amy reuși să scoată dintr-un buzunar al gecii sale roz un pahar: nu se vărsase deloc. Chloe îl luă, se prelinse jos de pe balustradă și luă câteva înghițituri, cu multă plăcere.

— Rușilor, începu ea, le plac băuturile foarte dulci, de-a dreptul dezagustătoare.

Pe urmă, trase aer adânc în piept. Chiar nu exista o cale mai simplă de a o spune.

— OK. Iată cum e. Poporul meu, numit Mai, este de fapt o străveche rasă de pisici războinice. Ordinul A Zecea Lamă e o organizație în stilul Cavalerilor Templieri, care tot încearcă să ne șteargă de pe fața pământului de vreo cinci mii de ani, sau cam așa ceva.

Amy și Paul nu făcură altceva decât s-o privească.

— Nu e nicio Mafie rusească, zise mai departe Chloe. Cel puțin, nu în cazul ăsta. E un război rasial.

— OK..., începu Amy, precaută, străduindu-se să nu privească în jur, ca să se asigure dac-o ascultă cineva.

— Te cred, rosti Paul, dar pe un ton care dădea de înțeles exact contrariul.

Chloe își cunoștea prietenii îndeajuns de bine, încât să fie destul de convinsă că ei încercau să-și dea seama care ar fi cea mai rapidă și mai silențioasă metodă de a o transporta la secția de psihiatrie a unui spital. Oftă și ridică o mână.

— OK, atunci *asta* vă convinge?

Cu un zgomot ușor, sssss, lin ca o șoaptă, ghearele îi ieșiră la iveală.

— Să fiu a *naibii*, exclamă Amy, făcând ochii mari cât ai unui personaj de anime.

Paul o apucă de mână pe Chloe și privi cu atenție la baza ghearelor, pipăindu-i buricele degetelor, să vadă dacă nu cumva avea o proteză, sau o mănășă, sau altceva.

— Am gheare și la picioare, adăugă Chloe, pe un ton nepăsător, străduindu-se să nu râdă de reacțiile lor. Și cred că ochii mi se fac mici de tot — ca diamantele — când sunt pe întuneric. Știți, pot să văd pe întuneric.

— Nu cred..., zise Paul, fără să-i dea drumul la mână.

— *Să crezi*, îi sugeră Chloe, cu dulceață în glas.

Se desprinsese de el și sări drept în sus, astfel încât să aterizeze în picioare pe balustradă. Apoi, se aplecă și stătu în mâini, agățându-se cu ghearele de metal. Făcu câteva salturi pe spate.

— OK, chestia cu unghiile super-lungi pot s-o mai discut, zise Amy, până la urmă. Dar Chloe King pe care-o știu eu abia dacă putea să-și atingă vârfurile picioarelor.

— Asta-i o treabă total anapoda, bombăni Paul, cu o admirație înclaudată. Ești exact ca Wolverine. Nu-i cinstit. *Eu* citesc cărți de benzi desenate, și *tu* te alegi cu superputeri!

Chloe se așeză, mai luă o gură de cafea, după care le spuse *total*. Începând cu detaliile personale: din seara în care-l bătuse pe tâlhar, până în seara în care o dusesse Alek la Mai, cu amănunte suplimentare despre ce se petrecuse după plecarea prietenilor ei.

— *Știam* eu că n-ar fi trebuit să te lăsăm, zise Amy, cu mâinile în șolduri.

Apoi, Chloe trecu la partea istorică și impersonală: le spuse tot ce știa despre Ordinul A Zecea Lamă și despre Mai, și despre istoria poporului Mai (cu numeroase scuze mentale față de cartea cu același titlu, pe care încă nu reușise s-o termine).

Și, în cele din urmă, le spuse adevărul — întregul adevăr — despre Alek și Brian.

* * *

— Aș fi vrut să am *eu* gheare, zise Amy, necăjită, pipăindu-le cu degetele. E ca... un sistem personal de apărare. Poți să mergi *oriunde*, de una singură, noaptea, dar să nu-ți pese de violatori, și de tâlhari, și de orice altceva.

— Nu, o aprobă Chloe, ci doar de o întreagă organizație al cărei unic scop este să ștergă de pe fața pământului ființele ca mine.

— Și de-asta... ai tăi *Mai*... nu te lăsau să te vezi cu noi?

— Mda, am încercat să mă strecur ca s-o caut pe mama, acum vreo două săptămâni, și am fost prinsă într-o ambuscadă totală. Aș fi murit, dacă nu m-ar fi urmărit vreo doi *kizekh*.

Desigur, acum, că se gândea mai bine, își aminti că bărbatul cu pulover avea cătușe, nu vreun ștreang, sau pumnale, precum Coțcarul. Și totuși, intențiile lui, în mod evident, nu erau unele favorabile.

— Și atunci, de ce nu te trimit în câmp deschis, împreună cu un grup de-al lor? o întreabă Paul, bănuitor.

— Din cauză că sunt obligați să rămână în umbră.

— Mda? Sau cumva doar vor să te desprindă de fosta ta viață? De prietenii

tăi umani, și de familie?

— Ei nu vor decât să mă țină la adăpost, răspunse Chloe, dar fără să fie sigură.

Cuvintele care ieșeau din gura prietenilor ei erau suspect de asemănătoare cu ideile care i se formaseră ei în străfundurile minții, în zona aceea întunecoasă în care termenul de *castă* îi atrăsese cel dintâi atenția.

— Pare că totul e cam nașpa, aprecie Amy, oftând. Și totuși, eu *încă* îmi doresc gheare. Țasta să fi fost motivul pentru care ți-ai dorit o manichiură în ziua aia?

— Cam așa ceva.

Le povesti despre Xavier. Despre cum, în seara zilei în care căzuse din turn, agățase un tip la întâmplare și, ca rezultat, el aproape că murise din cauza zgârieturilor de pe spinare, făcute de ea cu ghearele, în fine, în fierbințeala pasiunii. Din cine știe ce motiv, i se părea mai greu să vorbească despre asta de față cu cei mai buni doi prieteni ai ei, decât despre orice altceva. Era, pur și simplu, cam jenant.

— Prin urmare, noi nu putem, cum să zic, să facem sex, sau *orice* altceva, cu oamenii obișnuiți, fiindcă prin asta i-am ucide.

— Nu are nici cea mai elementară logică, se împotrivi Paul, gândindu-se concentrat. Sunt convinși că sigur ai mai sărutat pe cineva, să zicem în școala primară, la vreo petrecere, sau ca glumă, sau altfel.

Chloe ridică din umeri.

— Are legătură cu saliva, cred. Un pupic pe obraz nu duce la nimic. Mai degrabă, când se ating limbile. Totul a început cam pe când, mă rog — Chloe aruncă o privire de scuză spre Paul — când, în sfârșit, mi-a venit ciclul. Totul ține de pubertate, bănuiesc.

Paul părea profund stânjenit, cu toate că făcea tot posibilul s-o ascundă.

— Și mama ta nu știe *nimic* din toate astea? o întrebă Amy, uimită.

Chloe ridică din umeri.

— Toate au cam fost de dată recentă, și-s cam greu de crezut. Mă gândeam să mă furișez astă-seară s-o văd și pe mama, după întâlnirea cu voi doi, continuă Chloe, cu o voce monotonă. Numai c-o să fiu mai deșteaptă ca data trecută. Nu așa, cum să zic, să intru pe ușa din față.

— Hm. Mda, mormăiră Amy și Paul, făcând iarăși schimb de priviri.

Paul își dresă din nou glasul.

— Iată un alt motiv pentru care voiam să te vedem, Chloe, zise el.

— Cred că mama ta a dispărut, rosti pe negândite Amy. Am intrat în casa ta acum cam o săptămână, și era de parcă n-ar mai fi fost nimeni pe-acolo de ceva vreme.

Chloe o privi fix, cu creierul amorțit.

— Tocmai voiam să sunăm la poliție, începu Paul.

— Trebuie să ajung acasă, șopti Chloe, după care, fără vreun alt cuvânt, le întoarse spatele și o rupse la fugă.

— Stai! Chloe! strigă Amy, după silueta care dispăru în noapte.

— Chloe! se auzi o nouă voce, de băiat, de undeva, de deasupra lor. Chloe!

Nu te duce! E o capcană! Chloe...!

Paul și Amy se priviră, după care porniră în goană pe urma prietenei lor.

* * *

Chloe alergă până când plămâinii începură să-i țipe din cauza aerului rece și a lipsei oxigenului, până când începu s-o înțepe pe dinăuntru amenințarea unui atac de cord. Chiar și cu puterea și viteza ei de Mai, se forța cu mult mai mult decât o făcuse vreodată. Când își văzu drumul blocat de un automobil, sări, înfigându-și ghearele de la mâini în capota acestuia și propulsându-se peste el ca un săritor cu prăjina, lăsându-i șoferului un oribil sunet sfâșietor în timpane, și imagini cu câini turbați și vârcolaci din filme în minte. Se menținu pe străzi, la nivelul de jos, nevrând să piardă vreo clipă cu giumbușlucurile pe care le savura de obicei în alergările ei nocturne. Își simți ghearele de la picioare încercând să iasă la iveală, apăsând în materialul tenișilor. Și, la o aterizare, izbutiră în sfârșit să-și facă loc prin tălpile pantofilor Saucony, înfigându-se în țărâna de dedesubt și propulsând-o înainte.

Chloe nu luă în seamă umbrele din jurul ei. De această dată, era o țintă mult prea repede mișcătoare ca să-și mai facă griji cu privire la vreo ambuscadă. Nu se concentra decât asupra unui singur lucru: coșmarul care o ținuse trează de când începuse toată povestea. Îndreptarea violenței care acum făcea parte din viața ei de zi cu zi, asupra propriei sale mame.

Urcă în fugă treptele și descuie ușa, trântind-o de perete, și repezindu-se înăuntru.

— Mamă? strigă ea.

Un singur pas înăuntru, și instantaneu știu că era ceva în neregulă.

Aerul *era* stătut, așa cum îi dăduse Amy de înțeles; nu se vedeau urme ale unor mișcări omenești recente, nu se simțea căldură, nici vreun miros, cu excepția celui al prietenei sale. Nimic din parfumul mamei, din mireasma săpunului sau a pielii, mai recent de o săptămână. Și, îndărătul tuturor, se simțea un iz de putred, rânced, ca și cum scurgerea de la chiuvetă n-ar mai fi fost curățată de ceva timp.

Chloe aprinse lumina. Totul arăta exact la fel ca în ultima după-amiază în care fusese acolo, excepție făcând câteva pahare, puse aproape de chiuvetă. Poate că atunci când mama se întorsese acasă de la muncă și găsisse biletul acela de la Chloe... Privi în jur, disperată. Iată-l acolo, lângă telefon. Pe el, era mângălit, de mâna mamei, numărul Keirei, sub numele acesteia: doamna King încercase într-

adevăr să verifice afirmațiile fiicei sale, să afle dacă ea era și în realitate acolo unde susținea că s-ar afla.

Humus. Chloe își dădu seama ce însemna mirosul acela acru. Îl urmă până la frigider, unde persista din plin în fața ușii. Era ceva atât de neobișnuit pentru atât de ordonata Anna King, încât Chloe își simți inima oprindu-se în loc. Deschise ușa frigiderului și văzu recipientul cu humus, deschis, acum mucegăit.

La suprafață, cuvântul *ajutor* fusese înscris la repezeală.

[23](#) Cunoscut centru comercial din San Francisco.

[24](#) Corabia cu care pelerinii au traversat Atlanticul, în anul 1620, spre Lumea Nouă.

Nouăsprezece

NU POT SĂ CRED.

Cele dintâi gânduri coerente pe care izbuti Anna King să și le contureze, după ce efectul drogului începu să se risipească, exprimară neîncrederea. Deschise ochii, ca să-și confirme ceea ce era *sigură* că nu poate fi adevărat.

Era legată de un scaun. Exact ca în filme, așa ajunsese și ea, legată de un scaun.

Scaunul era unul destul de confortabil, mai degrabă ca un La-Z-Boy sau un fotoliu, și nu era legată de el *exact* ca în filme, dar oricum... Avea brațele prinse cu curele de partea superioară a brațelor fotoliului: scaunul fusese modificat cu grijă, tocmai în acest scop. Picioarele îi erau legate unul de altul printr-un soi de pripon, făcând imposibil mersul, cu atât mai puțin să se ridice, dar fără s-o împiedice să-și poată alege poziții ceva mai confortabile.

Închise din nou ochii, încă lenevoși și somnoroși.

Simțea drogul din plin în gură, ca un soi de mahmureală matinală post-Nyquil²⁵, însă de o mie de ori mai rea. I-l administraseră după ce o scosese ră pe furiș afară din casă. De îndată ce deschisese ușa, știuse că se petrecea ceva suspect. Anii de locuit în oraș, la început de una singură, după care, ulterior, ca mamă singură, o făcuseră să devină sensibilă la vibrații. Ei fuseseră politicoși, iar femeia din grup o întrebase dacă pot să intre. Când Anna răspunsese că nu, ei totuși reușiseră să-și facă loc înăuntru. Se prefăcuse că nu e speriată, strângând resturile cinei. Discutaseră despre fiica ei și despre necazurile de care era posibil să fi dat Chloe, și despre cât de dornici erau ei să le ajute. Anna scrisese cuvântul *ajutor* pe suprafața humusului, inspirată și îngrozită.

Procedase bine că făcuse așa ceva, de asemenea, fiindcă doar după câteva minute încerca să țipe, însă avea un căluș în gură și era dusă într-un automobil mare, sclipitor, ca în filme, care apoi se îndepărtase în întuneric.

— Doamnă King, rosti cineva cu blândețe, încercând s-o trezească la realitate.

— Anna, îl corectă ea instantaneu, dintr-un reflex avocătesc.

Clipi de câteva ori până când reuși să-și țină ochii deschiși. Cineva grijuliu îi luase ochelarii când o răpiseră, dar i-i pusese la loc cât timp fusese leșinată.

După câteva momente de ceață, încăperea începu să i se dezvăluie. Era într-o cameră de lucru, sau o bibliotecă, frumos aranjată cu un covor gros din lână și un birou mare, din lemn de mahon. De biroul acesta stătea rezemat un bărbat, aproape așezat pe el, cu picioarele încrucișate. Era un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, alb, cu o expresie de răbdare mieroasă în ochi, pe care Anna, avocata, o recunoscuse instantaneu ca fiind rezultatul direct al deținerii banilor și / sau puterii. Era îmbrăcat în pantaloni de costum, fără haină, și-și slăbise nodul cravatei.

— Cum te simți? o întrebă, politicos.

Anna deschise gura ca să-i spună exact cum se simțea, însă nu-i ieși vreun sunet, ca și cum și-ar fi epuizat toate resursele vocale adineauri, prin rostirea propriului prenume.

— *Apă*, fu singurul cuvânt pe care izbuti să-l pronunțe, răgușită.

— Sigur că da, zise bărbatul, întorcându-și privirea spre cineva pe care ea nu putea să-l vadă, fiind într-o parte a scaunului ei — începuse să-l considere ca fiind scaunul *ei* — și făcu un mic gest cu mâna.

Pași înăbușiți se auziră imediat, fără să se pună întrebări. Bani și putere, trase ea concluzia.

În clipa imediat următoare, cineva îi întinse un pahar cu apă de la gheață. El îi apărură în față și, tocmai când Anna se temea că avea să-i dea *el* să bea, îi dezlegă brațul stâng și-i permise să ia singură paharul. Anna nu-l goli instantaneu: nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune. În loc de asta, luă mici sorbituri politicoase, cuviincioase, ca și cum s-ar fi aflat la o cină în societate.

— E mai bine? o întrebă individul.

— Unde e fata mea? ripostă ea.

— Ce? replică bărbatul cu un fals amuzament. Nu crezi că e acasă la prietena ei, Keira?

— Ce-ați făcut cu fata mea? insistă Anna.

— *Noi* n-am făcut nimic, Anna. Deși Chloe a intrat într-o mulțime de neazuri... s-a amestecat cu o gloată de persoane rele, și a fost implicată într-o crimă.

Îndoiala care-i fulgeră mintea Annei nu i se dezvălui nicidecum pe chip.

— Nu cred, zise.

— Ei bine, eu mă tem că așa este, oftă bărbatul, încrucișându-și brațele la piept. Unul dintre prietenii mei — unul dintre colegii mei — a murit din cauza ei.

— Spui întruna că *nu* ea l-a omorât, remarcă Anna, vorbind exact ca avocatul care era. „Implicată într-o crimă”, și „a murit din cauza ei”.

Bărbatul râse, și bărbia lui impunătoare, pronunțată, se scutură un pic.

Avea o voce plină și frumoasă, și de fiecare dată când și-o folosea, mama lui Chloe îl detesta și mai mult.

— Observația ta este absolut corectă, desigur; nu suntem într-o lume numai cu alb și negru. Și nu avem nicio dovadă reală că prietenul meu ar fi mort.

— De ce mă aflu aici, întrebă Anna, plictisită, și unde este Chloe?

— Chloe este cu noii ei prieteni, cel mai probabil. Ca să scurtăm pe cât posibil povestea, doamnă Ki... — *Anna* — familia biologică a fiicei tale face parte dintr-o lungă genealogie de... în fine, presupun că poți să-i numești un fel de războinici, sau poate o castă de vânători... ceva mai mult decât anacronic în zilele și în epoca noastră. În orice caz, ai ei o revendică înapoi. Avem motive să credem că au contactat-o acum aproximativ o lună, și suntem destul de siguri că în prezent este cu ei.

Anna îl fixă cu privirea prelung, înainte de a-i da replica. Deși ea era cea legată de scaun, cu părul de un blond spălăcit căzându-i în şuvițe peste ochelarii care-i stăteau strâmb, nu se simțea ca fiind *ea* cea ridicolă din încăperea.

— Vrei să spui că un soi de Mafia rusească străveche ar vrea s-o racoleze pe Chloe, ca să fie la fel ca părinții ei?

— Ceva de genul acesta, da.

— Dacă te interesează atât de mult bunăstarea fiicei mele, de ce nu ai anunțat poliția, sau pe mine, telefonic, în loc să mă răpești și să mă ții legată de un scaun?

— Ei bine, asta ne readuce la prima întrebare, nu-i așa? zise bărbatul, ducându-și brațele în spate și sprijinindu-se cu ele de birou. *Tu* ești aici din cauza primejdiei extreme reprezentate de Mai. În situații survenite anterior, cu copii adoptați de părinți americani, se știe că părinții au fost uciși, ca să se asigure totala loialitate a copiilor și să se rezeze toate legăturile cu restul lumii.

— Și, încă o dată, de ce te interesează?

— Pentru Mai, regulile jocului nu există: ei sunt ca o bandă, dar cu mult mai rea. Ceva foarte asemănător cu organizația despre care ai pomenit. Iar organizația mea există ca să protejeze lumea de ei. Să le limiteze influența. Și sperăm ca, într-o bună zi, să-i distrugem complet.

— Cât de caritabil din partea voastră!

— Soția mea a fost asasinată încercând să salveze pe cineva de acești Mai, zise el, cu glas scăzut. Nu vreau ca tu, sau oricine altcineva, să sufere aceeași soartă.

Amândoi rămaseră tăcuți preț de câteva clipe. Colțurile încăperii erau cufundate în penumbră, și nu existau ferestre. Se aflau într-un loc secret, întunecos și imposibil de găsit. Doamna King simți nevoia să se miște puțin, atât din cauza privirii lui stăruitoare, dar și fiindcă zăcuse acolo atâta vreme, oricât de confortabil ar fi fost scaunul. Cu toate acestea, n-o făcu.

— Și de ce sunt — își smuci brațul drept — încă legată de scaun, dacă încercați să mă protejați?

— Anna, dac-aș fi venit la tine acasă și ți-aș fi spus ce ți-am spus adineauri, ai fi venit cu noi fără comentarii?

Avea dreptate.

— Era imperios să te scoatem din casa ta *cât de curând posibil, și cu cât mai puțin tam-tam*. Foarte multe lucruri s-ar fi putut petrece în continuare: cineva, un asasin plătit de Mai, putea fi trimis să te omoare... sau Chloe însăși ar fi putut încerca să se strecoare în casă și să te viziteze, încurajându-i pe ei să te omoare, chiar dacă n-ar fi luat până atunci hotărârea aceasta. Nu uita, ei își doresc să dețină controlul total asupra vieților oricărui membru al lor. Îmi pare rău pentru oricare neplăcere am fi creat-o, însă aceasta a fost, într-adevăr, cea mai facilă cale. Acum, putem să te ținem la adăpost, în timp ce vedem ce se poate face cu Chloe.

— Mă veți elibera?

— Da... dar mă tem că vom fi nevoiți să te ținem închisă pentru o vreme. Într-o cameră mult mai drăguță decât aceasta, adăugă el repede, pe un ton de scuză. Tentația ta de a ne părăsi și de a-ți căuta fiica ar fi mult prea mare.

Așadar, dă-mi voie să spun lucrurilor pe nume. „Băieții buni” mă țin captivă, astfel încât să nu pătesc ceva dacă-mi caut fata, care la rândul ei este ținută captivă de băieții răi, aceștia nevrând ca ea să plece și să-și vadă mama.

— Și ce-o să se-ntâmpile cu Chloe? Puteți s-o — *salvați* i se păru că sună prea melodramatic — găsiți?

— Desigur.

Totuși, pe chipul lui era ceva: o expresie ușor mirată, de parcă el deja și-ar fi îndepărtat orice gând de la Chloe și de la soarta ei. De parcă Anna însăși, și siguranța ei, ar fi fost tot ceea ce mai conta acum. *Probabil că el acum o consideră pe Chloe de-a „lor”.* Chloe nu are la ce ajutor să spere de-aici.

— Și voi cine sunteți? se interesă, pe jumătate sarcastică.

— Mă tem că...

— Nici asta nu poți să mi-o divulgi. Mda, sigur.

— Poți să-mi spui Whit, îi propuse bărbatul.

Anna avea toate intențiile de a evada cât de curând întrevădea vreo ocazie. Poate că nu avea să se mai întoarcă la ea acasă: aici era de acord cu răpitorul ei, că ar fi fost ceva destul de primejdios. În schimb, *sigur* avea să se ducă la poliție și să spună tot ce știa despre *toți*.

Douăzeci

CHLOE ÎNCĂ STĂTEA PE PODEA, cu capul în mâini, când intră Brian.

— Totul e din vina mea, zise, nefericită.

El se lăsă în genunchi, și ea își îngropă fața în umărul lui.

— *Nu* e din vina ta.

Chloe scutură din cap, încercând să-și șteargă lacrimile.

— Trebuie să plecăm cât mai repede de-aici, îi zise Brian, cu tot calmul de care era capabil. Le-am dat membrilor Ordinului care patrulau pe-aici informații cum că ai fi fost văzută la Pateena. Dar nu vor trece decât vreo câteva minute până ca ei să ajungă acolo și să-și dea seama că a fost o păcăleală.

Ea încuviință, smiorcăindu-se. Brian se ridică și privi în jur.

— Ești *sigură* că ea a dispărut?

Chloe încuviință încă o dată, ștergându-și fața și arătându-i castronul cu humus.

— A-șaaa, zise Brian, ridicând din sprâncene. Mama ta e, categoric, o... femeie inventivă.

Chloe încercă să zâmbească. Se simțea jenant de slabă, ca un copil de care trebuia să ai grijă într-un moment de criză, și iată-l pe Brian salvatorul, venind fuga să îndeplinească rolul de erou. Și totuși, ea tocmai de așa ceva avea nevoie.

— O, Doamne, Chloe, exclamă Amy, dând buzna pe ușă, cu respirația suierătoare și îndoindu-se de mijloc.

Părul îi stătea înfioat în jurul feței ca o radiație solară, iar câteva şuvițe i se lipiseră de față, transpirate.

— Niciodată n-ai trebuit să te întorci la locul...

Inspiră adânc și-l remarcă pe Brian.

— *Ăsta* cine naiba mai e?

— El e Brian. Brian, ți-o prezint pe Amy, rosti Chloe, protocolar, simțindu-se puțin ridicolă.

— *El* e Brian? repetă prietena ei, nevenindu-i să creadă.

Îl măsură cu privirea, din cap până-n picioare, atât de minuțios, încât el începu să se foiască, stânjenit.

— Ești *mult* mai sexy decât Alek, aprecie Amy.

Chloe clătină din cap, nerăbdătoare.

— Unde e Paul?

— Vine și el. Îl încetinește, știi tu — mimă că trage dintr-o țigară — chestia asta.

— Asta, ca și faptul că reușește să chiulească de la toate orele de sport, încă din negura vremilor, bombăni Chloe.

Acum nu era momentul despărțirilor. „Patrulele” Ordinului A Zecea Lamă poate că-i lăsaseră deocamdată să treacă, însă dacă nu făceau decât să aștepte noi ordine? Și dacă lipsa ei ar fi remarcată de Mai, care ar avea impresia că ar fi răpit-o Brian?

— Trebuie s-o găsim pe mama, declară ea.

— Absolut, o aprobă Amy, încă gâfâind. Unde crezi că s-o fi dus?

— Hei, ia stai puțin..., începu Brian, ridicând o mână spre prietena lui Chloe.

— Nu cred că s-ar fi *dus* undeva. Cred că a fost luată, zise Chloe, arătându-i castronul.

— Salut, exclamă Paul, intrând la rândul lui și străduindu-se să nu gâfâie, roșu la față din această cauză.

Pentru prima oară în viață, chiar avea o înfățișare sănătoasă, rumen în obraji.

— *El* e Brian, făcu prezentările Amy, luându-l de braț pe Paul.

— Salut, zise din nou Paul, făcând semn cu mâna și încă străduindu-se să respire normal.

Era nemaipomenit, cugetă Chloe. Hainele îi arătau încă în perfectă stare. Sigur, cei de la Puma produceau echipament pentru atleți, dar, oricum...

— Mama lui Chloe a fost fără îndoială răpită, declară Amy, punându-l la curent cu situația. Noi încercăm acum să ne dăm seama cum s-o găsim.

— *Noi* nu facem nicidecum așa ceva, o contrazise Brian, exasperat.

Dintr-odată, părea cu mult mai în vârstă decât Chloe și prietenii ei, nu doar cu vreo doi ani.

— *Voi doi* v-ați încheiat acum, în mod oficial, rolurile din această parte a poveștii. Am crezut că m-am exprimat limpede în răspunsul meu la acel e-mail pe care mi l-ai trimis într-un mod atât de nechibzuit.

— Oh, dintr-odată domnul Făt-Frumos, aici prezent, preia controlul asupra situației, se răsti Amy, proptindu-și mâinile în șolduri și repezindu-și bărbia în direcția lui. În definitiv, tu de unde naiba ai mai apărut? „*Noi doi*” suntem prieteni cu ea dintotdeauna.

— Apreciez asta, ripostă Brian printre dinți, dar aici e o situație foarte. Extrem. De periculoasă. Prietena voastră a fost implicată în ceea ce ar putea fi considerată o crimă. O grupare de oameni e pornită s-o facă să plătească pentru asta cu sângele ei. O altă grupare e pornită s-o apere cu orice preț. Iar acum, mama ei a dispărut. Alo? Pentru voi doi, drumul nu prea e sigur.

— Hei, oameni buni, mai sunt și eu pe-*aici*, bombăni Chloe.

— Și ce te face să fii îndreptățit la rolul de detectiv și bodyguard? insistă Amy, care între timp se apropiase de Brian și, chiar dacă era cu un cap mai scundă, își împinsese nasul spre el cât putea de mult.

Paul încă încerca să-și recapete suflul, privind scena fără să spună nimic.

— El este... a fost... este? zise Chloe, privindu-l nesigură pe Brian.
Membru al Ordinului A Zecea Lamă.

— Adică de-al țicniților care încearcă să te omoare? întrebă Paul, uluit, în sfârșit capabil să vorbească.

— Mda, dar el m-a salvat acolo, pe pod...

— Și de unde știi că nu e agent dublu, sau așa ceva? o luă din scurt Amy.

— Nu sunt, se apără Brian.

— Nu pare să fie, îi luă apărarea și Paul.

— Ei bine, *tu* ți-ai schimbat brusc părerile, remarcă Amy, abătându-și tirul asupra iubitului ei acum. Crezusem că *Alek* e cel în care aveai încredere.

— OK, *terminați*, reuși Chloe să exclame până la urmă.

I se părea evident că Brian știe ce face și e destul de în măsură să-și dea seama ce e mai bine pentru toată lumea, însă la fel de limpede realiza că prietenii ei nu aveau să-i dea lui ascultare.

— Dacă stăm aici să ne certăm, noi patru, din trei tabere diferite, nu rezolvăm nimic. Și nu facem decât să rămânem, frumușel, în același loc, unde poate să vină *cineva* și să ne ia ca din oală.

— Noi din ce tabără suntem? se interesă Paul.

— A nevinovaților, răspunse Chloe, scrâșnind din dinți.

Amy dădu să spună ceva, însă Chloe o întrerupse.

— Nu, tu taci, că așa e. N-aveți niciun motiv să vă puneți viețile în pericol. Însă, din câte am înțeles, A Zecea Lamă nu vrea să le facă rău oamenilor, și nu cred că vreun Mai ar dori să atragă atenția asupra sa. Voi sunteți într-o perfectă poziție de a ne ajuta pe partea detectivistică. În calitate de oameni de la centrul operațional.

Amy și Paul o priviră fără să înțeleagă.

— Ca Oracle, în *Batman*, explică ea, disperată. Ca Willow, în *Buffy*. Înainte de toată povestea cu puterile vrăjitorești. Ca Pete, în *Smalville*.

— Aha, super, zise Paul, destinându-se și începând deodată să-i placă situația.

Amy părea să aibă îndoieli, dar încuviință până la urmă.

Cam cusută cu ață albă, își dădu seama Chloe, însă spera că sună bine și că prietenii ei au să accepte. Nu avea de gând să aibă pe conștiință necazurile suferite de alte persoane dragi ei.

— Am putea să facem alte lucruri, protestă neconvinsă Amy.

— Nu sunteți antrenati ca membrii Ordinului, nici nu aveți puterile unor Mai, îi atrase atenția Brian. Dacă-ți fi implicați într-o luptă adevărată, ați fi grav răniți, sau omorâți. Detest să folosesc clișee, dar aici nu-i de joacă.

— Dați o căutare prin toate ziarele din ultimele două săptămâni, propuse repede Chloe, înainte ca Amy să urle iarăși la Brian.

Ce obicei are, să iasă în evidență ca binevoitor, dar și un pic cu nasul pe sus și mare șmecher, își zise. Se întrebă dacă și tatăl lui era așa, și dacă da, cum de reușea să-și mențină controlul asupra organizației.

— Trebuie să vedem dacă avem ceva, *orice*, despre vreo persoană dispărută, cineva în spital...

Nu mai adăugă și „la morgă”, însă putu să-și dea seama, după expresia de pe fața lui Amy, că ea înțelesese.

— Avem vreo *idee* despre cine ar fi putut s-o răpească? Întrebă Paul.

Chloe îl privi, neajutorată, pe Brian.

— Ar putea să fi fost răpită ori de Mai, ori de Ordin, din câte știm în prezent, răspunse el, ridicând din umeri. Ambele tabere ar avea motive.

— De ce anume, de Mai? vru să știe Chloe. Ce-ar avea ei de împărțit cu mama?

— Chloe, ea reprezintă cea mai importantă legătură a ta cu lumea umană, zise Brian.

Știa că era un lucru foarte delicat de spus de față cu prietenii ei, însă tot trebuia să-l spună.

— Dacă ei cred că ai putea să treci în totalitate de partea lor...

— Cum adică, *de partea lor*? Trăiesc printre ei... sunt neamul meu, familia mea, și vor să ajungă să mă cunoască și să mă protejeze de *oamenii* care vor să mă omoare!

— Eu spun doar că ar trebui s-o avem în vedere ca posibilitate, replică Brian, cu tot calmul de care era capabil. Așa cum ai spus, ei sunt extrem de *protectori* față de cei din neamul lor.

— Dar ceea ce spui tu tot nu pare logic, Brian, interveni pe neașteptate Amy, înainte să mai poată spune Chloe ceva. Pentru Mai n-ar exista niciun interes s-o răpească pe doamna King. Ce-ar putea face cu ea? De ce n-ar fi — aruncă o privire spre Chloe, venindu-i greu s-o spună — de ce n-ar fi aranjat ca ea să apară la știri, în chip de cadavru? Atunci, Chloe n-ar mai fi avut la cine să se ducă, și-ar fi fost nevoită să rămână la ei.

— Ei n-ar face niciodată una ca asta, zise încet Chloe. Și poate că vor ca eu să rămân cu ei, dar nu fac altceva decât să-mi ofere sprijinul și...

Se opri, neștiind ce ar putea să mai spună.

Era ceva în a avea pe cineva ca un tată, cu care să joci șah și să mănânci pizza, un grup de persoane cu care să-ți pierzi vremea și care să te accepte instantaneu, fără să se șifoneze, sau să se enerveze... și să umble cu celălalt bun prieten al său. Ei o acceptau necondiționat. De cum apăruse, prezența ei era recunoscută de la sine, era parte din comunitatea Mai, ca și cum ar fi fost dintotdeauna, și avea să fie pentru totdeauna.

Plus — iar aici era partea pe care deocamdată n-avea de gând s-o dezvăluie nimănui dintre cei de față — un Mai putea să fie copoiul *perfect*. De îndată ce avea să se întoarcă, intenționa să-i spună lui Serghei ce se petrecuse. Chiar dacă el ar fi făcut-o fără prea multă tragere de inimă, Chloe era convinsă că ar fi putut convinge vreo doi *kizekh* de-ai lui să ajute la depistarea mamei sale. Și, la nevoie, să se ocupe de răpitorii ei.

— Foarte bine..., zise Paul, evident nu într-un totu convins, dar îndeajuns cât să nu mai insiste.

Pe chipul lui Brian se citea o neutralitate precaută.

— Deocamdată, continuă el, n-a fost anunțată ca decedată, și indiferent ce-o fi fost, s-a întâmplat de ceva vreme. Dar...

Se opri să se gândească puțin.

— Nu pare să existe vreun motiv logic, pentru oricare dintre tabere, să-ți amâne momentul în care vei afla totul. Mai este cineva despre care ar trebui să știm? Altcineva care ar fi putut să-ți răpească mama, din cine știe ce alt motiv? Care ar putea să nu aibă nimic de-a face cu toate astea?

— Mda, sigur, replică Amy, strâmbându-se. *Două* organizații secrete, cu planuri tainice, nu ți se par suficient de convingătoare, Paul?

— Păi, mă gândeam, dacă ar fi altcineva apropiat ție, Chloe... o altă tabără interesată, cu un factor *x* total diferit? sugeră Paul.

— Cum ar fi *cine*?

Amy făcu deodată ochii mari, dându-și seama cine s-ar fi putut potrivi perfect descrierii.

— Cum ar fi... tatăl tău, Chloe?

— Nici gând, zise Paul, scuturând din cap. Nu e nicidecum la ce mă refeream eu. De ce s-ar mai întoarce el, la urma urmei, după atâția ani, și ar face așa ceva? Nu mi-l amintesc să fie genul de psihopat, iar părinții mei nu vorbesc așa despre el.

— Mda, mă tem că voi fi nevoită să votez și eu contra la faza asta, Amy, zise Chloe, scuturându-și la propriu capul de toate teoriile posibile.

Își verifică telefonul mobil.

— OK, zise apoi. Uite ce e, eu trebuie să plec. Pe ăsta va trebui să-l țin închis... nu mai are nici *pic* de baterie.

— Ei, aici *pot* să te ajut eu cu ceva, replică Amy, zâmbind cu gura până la urechi.

Se scotoci prin buzunarele enormei ei gece roz și scoase triumfătoare de-acolo un aparat cam grosolan, dar strălucitor de nou.

— Și are și încărcător, adăugă. Uite!

I le întinse pe amândouă.

— Tu cine mai ești, Q, din *James Bond*? o întrebă Chloe. Ce-i ăsta?

— Un talkie-walkie, îi explică Amy, mândră. Avem și noi unul. Îl ții deschis, și-o să fim permanent în legătură... pe neobservate.

— Uau! Probabil că e destul de scump...

— Drăguț model, rosti Brian, aprobator, privind peste umărul ei. E mai nou decât cele pe care le vinde tata. Hei, dar nu are...

Paul îl înghionti. Chloe se înroși, întrebându-se cât i-o fi costat pe prietenii ei.

— Mersi, fraților, zise, străduindu-se să nu plângă iar. Voi chiar *sunteți* echipa mea de sprijin. Chiar dacă tu, adăugă, zâmbindu-i lui Amy, te îmbraci ca o proxenetă.

Douăzeci și unu

CHLOE ÎL CONVINSE PE BRIAN să n-o mai urmărească după ce ajunseră de cealaltă parte a podului, nevrând să-l conducă până la casa lui Serghei... cu toate că, din moment ce el n-o întrebase unde se duce, se gândi că poate Ordinul A Zecea Lamă știa mai multe despre Mai și despre unde pot fi găsiți, decât lăsau să se vadă. Însă Brian era om de cuvânt, și chiar dacă se opri de mai multe ori să adulmece vântul și să asculte dacă nu cumva i se aud pașii, Chloe nu-l simți deloc. La un moment dat, dădu fuga înapoi și-l căută *ea*, ca să vadă dacă simțurile nu i se înșelau, și iată că așa era: el se dusesse spre celălalt capăt al podului. Se oprise la jumătatea drumului și privise în urmă, poate sperând să vadă un semn de-al ei. Până la urmă, totuși, își înfundase mâinile în buzunare și-și continuase drumul, mergând gârbovit, cu privirea în pământ. Nu ca un soldat tăcut, extrem de bine pregătit, al unui ordin de elită, ci mai degrabă ca un erou ratat... ca și cum nimic bun nu avea să se întâmple, dacă nu era el prezent ca s-o apere.

Simți o arsură în adâncul stomacului când îl văzu așa. Fu nevoită să se împotrivească unui imbold aproape irezistibil de a fugi după el și de a-l lua în brațe. Chiar vedea scena: *El o îmbrățișează și-o ridică de la pământ. Iar când o pune jos la loc, o prinde cu o mână de bărbie și o sărută...* Aici, însă, visul se destrămă.

Așa ceva nu se putea întâmpla niciodată. Așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Totuși, cum îl privea îndepărtându-se de ea, mergând spre San Francisco, știu că nici nu putea să-i rămână un simplu prieten.

Te iubesc, Chloe.

Își permise să mai savureze o dată cuvintele lui Brian, înainte de a pleca spre casa lui Serghei.

Serghei se afla în biroul lui, cu Igor, Olga, și câțiva dintre ceilalți Mai de rang superior de la Firebird.

— Serghei? zise Chloe, aruncând o privire de scuză spre toți ceilalți aflați în încăpere, dar una nu tocmai sinceră.

— Bună, Chloe, o salută el amical. Suntem puțin ocupați în clipa de față...

— Mama a dispărut.

Toți ceilalți începură să se foiască și să se privească surprinși între ei. Serghei înălță din sprâncene.

— M-am furișat afară, mărturisi Chloe, pătrunzând și mai mult în încăpere.

Se simțea puțin rușinată, însă, sincer, chiar era cea mai bună conduită posibilă în cazul acesta. Avea o armată aflată deja de partea ei care s-o poată ajuta, persoane antrenate, dispunând de tehnici și de aptitudini îndreptate special spre depistarea altora.

— M-am dus să mă întâlnesc cu prietenii mei, Amy și Paul: erau îngrijorați pentru mine.

Încercă să nu-l privească în ochi pe Serghei, îngrozită de dezamăgirea pe care ar fi putut s-o citească în ei.

— Ei mi-au spus că e posibil ca ea să fi dispărut... casa noastră nu părea locuită, și ea nu răspundea la telefon. Așa că m-am dus acasă...

Auzi reacții din partea tuturor celor din jur.

— E evident că a fost luată, sau răpită, sau ceva asemănător. De mai multe zile. Poate chiar imediat după ce am ajuns eu aici.

Se stârniră murmure și discuții cu glas scăzut. Olga o privi întristată. Serghei își mușcă buza.

— Îmi pare foarte rău, Chloe, zise el, cu o voce tristă, dar nu surprinsă.

— Trebuie să *facem* ceva, zise Chloe, încercând să nu ia în seamă nuanța de resemnare pe care o sesizase în tonul lui. E posibil să nu fi fost încă omorâtă... am putea să dăm de urma cui o fi răpit-o... ca la vânătoare...

Vocea i se stinse treptat.

— Mă tem că nu putem să facem una ca asta, zise Serghei, coborându-și privirea spre biroul lui, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să spună așa ceva, sau că exact acesta ar fi fost răspunsul pe care fusese forțat să-l ofere și altora, în alte ocazii. Sună la poliție, dacă vrei, de pe unul dintre telefoanele noastre private, dă-le informația. Noi, însă, nu ne putem implica.

— Dar e vorba despre *mama*, insistă Chloe, străduindu-se cu disperare să găsească o cale de a-l convinge, sau vreun argument la care să subscrie și el. Ea m-a crescut... și m-a ținut în siguranță, până când m-ați găsit voi.

— Chloe, tuturor ne pare teribil de rău, rosti Serghei, cu tristețe. Dar nu pot să risc pierderea vreunui *kizekh* într-o astfel de misiune. Și-așa sunt destul de puțini care să ne apere pe *noi*. Cât despre o *vânătoare* în oraș... nu putem să ne pretăm la o astfel de expunere. *Niciodată*. Ordinul A Zecea Lamă nici nu și-ar dori

mai mult, decât să ne vadă la lumină, prin San Francisco. Asta le-ar da pretextul de a ne ataca folosind forțe mai numeroase. Ca să nu mai vorbesc că și poliția ar remarca. Nu, îmi pare rău, Chloe, nu putem risca așa ceva. Mai ales pentru cineva din rândul oamenilor.

Atitudinea de businessman cu care încheie discuția o enervă pe Chloe chiar și mai mult decât orice spusese el.

— Dar această cineva din rândul oamenilor... e *mama* mea..., zise, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Îmi pare rău, Chloe, repetă el, cu ceva mai multă blândețe. Suntem atât de puțini. E teribil că suntem nevoiți să ne urmărim propria supraviețuire într-un mod atât de egoist, însă mă tem că așa stau treburile.

Chloe se uită spre ceilalți Mai din încăpere, însă cei mai mulți îi evită privirea, sau lasă ochii în jos. Numai Olga i-o susținu, cu o tristețe compătimitoare.

Se gândi să rostească un comentariu sarcastic și cu caracter definitiv, despre faptul că nu erau o *adevărată* familie loială, însă își dădu seama că dacă deschidea gura, sau dacă mai stătea o fracțiune de secundă în plus, ar izbucni în plâns. Așa că se întoarse să plece, abținându-se cu greu să n-o rupă la fugă.

Serghei oftă zgomotos în urma ei.

— Să-i anunțe cineva pe Ellen și pe Dmitri, s-o urmărească iar. O să caute necazurile cu lumânarea.

Însă Chloe *nu* căută imediat necazurile.

Mai întâi, sună la familia Ilciovici și lasă un mesaj; doar atât putea să facă: din câte știa, Alek nu avea telefon mobil, fiindcă, dac-ar fi avut, ea ar fi trebuit să știe, nu? Apoi, rătăci fără țintă o vreme, străduindu-se să nu-și verifice prea des mesageria vocală, dorindu-și, nefericită, ca el să-și dea seama cumva că trebuie s-o sune, sau să-și facă apariția. În cele din urmă, ajunse în bibliotecă, încăpere pe care o găsi întunecată, goală și tăcută: numai bine, dacă voia să stea și să se gândească. Își făcu drum până la un scaun de lângă fereastră și se așeză, privind afară.

Era o noapte frumoasă, ireal de luminoasă, parcă desprinsă dintr-un tablou, sau din Narnia²⁶. Cerul era de un albastru profund, bogat; luna, un glob argintiu, întreg, strălucitor, împrăștiind raze minunate când o privi printre gene. Superbul gazon verde era acum de un negru somptuos.

Chloe nu mai fusese afară, la lumina zilei, de săptămâni, dar avea impresia că era și mai mult: de-o viață, parcă. Avea o senzație ciudată, de izolare. Își aminti de clinchetul paharelor, de când strângea mama ei masa după cină, ca și cum ar fi fost o anume ordine a lumii din care ea nu prea făcea parte. Nu se putu împiedica să nu se simtă un pic ridicolă. Viața nu era ca la televizor, iar ea, categoric, nu

fusesse trecută la categoria Fericiți până la adânci bătrâneți. Nimeni nu putea să-i garanteze așa ceva, își dădu seama. Nici măcar o rasă străveche, tainică, dotată cu puteri leonine și adunată în Semeții.

Super-eroii nu există în realitate.

De ce-și închipuise ea că ar fi altfel? Numai pentru că ei aveau astfel de însușiri, înseamnă că ar sări automat în ajutorul celor slabi, lipsiți de apărare și — mai presus de orice — *nevinovați*? Rațional vorbind, îi înțelegea argumentele lui Serghei: în primul rând, că populația Mai nu era chiar atât de numeroasă. La fel ca urșii panda. Și să se piardă un singur panda, tot ar fi o problemă.

Dar, lăsând deoparte ideea de a-i salva mama numai de dragul facerii de bine, era clar că Serghei nu voia s-o facă pentru *ea*. Ce nu... în fine, dacă n-o *iubea*, măcar nu ținea la ea? Nu-l interesa s-o salveze pe femeia care o menținuse pe Chloe — una de-a lor — în siguranță, până când fusesse în măsură să li se alăture? Nu putea el să-i facă lui Chloe acest unic serviciu?

Luna alunecă lent pe cer, îndreptându-se spre miazănoapte, iar Chloe stătu să urmărească umbrele complicate din iarbă, cum cresc și-și schimbă direcția.

Era tot la fereastră și câteva ore mai târziu, când apăru Kim, pășind fără zgomot și ducând cu ea un teanc de hârtii și tăieturi și fotografii. Era îmbrăcată cu un pulover lung și negru, cu guler rulat, și o fustă neagră, până la podea, ceea ce o făcea să arate ca o preoteasă antică. O femeie cu urechi de pisică — și, după cum constată Chloe, zâmbind mânzește — o preoteasă destul de sexy.

— Am câteva fotografii pentru tine. Rudele tale... adică, posibilele tale rude.

— Credeam că nu vrei să vorbim despre asta.

Kim oftă, răbdătoare, ca și cum s-ar fi așteptat la această reacție, însă nu simți nevoia să se scuze.

— De unde ai știut că sunt aici?

Kim clipi o singură dată, după care își atinse nasul cu un deget.

— Sigur că da, zise Chloe, întorcându-și din nou privirea spre fereastră. Mama a dispărut, o informă. Ai avut dreptate despre primejdia care-i pândește pe „părinții mei umani”.

— Îmi... pare foarte rău că am avut dreptate.

— Serghei, și Olga, și ceilalți... nu vor să facă nimic. Nu vor să mă ajute. Nu vor să-i riște pe *kizekh*...

Izbi cu pumnul în tocul ferestrei.

— Și *eu*, ce pot să fac? Dacă încerc să ies, bătașii lui Serghei m-ar târî înapoi, ca să fie siguri că sunt „la adăpost”. Dacă reușesc să ies și să ajung oriunde în apropierea casei mele, fără o armată după mine, mă doboară A Zecea Lamă...

Lăsa vocea să i se stingă treptat.

— Cred c-o să sun la poliție, cum mi-a zis Serghei. E singurul lucru pe care chiar pot să-l fac.

— Te ajut eu, rosti Kim, cu simplitate.

— Ce? se miră Chloe, întorcându-și privirea spre ea; de fapt, ea nu i se adresase celeilalte fete, ci doar lăsase gândurile să-i iasă de pe buze.

— Te ajut eu. Oricum, sunt cea mai bună de pe-aici la luat urma. Ne vom întoarce la locul faptei și vom căuta indicii.

O spusese pe un ton atât de egal, încât Chloe se gândi, îngrijorată, că poate glumește. Nu că ar fi avut Kim vreun simț al umorului prea grozav, sau altceva.

— Chiar? o întreabă șoptit.

Kim încuviință.

— Sunt în stare să-i pierd în urmă și pe bătauși. Ei, vrei să vezi fotografiile alea?

Părea că, din punctul de vedere al lui Kim, conversația era încheiată. Își declarase punctul de vedere, și cu asta, basta. Chloe o mai fixă cu privirea un pic.

— Sunt total entuziasmată, dar trebuie să te întreb... de ce mă ajuți?

— Ești prietena mea, îi răspunse Kim, ridicând din umeri. Și cred că, de îndată ce-i vei spune, va veni și Alek cu noi. Totuși, spre deosebire de el, eu nu aștept de la tine vreo răsplată fizică.

La replica asta, Chloe explodă deodată în hohote de râs: nu mai avusese o astfel de izbucnire de când reușise Alek să-i aducă buna dispoziție, în mijlocul coridorului de la școală. I se părea că trecuseră secole de-atunci. Fața i se destinse într-un zâmbet. Se simțea bine.

Întinse mâna să ia fotografiile.

— Ia hai să le vedem.

— Femeia din fundal... și, mai clară, aici: ea e fosta noastră conducătoare. Cea care s-ar putea să fie mama ta.

Chloe îi luă fotografia din mână. Era crăpată și îndoită, iar într-un colț avea ceea ce părea să fie un cerculeț lăsat de ceașca de cafea. Femeia din imagine categoric nu era la fel de drăguță pe cât era Chloe, însă asemănarea era evidentă, prin pomeții înalți și buzele arcuite, ca de Cupidon. Și ea avea ochi căprui, dar într-o nuanță mai închisă; sau, cel puțin, în fotografie păreau adumbriți. Fruntea îi era mai lată. Era frumoasă și avea părul negru și des, care-i cădea pe umeri și-i acoperea pieptul. Râdea, și întregul trup participa la asta: capul dat pe spate, mâinile în șolduri, gura larg deschisă, dezvăluind dantura perfect de albă. În jurul ochilor avea cute adânci, ca și cum ar fi văzut mai multe pe lume decât părea să-i arate vârsta.

— Ambele mele mame și-au petrecut întreaga viață ajutându-i pe alții, murmură Chloe.

— Cum adică?

— Mama — adică mama mea umană — e avocat la o firmă particulară, însă muncește mult și benevol. În principal, pentru un adăpost destinat femeilor maltratate, din Mission District.

— Pare să fie un om bun.

— Este, încuviință Chloe, cu un zâmbet șters. Mersi că n-ai spus „să fi fost”.

Kim doar clipi din ochi. Chloe se întrebă cam cât din transformarea ei lentă dintr-o fată în ceva semănând mai mult a pisică, decât a om, ar fi putut să-i afecteze mintea.

— De unde ai știut că mama ar putea fi în primejdie? o întrebă cu voce tare.

Încă o dată, Kim păru stânjenită.

— Este perfect logic, răspunse aproape în șoaptă. În primul rând, pentru A Zecea Lamă reprezintă momeala perfectă cu care să te ademenească.

— Și...?

— Și, dacă tot insiști să mă întreb, ești deja familiarizată cu celălalt răspuns posibil, zise Kim, și-și retează brusc fraza, iar Chloe știu că nu putea scoate mai multe de la ea.

Continuă să frunzărească fotografiile.

— Prietena mea Amy a sugerat că poate nu are legătură cu noi, sau cu A Zecea Lamă, zise ea, ca într-o doară. Tatăl meu ne-a părăsit când eram mică de tot... versiunea mamei e că devenise treptat paranoic, sau cam așa ceva. N-a fost tocmai o despărțire amiabilă.

— Eu... nu cred că ar fi un suspect plauzibil. Lama lui Occam²⁷: explicația cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.

— Mda, asta-i ceea ce cred și eu, zise Chloe, oftând. Dar mi s-a părut destul de emoționant să mă mai gândesc la el pentru puțin timp, știi? Mă întreb ce-o mai face acum...

Scutură din cap.

— Nu l-am cunoscut prea bine. Când eram mică, îl credeam un super-erou, cel mai bun tată din lume... iar apoi, o jigodie, pentru că ne-a lăsat baltă. Sigur, mult timp am învinuit-o pe mama pentru plecarea lui.

Chloe se încrunță, amintindu-și de cearta cu mama ei, din seara în care-și descoperise ghearele.

— Pe urmă, am aflat că unul dintre motivele despărțirii lor am fost *eu*... Aveau concepții extrem de diferite cu privire la creșterea copiilor. Din câte se pare, el era ticălosul super-strict, îndârjit să nu mă lase să mă văd cu băieți, sau...

Se întrerupse, mutându-și privirea de la fotografia la Kim.

— *Să nu mă lase*... a pus-o pe mama să promită, înainte să-și ia tălpășița. Să nu mă lase să mă văd cu băieții.

Kim ajunse la aceeași concluzie ca și ea.

— Părinții tăi știau ce ești?

— Mama, nu, răspunse Chloe, destul de convinsă că așa era. Subiecte precum ghearele și litiera nu fuseseră abordate în cadrul discuțiilor despreampoane și analgezice. Dar dacă tata o fi știut? Întrebă ea apoi.

— Atunci, problema dispariției mamei tale devine chiar mai complexă. În afară de A Zecea Lamă, cred că pot să afirm, cu o oarecare certitudine, că aproape nicio ființă umană nu ne cunoaște existența.

— S-ar da imediat la știri, o aprobă Chloe.

— Poate că el o fi fost Mai, își dădu cu părerea Kim.

— Hm, nu! Ai uitat de toată povestea cu sexul? Că ea ar fi fost, cum să zic, moartă, și așa mai departe?

— Ah! Sigur, admise Kim, înroșindu-se și coborându-și din nou privirea spre plicul din manila pe care-l ținea în mâini. Așadar, tu ai crescut fără tată..., continuă fata, agățându-se de idee. Așa îmi dau seama de ce te-ai atașat atât de repede de Serghei.

— Asta ce-ar trebui să însemne? se răsti Chloe.

— Nimic mai mult decât că e un conducător carismatic, fermecător și puternic. Un perfect tată adoptiv. Un rol pe care-l savurează, aș putea să adaug. Au mai existat și alți... orfani de care s-a atașat.

Oare Kim încerca s-o facă geloasă? Dar așa ceva nu avea sens, decât dacă... ea ar fi fost unul dintre acei orfani, și poate că fusese lăsată de izbeliște când apăruse Chloe, sau altcineva. Cum ar fi Igor. Era limpede că el îl privea pe Serghei ca pe un model de bărbat. Poate să fi fost un avertisment?

— Pe *tine* te-a luat sub aripa lui?

— Da, răspunse Kim, șovăind. La început, când am sosit aici.

— Și ce s-a întâmplat? Nu pare să-ți placă prea tare de el.

— Asta a fost. Niciodată nu mi-a plăcut, recunosc Kim, ridicând din umeri. Rămâne prea puțin loc pentru alegeri personale printre Mai, cu atât mai mult când ești orfan, primit cu brațele deschise de singurele persoane care vor — și care *pot* să te primească. Dar e ceva anume la el... Nu mi-a plăcut de la început. Așa că am fost crescută de toți, și de nimeni.

Chloe stătu să se gândească la spusele ei, bătând darabana cu degetele în fotografii. Erau multe informații în ceea ce-i spusese fata, însă nu știa precis, cel puțin deocamdată, ce-ar putea face cu ele. Prin urmare, lui Serghei îi plăcea să-i ia sub aripa lui pe cei singuri... și, ce era rău în asta? Era ceva *drăguț*, cam în genul unei mame adoptive de la orfelinat. Iar Kim *era* cam ciudată... poate că ei doar îi repugnau personajele autoritare. Poate că asta nu era decât o ciocnire între două personalități foarte diferite.

Dar nu elimină posibilitatea de a fi fost ceva mai mult de-atât.

— Asta cine e? întrebă, dând deodată peste o fotografie cu aspect mult mai modern.

În ea, zâmbea o fată, cu brațul petrecut pe după umerii altei fete, în vârful a ceea ce părea să fie Empire State Building. Binocluri demodate, funcționale după introducerea unei monede de douăzeci și cinci de cenți, semănând cu gigantice capete argintii de roboți, se zăreau ca prin ceață pe fundal, și în peisajul de dincolo era ceva specific urban.

Kim se aplecă, privi fotografia și-și dresе glasul.

— E fata care poate ți-a fost soră. Dacă nu ne-am înșelat asupra originii tale.

— *Sora mea?* se miră Chloe, ținând fotografia ceva mai aproape.

Fata avea tenul de culoare mai închisă decât al lui Chloe, și era mai mare; data de pe spate indica faptul că poza fusese făcută acum câțiva ani, și ea deja părea să aibă șaisprezece, poate șaptesprezece ani. Avea părul la fel cu al lui Chloe, și exista o asemănare în forma ochilor; nasul îi era mai mic, de asemenea. Ținea două degete în formă de V în spatele capului prietenei sale.

Deodată, îi veniră în minte cuvintele lui Kim.

— Ce vrei să spui prin „poate ți-a fost”?

— Ea e cea despre care ți-am spus că a fost omorâtă de A Zecea Lamă. Fata conducătoarei noastre. Adică sora ta, îi explică răbdătoare Kim, făcând-o pe Chloe să se simtă, mai mult sau mai puțin, ca o idioată. Asta s-a întâmplat acum câteva luni. Credem că autorul a fost Coțcarul.

— *Sora mea*, zise din nou Chloe, parcă pipăind cuvintele cu limba.

Dar, încă o dată, nu simți nimic deosebit privind fotografia. Și totuși, cuvintele îi aduseră un vârtej de emoții.

— De ce...? începu ea.

Ochii i se umplură de lacrimi. *Toată viața* își dorise un frate, sau o soră, și acum se dovedea că avusese *tot timpul* o soră, însă îi fusese luată, doar cu câteva luni înainte de posibila lor regăsire. Era atât de mizerabil, oribil de nedrept.

— Am înțeles că, de fapt, semăna mult cu tine. Sau, era cum ai fi fost tu, dac-ai fi crescut ca Mai, adăugă Kim, gânditoare. Am auzit că ieșea mult de una singură, că făcea o mulțime de lucruri strict printre oameni și că, după ce-a fost omorâtă mama ei, a fost trimisă să locuiască la rudele din Semeția din New England.

— Există o Semeție și în New England? întrebă Chloe.

Își aminti cum îi pomenise Kim despre Semeția din New Orleans, însă casele coloniale, Crăciunurile albe și înfricoșătorii oameni-pisici bântuind pe demodatele străzi pavate cu piatră cubică i se părură ceva ciudat lui Chloe. *Cred că totul e relativ în zilele noastre, totuși*, își zise.

Kim doar încuviință, fără să-i explice mai multe.

— N-am cunoscut-o foarte bine. A fost omorâtă când era de una singură, departe de casa ei, pe timp de noapte.

— Prinsă din cauză că era de una singură, cugetă cu glas tare Chloe, tristă.

Însă ceva din ce spusese Kim îi era familiar: aproape ca un déjà-vu. Un vis pe care-l avusese, poate, ceva despre o fată care fugea, cuprinsă de panică, pe străzile întunecate ale orașului. Fusesse prinsă și îi fusese spintecată beregata.

— Da... deși faptul că este posibil să fi fost Coțcarul îi conferă întregii povești o întorsătură interesantă, zise Kim, privind din nou fotografia. Să trimiți pe cineva ca el după ea înseamnă că erau destul de îndârjiți s-o *omoare*, ceea ce denotă că știau, cumva, că era fiica fostei noastre conducătoare.

— Crezi că despre mine știi? o întrebă Chloe, cu o voce mică.

— Încă nu avem o dovadă certă că ai fi cine credem noi că ești, replică, prudentă, Kim. Prin urmare, aş presupune că ei nu prea au idee.

Și-l imaginează pe omul care o atacase alergând după fata cealaltă, probabil în aceeași manieră, ajungând-o din urmă... fără ca ea să aibă un Alek, sau un Brian, care s-o ajute. Poate și fără să aibă cine știe ce instinct de luptătoare. Ucisă de steluțele zburătoare și de micile pumnale din argint.

— În definitiv, de ce și-au spus A Zecea Lamă? vru să știe Chloe.

— Deoarece conducătorul unei Semeții are nouă vieți, îi răspunse Kim. Prin urmare, e nevoie de nouă lame, ca să-l omori pe Ales. Cea de-a zecea e pentru membrul Ordinului, dacă dă greș.

26 Tărâmul magic din ciclul de romane *Cronicile din Narnia* scris de C.S. Lewis.

27 William de Occam (sau Ockham), filosof și teolog scolastic englez din secolul al XIV - lea, considerat principalul exponent al școlii nominaliste și supranumit Doctor Invincibilis. Lama (sau Briciul) lui Occam este o denumire sub care este cunoscut principiul parcimoniei, enunțat de el și folosit pentru justificarea anumitor afirmații științifice.

Douăzeci și doi

DUPĂ CE EA ȘI KIM își făcură unele planuri preliminare pentru cercetarea casei, în seara următoare, Chloe coborî în sfârșit din pat, în timp ce în creier i se îngrămădeau o mie de gânduri și de idei diferite. Tocmai ațipise, cu fotografiile posibilelor ei rude apropiate – mama și sora – așezate pe plapumă, în fața ei, când își făcuse apariția Alek.

— Psst! Chloe?

Ciocăni încetișor în ușă în timp ce-o deschidea.

Chloe clipi mărunț, trezindu-se, după care se ridică imediat în capul oaselor.

— *Unde-ai fost?*

— Ce? se miră Alek, și nerăbdarea de pe față se transformă în spaimă.

— Am încercat să te sun. Am încercat să te sun acasă...

— Am fost la o petrecere, bâigui el, un pic rușinat de faptul că se distra, în timp ce ea era închisă acolo.

— Și de ce n-ai telefon mobil? se răsti Chloe.

— Am. Am unul. Am *avut* unul. Dar începuse să mă sune prea multă lume, așa că nu-l mai folosesc prea mult, răspunse Alek, pe un ton defensiv.

— Mama... a fost luată de-acasă. Răpită. Omorâtă, habar n-am.

Se lăsă să cadă la loc pe pat, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Alek se apropie și se așează pe pat lângă ea, cuprinzând-o cu brațul.

— Sunt sigur că nu e adevărat.

— Este, răspunse Chloe, cu o voce surdă. M-am dus să mă întâlnesc cu Amy și cu Paul...

Știa că ar fi trebuit să adauge și *cu Brian*, însă nu se simțea în stare de așa ceva în momentul acela.

— Și ei mi-au spus că n-a fost nimeni la mine acasă de ceva vreme. M-am dus și eu, și n-am găsit vreun semn ca ea să fi fost acolo, de cel puțin o săptămână. Probabil că a dispărut imediat după ce-am ajuns eu aici.

Alek o strânse la pieptul lui, așteptând cu prudență un moment până să-i adreseze întrebarea potențial inflamabilă:

— Te-ai dus iar acasă la tine? După ce ultima dată ai fost atacată?

— Tu ce-ai fi făcut, dac-ar fi fost mama ta?

— M-aș fi dus la Serghei și imediat am fi alcătuit o echipă...

— Serghei nu vrea să facă nimic. Din cauză că ea e *din rândul oamenilor*.

— A! exclamă Alek, părând surprins de ce auzea. Ce dobitoc!

Poate că ura asta rasială ține de generație, se gândi Chloe. Cel puțin, așa spera să fie.

— De ce nu m-ai luat cu tine? o întrebă el, încet. Aș fi venit. Știi cât de mult îmi place să încalc regulile.

— Era un lucru pe care trebuia să-l fac de una singură.

Iar pentru tine ar fi fost destul de neplăcut să te ții de coada mea, în timp ce mă întâlneam cu celălalt iubit al meu.

— Alek, zise ea, oftând, tu te duci în fiecare zi la școală și faci lucruri normale, cu oameni normali, în lumea exterioară. Eu sunt înțepenită aici toată ziua. În *fiecare* zi. Departe de mama, de prietenii mei, de tot. Sunt... *sihastră* aici.

Se felicită singură pentru cuvântul acesta demn de un test de aptitudini.

— Kim pare să se împace bine cu asta, replică Alek, cu un mic zâmbet pe buze.

— O iubesc la nebunie, dar ea chiar e un pic cam ciudată, știi? zise Chloe, trecându-și degetele prin părul des și blond al lui Alek. Mi-a zis că vrea să mă însoțească la mine acasă și să caute dovezi, sau ceva.

— Merg și eu cu tine, se oferă el, sărutând-o pe tâmplă, deasupra urechii. Dă-l în mână pe Serghei. E vorba despre mama ta. Hei, rosti el vesel, lăsându-se deodată pe spate și privind-o, mai dezbrăcată de-atât nu te-am mai văzut niciodată!

Chloe se pomeni coborându-și privirea și examinându-se, fiindcă uitase ce avea pe ea. Era *complet* lipsită de sex-appeal: o pereche de boxeri cu dungulițe albastre, despre care Olga jurase că ar fi noi, și un supradimensionat și confortabil tricou bărbătesc Old Navy. La gât era atât de larg, încât îi atârna pe un umăr. În afară de această frântură de *Flashdance*, lui Chloe nu i se părea că ar fi câtuși de puțin goală.

— Tu *sigur* îți bați joc de mine, zise, punându-i mâna pe frunte ca să-l oprească, atunci când văzu că el încearcă să se apropie de ea. Arăt ca o țafă.

— O țafă *sexy*. O fată de facultate, luându-și o pauză de la învățătură, zise Alek, ferindu-se de mâna ei și sărutând-o pe pântec. O *bibliotecară*, la ea acasă. Nu ai ochelari, nu?

— Alek, taci *odată!* Încetează! protestă ea, stăpânindu-se să nu chicotească.

Mama îi dispăruse, ea avea doi iubiți, nu putea să aibă încredere în

nimeni...

— Acum suntem *serioși*, îi atrase atenția.

— Așa cum trebuie să fie o bună bibliotecară. Chloe, diseară zona va mișuna de agenții Ordinului A Zecea Lamă, fiindcă probabil ai fost văzută. Nu... categoric ai fost văzută. Tu, eu și ciudățenia vom merge mâine-seară și vom vedea ce s-a întâmplat. Bine?

— Bine, fu ea de acord, cam în silă.

El îi ridică tricoul deasupra pântecului și-i trase puțin boxerii în jos. Chloe începu să zbârnâie toată când el își apropie buzele de pielea ei, atât temătoare, cât și nerăbdătoare, așteptându-i mișcarea următoare.

Care nu fu altceva, decât că îi supse buricul ca un pește, suflând aer pe la colțurile gurii și scoțând un *prrrrrr* ridicol.

— Alek!

Explodă în hohote și-i arse una în cap cu o pernă.

— Chloe, zise el, de data aceasta mai serios, sărutând-o. Totul o să fie bine. Îți *garantez*.

Și apoi îi dădu un sărut *adevărat*. Mai bun chiar decât micul lor intermezzo din dulapul femeii de serviciu. O trase mai aproape de el, strecurându-i mâna pe sub tricou. Ea simți cum îi ies vârfurile ghearelor și se lipi mai strâns de el.

— A-lek! se auzi o voce bărbătească tunătoare, pronunțând numele cum nu se poate mai rusește.

Serghei își făcu apariția în prag, cu mâinile în șolduri și un mârâit pe buze. Arăta extrem de leonin.

— Chiar trebuie să institui o interdicție în propria mea casă?

— Hei, dar și ea a contribuit, replică Alek, prefăcându-se plângăcios, ridicându-se și îndepărtându-se de ea dintr-o singură mișcare rapidă.

Chloe nu știa precis dacă trebuia să țipe, să izbucnească în plâns, sau în râs. Era o situație atât de clasică... una în care nu mai fusese niciodată. Pe lângă spaimă și jenă, mai simțea și un soi de căldură și de nostalgie.

— Ieși *imediat*, Alek Iliciovici, porunci Serghei, înălțându-și o sprânceană.

Cu toate acestea, și în vocea lui era o fărâmə de amuzament. Chloe avu senzația că, totuși, nu era chiar atât de rău, ca faza cu furișatul. Era *rău*, dar nu neașteptat, și nu ieșit de pe tărâmul legalității.

Alek se strecură afară, după ce-i adresă un salut vitejesc lui Serghei și-i trimise o beza lui Chloe. După ce-l văzu plecat, Serghei oftă din rărunchi, un oftat pe care probabil și-l reținuse în tot acest timp.

— Băiatul ăsta e un pericol, zise el, istovit.

Chloe își acoperi gura cu palma, prefăcându-se că-și scarpină nasul, dar străduindu-se cu disperare să-și ascundă chicotele.

— Eu tocmai venisem să-mi cer scuze, zise bărbatul, pe un ton mai blând, intrând și așezându-se pe marginea patului. Sincer îmi *pare* rău că nu putem s-o ajutăm mai mult pe mama ta. Ar trebui să facem tot ce ne stă în puteri pentru femeia care te-a adoptat și te-a crescut și te-a ajutat să devii fata minunată de acum.

Își puse mâna lui pătrătoasă, butucănoasă, cu un gest oarecum neîndemânatic, peste a ei.

— Dar acum trăim vremuri grele... și A Zecea Lamă e cuprinsă de o ciudată agitație în privința ta. Eu nu vreau să risc vieți, suntem atât de puțini! Mă înțelegi?

Când o privi cu ochii aceia mari ai lui, albaștri-albicioși, și cu expresia copilărească, plină de speranță, lui Chloe îi veni să-l ia în brațe și să-i spună că totul e în regulă. *Voia* ca totul să fie în regulă. *Voia* ca el să aibă la inimă ce era mai bun pentru ea.

Totuși... lui Kim nu-i place de el. Care să-i fie motivele? se întrebă Chloe, încă o dată. La drept vorbind, nici lui Alek nu-i prea plăcea. Olga păstra o neutralitate prudentă pe acest subiect. Singura persoană din câte cunoștea Chloe, care să-l admire în totalitate, era Igor, oarecum-protejatul lui Serghei.

El nu e tatăl meu adevărat, își aminti sieși Chloe. Unde naiba a fost Serghei, când aveam nevoie să învăț cum să merg pe bicicletă, sau când nu-mi dădeam seama cum se înmulțesc fracțiile între ele, sau când Scott Shannon m-a lăsat cu ochii în soare la bal și a invitat-o pe Liz Braswell chiar sub nasul meu?

— Înțeleg, zise, și era oarecum adevărat. Doar că sunt tristă. Și mă simt neputincioasă.

— Știu, răspunse el, sărutând-o pe frunte. Dar, nu uita, A Zecea Lamă nu obișnuiește să le facă rău oamenilor. Dacă ei au răpit-o, probabil că e teafără, doar un pic tulburată. Ei încearcă să te ademenească pe tine, nu să-i facă ei rău.

Chloe încuviință, simțindu-se, din cine știe ce motiv, copleșită deodată de dorința de a plânge.

— Bine, zise el, bățând-o ușurel cu palma pe genunchi și ridicându-se. Facem mâine o partidă de șah? După prânz, eventual?

— Ce-ai zice de un scrabble? propuse Chloe.

Serghei scoase un gemăt.

— Ah, bine. Un joc dedicat cunoașterii cuvintelor englezești. Vrei să *câștigi* și tu o dată, Chloe King. Bine, scrabble să fie!

Îi zâmbi și plecă, picioarele lui surprinzător de groase și de butucănoase scoțându-l în pași legănati afară din cameră. Din spate, aproape că semăna cu un soi de extraterestru din *Star Trek*.

Când se strecură la loc în așternuturile ei, Chloe observă deodată fotografiile pe care și le lăsase pe pat. Oare le văzuse și Serghei? Oare îi păsa?

Trebuia cumva să fie îngrijorată?

Întrebările o ținură trează mult timp înainte de a adormi, în sfârșit.

Douăzeci și trei

ÎN COPILĂRIE, BRIAN AFLASE că în sediul Ordinului A zecea Lamă existau camere secrete. Pe măsură ce înaintase în vârstă și în ierarhia Ordinului, unele dintre ele i se dezvăluiseră.

Însă știa că mai sunt și altele.

Și, dacă într-adevăr A Zecea Lamă o avea ca prizonieră pe mama lui Chloe, probabil că o ținea într-o zonă despre care Brian nu avea cunoștință.

În copilărie, făcuse desene și planuri formidabile ale locurilor în care credea el că ar putea fi celelalte încăperi. Cu toate că multe dintre aceste planuri se pierduseră, sau fuseseră distruse de tatăl lui, vreo câteva supraviețuiseră, îndesate în cutii printre amintiri și carnete de note. De îndată ce ajunse acasă, după ce plecase de la Chloe, le scoase la iveală și începu să le parcurgă, străduindu-se să-și amintească tot ce putea, imaginându-și vechea clădire victoriană cu ochii închiși, estimând suprafețe și distanțe. După ce calculă tot ce putu, plecă să viziteze casa.

Doamna Chung îl lăsa să intre, zâmbitoare și amabilă, și arătând exact ca în prima zi în care fusese acolo. Era micuță, dar perfect dreaptă, semănând a bunică, dar îmbrăcată protocolar, ca majordomul de la un fișos restaurant chinezesc, cu părul mereu prins în creștet în cocuri complicate. Chiar dacă Whit Rezza era proprietarul unei firme de securitate care inventa constant și comercializa cele mai noi sisteme computerizate, în cele din urmă, puține lucruri erau capabile să întrecă ochiul vigilent al unui portar *uman*, politicos, dar ferm față de străini, și mult mai bine echipat decât un computer în privința receptării emoțiilor celor care intrau.

— Totul e în regulă, Brian? îl întreabă, dând impresia că ar vrea să-l ciupească de obraji.

— Trec printr-un soi de criză de credință, doamnă Chung, răspunse el, oftând, și spunându-i doar o parte din adevăr.

Era mai ușor — și făcea mai puțin probabilă eventualitatea ca ea să-i poată detecta intențiile — decât s-o mintă în față.

— A, nu știu cum o fi cu asta, dar sunt convinsă că va fi bine, răspunse femeia.

Ea mereu pretindea că nu știe ce se petrece în casă, ori de câte ori cineva — chiar și unul dintre membri — încerca să discute cu ea pe această temă. O ținea una și bună că este un club particular. Brian se îndoia totuși, că ea ar fi chiar atât de inocentă.

— Mulțumesc, doamnă Chung, zise, în timp ce ea îi lua haina și se ducea s-o agațe undeva.

Brian era pe deplin conștient de faptul că pretutindeni puteau să fie camere de supraveghere și monitoare; chiar știa unde se aflau vreo câteva. În consecință, avu grijă ca mișcărilor să-i pară cât mai obișnuite: mai întâi, se duse în bibliotecă, unde-i salută pe câțiva dintre cei mai vechi membri, care stăteau pe-acolo să citească, sau să tragă câte un pui de somn. Răsfoi ultimul număr din *Sports Illustrated* — în afară de înclinația față de violență, chiar era, la urma urmei, un club particular obișnuit — și la un moment dat se ridică, întrebând dacă vrea cineva ceai sau cafea. Nu vru nimeni.

Se duse în bucătărie, numărându-și pașii, și-și turnă o ceașcă plină de cafea, ca să-și ofere un pretext pentru un mers *extrem de încet*. Pe urmă, traversă coridorul până la scări, numărând iar pașii și încercând să determine lungimea casei scării.

Cât timp se ocupă de toate acestea, încercă să nu se gândească la Chloe, parțial din cauză că-i era teamă să nu-i afecteze concentrarea la ceea ce făcea. Și parțial fiindcă era prea complicat să se gândească la așa ceva.

Cinci, șase, șapte, opt... Cam opt pași și jumătate până la scară.

Fusese desemnat s-o urmărească încă de acum un an și ceva; datorită dosarului ei de adopție, ei bănuiseră că ar putea fi o Mai. Brian îi mai descoperise și pe alții înaintea ei, persoane care-și cunoșteau deja descendența, și deși uciderea acestora nu depindea de el — sau hotărârea de a fi ucise — întotdeauna i se păreau destul de diferite, suficient de străine încât el să nu le considere tocmai umane. Chiar și fără să pună la socoteală puterea și agilitatea lor superioară, se *mișcau* ciudat, în primul rând. Uneori, își lungeau gâturile, când adulmecau după ceva, ceea ce le făcea să arate întru totul animalice. Odată, târziu în noapte, Brian zărise fulgerător imaginea unei femele Mai în timp ce alerga printr-o rază de lumină, și-i văzuse ochii galbui de pisică.

În schimb, Chloe nu era decât o elevă normală de liceu. În fine, nu tocmai normală. Se ținea departe de oameni, însă nu avea niciodată resentimente. Dovedea o atitudine uluitoare cu privire la muncă: Brian văzuse rareori pe cineva de vârsta ei atât de dedicat unei porcării de serviciu. Cel puțin în jumătate din cazuri, Chloe ajungea mai devreme la Pateena, și deseori stătea târziu după program, ajutându-și patroana să închidă, fără să se plângă, și fără să ceară plata orelor suplimentare.

A Zecea Lamă îi ordonase să se apropie mai mult de ea, doar ca s-o descifreze mai bine și să vadă cât de aproape era ea să-și descopere originea. Făcuse ce i se ceruse.

Aranjase ca prima lor întâlnire „accidentală” să fie la Pateena, locul ei de muncă. Fu inevitabil s-o placă instantaneu: Chloe era nostimă, pasionată, superbă, și avea o scânteie de ceva pe care Brian nu reușea să-l identifice. Energie, vervă, ceva care-l făcea să-și dorească să meargă cu ea oriunde, să facă orice făcea și ea, să nu rămână pe dinafară, în eventualitatea în care ar rata ceva grozav.

Însă niciodată nu se așteptase ca și ei să-i placă de el.

Sau să fie nevoit să decidă cât de multe putea să-i spună. Sau să trebuiască să aleagă între a o trăda pe ea, sau pe propriul tată, ca și modul în care fusese crescut, pe toți oamenii pe care-i cunoscuse încă de când era copil, un mod de viață în care trăise totdeauna. Până la urmă, luase o hotărâre stângace, de a-i veni în ajutor pe pod, când se lupta cu Coțcarul, fără să-i spună nimic înainte. Nu că ea ar fi avut cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

Și, oricum, stricase iarăși totul. Cu toate că, într-adevăr, *erau* oameni ai Ordinului care o așteptau în Promontoriul Marin, el *chiar* nu avusese nevoie să arunce atât de tare cu o shuriken în piciorul lui Alek, ca să-i împiedice să-și continue fuga într-acolo.

Știa că Alek nu era, în realitate, cauza problemelor; că, într-un fel sau în altul, Chloe tot și-ar fi dat seama că e altfel și, mai rău decât atât, dacă și-ar fi dat seama singură, Ordinul A zecea Lamă ar fi omorât-o pur și simplu.

În schimb, băiatul celălalt putea s-o sărute.

În timp ce Brian era forțat la un straniu mers pe sârmă cu Chloe, între prietenie și altceva mai mult, Alek nu avea astfel de dificultăți. El era liber să urmărească oricare nivel al relației cu ea, fără să trebuiască să-și facă griji că ar putea să moară dintr-asta.

Acum, Brian era la etajul al treilea, într-un mic complex de camere secrete în care se afla *adevărata* bibliotecă, și unde era destul de sigur că s-ar afla *alte* camere secrete, unele despre care nu știa. Făcu câteva calcule rapide în minte și observă cât de derutantă era arhitectura decorativă, cu exces de panouri și lambriuri, rafturi pentru cărți dispuse în aranjamente labirintice, grămezi de muluri, cornișe și alte decorațiuni aleatoare

O străfulgerare îi atrase atenția spre podea. Bran se aplecă și ridică un obiect care dădea impresia că ar fi un ambalaj pentru gumă de mestecat. În realitate, era un cercel din argint. Părea să fie unul scump, deosebit, minunat... și mult prea modern față de orice ar fi purtat Edna Hilshire.

Brian le inventarie la repezeală pe toate celelalte femei membre ale filialei din San Francisco. În afară de Edna, numai două dintre ele aveau acces în încăperea aceasta. Sarah-Ann nu purta niciodată bijuterii, în afară de pandantivul

cu *Sodalitas Gladiis Decimi*, în timp ce Tyler avea mereu o pereche de cercei simpli cu diamante sau cu perle.

— Ce cauți aici?

Normal. Normal că trebuia să mă vadă Dickless și să mă urmărească până aici. Probabil că stătea cu ochii pe imaginile camerelor de supraveghere.

Brian nu se întoarce imediat, prefăcându-se că ar căuta în continuare o carte.

Pretextul pe care și-l găsisese inițial fusese că și-ar fi pierdut o andrea pe undeva: pasiunea lui îi amuza pe unii dintre membrii filialei, și-i sâcâia pe câțiva alții, care considerau că era înjositoare și mult prea femeiască, pentru un membru al Ordinului A Zecea Lamă. În calitate de camuflaj-fulger, răspunsul lui probabil că l-ar fi amuzat, sau sâcâit, pe un băgăreț, dezamorsând total orice bănuială.

În schimb, Richard avea o veritabilă ură pe el, și încă avea impresia că ei doi sunt rivali la afecțiunea lui Whit și la o ulterioară șefie a Ordinului.

— Richard, îl salută protocolar Brian, întorcându-se numai după ce se prefăcu că termină ce treabă ar fi avut pe-acolo. Cum îți mai merge?

— Ce cauți aici? Își repetă Richard întrebarea.

Avea ochii negri și arzători, și părul îi era la fel de negru și de arzător. Rânjea atât de mult, încât dădea impresia că se străduiește în permanență să-și tragă nasul.

În același timp, era și mai mărunț decât el, ceea ce-i convenea de minune lui Brian, care se apropie cât mai mult posibil, cât să nu pară o veritabilă insultă, profilându-se deasupra lui.

— Nu că ar fi treaba ta, dar trec printr-o criză de credință, îi răspunse Brian, cu doar o tentă de emoție în voce, ca să pară mai veridic. Am vrut să recitesc Codicele Sideral și să mă mai gândesc la jurăminte.

— Nu ți se pare că e puțin cam târziu pentru asta? îl luă la rost Richard, păstrându-și rânjetul, însă, în mod evident, înghițind pretextul.

— Adu-mi aminte să le spun celorlalți că tu ești cel la care trebuie să meargă în căutarea sprijinului spiritual, replică Brian, dându-și ochii peste cap și plecând.

— Nu poți să *părăsești* Ordinul, pur și simplu, se stropși după el celălalt băiat, într-o tentativă finală de a-și înfoia penele. *Nimeni* nu „părăsește Ordinul” pur și simplu. Calitatea de membru este pe *viață*.

— Cum zici tu, îi strigă Brian peste umăr.

— Până și tatăl tău știe asta, Brian. El înțelege regulile, și trăiește în conformitate cu ele. El va face numai ceea ce e drept. Pentru noi toți, adăugă el.

Brian își continuă drumul, însă zâmbetul pe care-l simțea din vocea lui Richard îi dădu frisoane.

Douăzeci și patru

— ÎNCĂ N-AI GĂSIT NIMIC? o întrebă Alek.

— Mi-ar fi fost mult mai ușor să „găsesc” un miros, dacă tu nu ți-ai fi dat cu atât de multă colonie ieftină, mârâi Kim.

— Dar nu e ieftină! E Eternity, de la Calvin Klein!

Chloe tresări, jucându-se cu unul dintre inelele mamei, lăsat lângă chiuveță. Tot acest dialog i s-ar fi părut nostim dacă n-ar fi fost în joc viața mamei. Alek părea să le scoată din sărite pe *toate* prietenele lui Chloe, nu numai pe Amy.

Ei trei fugiseră din conac dându-și prea puțină osteneală ca să-și șteargă urmele; beneficiind de superioritatea auzului și a mirosului lui Kim, reușiseră să scape până la urmă de cei doi *kizekh* care-i urmăreau. Alek scosese un strigăt de triumf, însă Chloe nu era foarte convinsă că totul fusese chiar atât de ușor; poate că Serghei crezuse că era îndeajuns de apărută fiind cu Alek și cu Kim.

Când ajunseseră mai aproape de casa lui Chloe, Kim depistase două persoane aparent oarecare, dar, la o examinare mai atentă, se dovedise că descriau circuite destul de regulate prin zona din jurul clădirii. Cei trei Mai așteptaseră pur și simplu până când se ivise o breșă, și atunci se repeziseră înăuntru.

— Aici locuiești tu? întrebă Kim.

În mod normal, fata trecea imediat la treabă, însă acum părea cuprinsă de un autentic interes față de viața lui Chloe, de dinainte de a ajunge la Mai. Își întorcea capul în toate direcțiile, studiind *totul* din living și din bucătărie, privind cu ochii mari cafetiera, micul televizor de pe masă, coșurile de gunoi, cărțile de pe măsuța pentru cafea.

— Mda. Destul de drăguț, hm? zise Alek, trântindu-se pe canapea și dând clar de înțeles că *el* fusese acolo întâi și era mult mai familiarizat cu teritoriul.

— Aici am găsit... hm... „indiciul”, anunță Chloe, deschizând frigiderul și arătându-i castronul cu humus.

Kim se apropie să-l miroasă, după care-și îngropă nasul în palmă.

Asta se întâmplase cu un sfert de oră în urmă.

În timp ce Alek mai făcea din când în când câte un comentariu ironic, iar Chloe privea în jur, căutând alte lucruri evident nelalocul lor, pe care numai ea ar fi putut să le remarce, Kim se deplasă dintr-o cameră în alta, uneori mergând pe două picioare, alteori pe patru, încercând să prindă vreun miros. Își petrecu exagerat de mult timp apropiindu-și nasul de diferite obiecte, dar fără să le atingă, mirosindu-le doar... și Chloe nu prea putea s-o privească. Era ceva prea neomenesc.

— Gata, zise Chloe, strecurându-se între Kim și Alek, care se priveau furioși unul pe celălalt. *Sunt bucuroasă că am prieteni atât de grozavi, de săritori, de îndatoritori*, se gândi ea. *Dar poate c-ar fi trebuit să-l iau numai pe unul dintre ei.*

Întinse mâna spre un dulăpior de deasupra chiuvetei și scoase de-acolo o pungă plină cu boabe de cafea: încă un semn că mama ei nu mai fusese pe-acolo de ceva vreme. În mod normal, ea ar fi dat gata o pungă atât de savuroasă ca asta cam într-o săptămână. Rupse sigiliul și vârî punga sub nasul lui Kim.

— Asta pentru ce mai e? întrebă Kim, neînțelegând.

— În magazinele sofisticate de parfumuri sunt vase cu boabe de cafea, îi explică ea, ridicând din umeri. Ca să-ți curețe mirosul de toate miresmele precedente. M-am gândit că poate ți-ar folosi în același scop.

Kim o privi fără să clipească, dar inspiră profund. Apoi, strâmbă din nas și scoase cel mai simpatic strănut șuierat pe care-l văzuse vreodată Chloe la o ființă umană... *hm, aproape umană*. Pe urmă, adulmecă din nou aerul.

— Ha, are efect, constată ea, minunându-se, și se întoarce la treabă, luând punga cu ea și privindu-l chiorâș pe Alek.

— Hei, exclamă Chloe, amintindu-și ceva. Cum se face că în noaptea când m-ai învățat toate lucrurile alea duhnei a benzină, și nu a Calvin Klein?

— Uneori, cei din A Zecea Lamă folosesc câini, îi explică el, ducându-și mâinile de-o parte și de cealaltă a capului și mimând două urechi. Benzina acoperă mirosul. Dar a fost și ca să nu mă recunoști. N-aveam de unde să știu dacă nu cumva te-ai fi speriat de toată povestea. Să te fi apucat dintr-odată să vorbești despre asta cu mama ta, sau cu presa, sau cu cine mai știe cine... numele meu n-ar fi fost implicat.

— Ei bine, bănuiesc că ați cam avut noroc cu mine, hm? comentă sec Chloe.

O urmări cu privirea pe Kim, care continua să adulmece prin apartament. Și-ar fi dorit să poată face același lucru. Încercase, însă copleșitoarea familiaritate a casei acoperise toate celelalte mirosuri. Din când în când, Kim arăta spre câte o anume zonă, sau către o parte a ușii, sau spre altceva, însă Chloe nu reușea să perceapă decât un miros ciudat, necunoscut, de mamifer, însă fără să-l poată identifica, sau distinge.

Își dori să fi putut face și ea *ceva*. Orice.

De la lupta de pe pod și până acum, când era din nou acasă, puține lucruri se schimbaseră. De data aceasta, nu Chloe era cea aflată în primejdie, ci altcineva foarte apropiat ei. Ultima dată, luase în șuturi un *asasin antrenat*, simțind cum fiecare lovitură o aduce tot mai aproape de victorie. De data aceasta, însă, nu făcea decât să stea, inutilă, urmărind cum altcineva face singurul lucru care-i putea trece prin cap.

Într-un târziu, Kim se ridică și scutură din umeri.

— Au fost aici doi bărbați și o femeie, alta decât mama ta. Toți, umani. Sunt urme de frică și un miros chimic pe care nu prea reușesc să-l recunosc...

— OK, zise Chloe. Dar asta ce înseamnă?

— Înseamnă că mama ta a fost, probabil, răpită, însă răpitorii n-au omorât-o. Mirosul chimic... înseamnă că au folosit ceva ca s-o facă să-și piardă cunoștința, îi explică Alek, sărind în picioare și apropiindu-se de cele două fete cu un zâmbet larg pe față. Înseamnă că, probabil, toată lumea a avut dreptate, afirmând că A Zecea Lamă a luat-o ca să te ademenească pe tine.

Kim încuviință cu o înclinare lentă a capului, cam în silă.

— Bine... și-acum, ce facem?

— Acum ar trebui să ieșim și să vedem ce-am mai putea afla, îi răspunse Kim, privind îngrijorată afară, spre stradă.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu cei doi cerberi de colo, îi zise Alek, zâmbind. Îi ademenesc eu încolo și mă întorc cât ai clipi.

— Nu, se împotrivi Chloe, văzându-l că pornește spre ușă, chiar dacă știa că era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă.

— Tu crezi că e *prima* dată când fac asta? replică el, trimițându-i o bezea și ieșind pe ușa din spate, pe care o închise fără zgomet după el.

— Așteptăm zece minute și ieșim, propuse Kim.

Tăcură amândouă, urmărind ora pe afișajul cuptorului cu microunde.

— Eu o să dau o fugă pe sus, să-mi iau ceva, știi tu, chiloți de-ai mei, zise Chloe, după un moment de liniște.

— Pot să vin și eu? o întrebă Kim, cu timiditate. Mi-ar plăcea să-ți văd camera.

— Sigur, acceptă Chloe, ridicând din umeri. Hai.

Urcă la etaj, împingându-se cu mâinile în pereți — nărav pe care mama ei nu putea să-l sufere în timp ce Kim o urma, călcând delicat, îndeaproape. *Dac-ar fi fost o vizită prietenească normală, ar fi fost gustări pe masă, sau popcorn în cuptorul cu microunde*, își zise ea, ameită. Dar iat-o, în propria ei casă, noaptea târziu, după ce mama îi „dispăruse”, cărând după ea o fată cu urechi pisicești, care se arăta la fel de nerăbdătoare ca un boboc care voia să vadă unde locuiesc vedetele școlii.

Chloe se duse la șifonier și începu să scotocească prin sertare, încercând să

deranjeze lucrurile cât mai puțin cu puțință. Cu coada ochiului, o zări pe Kim privind în jur, cu ochii mari și brațele larg desfăcute, ca și cum ar fi fost foarte tentată să *atingă* ceva. Chloe se întrebă cum o arăta camera acestei fete: probabil, goală și ascetică, la fel ca ocupanta ei. Nu tapetată cu postere cu Ani DiFranco și Kurt Cobain și Coldplay, nu plină cu mobilă de la IKEA, nu presărată cu mărgele de la Mardi Gras și eșarfe și alte rahaturi sclipitoare inutile.

Chloe își găsise deja luni, marți, miercuri, vineri și duminică, din colecția ei de chiloți Paul Frank, cu zilele săptămânii, când auzi un ușor șuierat dinspre prietena ei.

Se întoarse exact la timp ca s-o vadă pe Kim plonjând cu o viteză și o mișcare complet de nerecunoscut ca omenească.

Atunci când se ridică la loc, fata ținea un șoarece între degetul mare și cel arătător.

— Se pare că rozătorul a pus deja stăpânire pe cameră în lipsa ta, remarcă, ținând șoarecele deasupra capului și privind-l cu un ochi critic.

— El e Mus-mus, zise Chloe întinzând mâna, cu ghearele scoase, și luându-i cu o mișcare blândă, dar fermă, șoarecele. A fost prietenul meu.

Kim îi dădu drumul șoarecelui, fascinată.

Chloe își făcu mâna căuș în jurul șoarecelui, ținându-și ghearele astfel încât el să nu poată ieși. Era, evident, îngrozit. Orice speranță că frica lui de ea ar fi doar temporară îi dispăru. Când îi apăruseră ghearele și celelalte atribute de Mai, el ajunsese tot atât de speriat de ea pe cât ar fi fost de oricare pisică.

— O pisică, având ca animal de companie un șoarece, comentă Kim, pe un ton aproape încântat. Ciudat, dar destul de amuzant.

— Eu credeam că suntem leoaice, zise Chloe, lăsându-se pe vine și dându-i drumul șoarecelui sub patul ei.

Căută prin fostul ei sertar vreo câteva Cheerios pe care să i le lase. Bine măcar că se hotărâse să mai rămână pe-acolo. Ar trebui să-i fie recunoscătoare.

— Păi, mai e și fabula cu șoarecele prins de leu, și care l-a rugat să-i dea drumul.

Chloe își aminti vag povestea, dar nu și amănuntele. Încercă să se concentreze la ea, ca să nu-l mai plângă iar pe Mus-mus.

— Leul i-a dat drumul, iar mai târziu, când i-a intrat un ghimpe în labă, șoarecele i l-a scos. După asta, au devenit prieteni.

— Și care e morala?

— Bunătatea, chiar față de cele mai neînsemnate ființe... poate, până la urmă, să te ajute cu mult mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată.

— Sună un pic cam egoist, zise Chloe, întorcându-se în sfârșit cu fața și îndesându-și chiloții prin buzunare.

— Poate, admise Kim, înclinându-și capul spre ea. Cine știe ce ghimpe ar

putea să scoată Mus-mus al tău?

— Acum cred că probabil am putea să plecăm, propuse Chloe, simțindu-se dintr-odată stânjenită.

Kim încuviință și așteptă, politicoasă, până ieși Chloe prima, urmând-o în tăcere până jos, prin casă, spre ieșirea din spate.

De îndată ce ajunseră afară, Kim se ghemui în ceea ce lui Chloe i s-ar fi părut o poziție imposibilă pentru echilibru, dacă n-ar fi știut ea însăși ce înseamnă să fii Mai. Fata cealaltă privi cerul și apoi pământul ca un vârcolac scos dintr-un film foarte, foarte prost. Conturându-se neagră în lumina slabă a străzii, Kim arăta slabă și frumoasă, și pentru un moment, Chloe simți un strop de invidie.

Micile petice de „curte” ale familiei King și ale vecinilor erau despărțite de un gard și de un gard viu din mălin negru pitic, crescut dintr-o țărână maronie, cu aspect nesănătos.

Mama lui Chloe nu era tocmai pricepută la plantele de exterior. Ori de câte ori nimerea peste un peisaj drăguț dintr-o revistă, despre care credea că s-ar putea potrivi cu spațiul lor minimal, i-l arăta lui Chloe, care îl privea și răspundea cu un mormăit. Uneori, se lăsa cu o excursie până la Home Depot, sau la o pepinieră, de unde veneau cu prada, și începea săpatul, numai că tocmai atunci Anna prelua câte un caz foarte greu și se retrăgea din proiect, bombănind ceva despre cum va trebui să angajeze pe cineva care să-i facă treaba.

Deodată, Chloe începu să se simtă deprimată, când văzu un capac de sticlă și câteva ambalaje de gumă de mestecat pe pământ, printre copaci. Casa ei era goală; fără cele două ocupante ale ei — fără sufletul ei — nu însemna nimic mai mult decât un monument închinat porcăriei de viață urbană. Se împotrivi cu greu tentației de a o rupe la fugă.

Kim se întoarse târâș la ea, arătând iritată și dezorientată.

— Ei bine, în mod categoric au cercetat temeinic înainte de a intra: am receptat perfect dâra de miros a celor doi bărbați umani.

— Și?

Kim își curăță cu grijă ghearele, lustruindu-le de marginea pantalonilor. Oricât de meticuloasă și de felină ar fi arătat, era la fel de clar ca și în cazul în care ar fi fost o ființă umană, că încerca să amâne răspunsul.

— Și?

— Au fost și Mai. Doi la număr. O dâră ușor mai tânără. *După* oameni, dar nu cu mult.

— Aha, exclamă Chloe, stând să se gândească la noua informație. Cred că Serghei i-a trimis s-o păzească pe mama, fără să-mi spună, ca să nu mă supăr eu.

— Dacă Serghei ar fi trimis doi dintre Mai ca să-ți păzească mama, și ar fi apărut trei oameni, mama ta ar fi fost încă în siguranță în casa ei, chiar și acum. Iar oamenii ar fi fost fie morți, fie scoși din luptă, o contrazise Kim.

Era evident că ajunsese la propriile ei concluzii, iar consecințele acestora îi întunecau fruntea.

— Ce tot *spui*? o întrebă Chloe, apucând-o de umeri și dorindu-și s-o scuture din mica ei lume a logicii și a enigmelor. Că au fost trimiși s-o *omoare*?

— N-ar fi prima dată..., zise Kim, dar vocea i se stinse.

Chloe se lăsa înapoi pe călcâie.

— Nu se poate!

— Nu există dovezi clare, dar...

— De ce nu mi-ai spus până acum? o luă la rost Chloe.

— Pentru că totul e *supravegheat* la casă, și *toată lumea* ascultă! șuieră Kim. Am încercat să-ți spun asta de o *mie* de ori!

— Oare toată lumea îi urăște atât de mult pe oameni? întrebă Chloe, cu o voce surdă, simțind cum întregul ei univers se clatină.

— Nu e vorba despre ura împotriva oamenilor... e despre menținerea controlului, și a unității Semeției. Calea lui Bastet implică realizarea acestor lucruri prin intermediul legăturilor, a iubirii, a educației și a purității. Calea lui Sekhmet înseamnă obținerea rezultatului prin război și violență, prin toate mijloacele posibile.

— Și actualul conducător e adept al lui Sekhmet? înțelese Chloe, gândindu-se la ce-i spusese Serghei.

— De îndată ce dispare mama ta, tu nu mai ai nicio legătură cu lumea exterioară.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet șters.

— Asta e ceea ce a spus și Brian.

— Cine e Brian?

— Îmi e...

Chloe se întrerupse, neștiind sigur cât de multe putea să-i dezvăluie.

— E un prieten de-al meu, membru în A Zecea Lamă, care m-a salvat, oarecum, când m-am luptat cu Coțcarul, și pe urmă, când fugeam împreună cu Alek...

Era rândul lui Kim s-o privească neîncrezătoare.

— Viața ta, remarcă ea în cele din urmă, e foarte complicată. Și extraordinar de periculoasă.

— Mie-mi spui! exclamă Chloe, privind spre ochii pustii ai casei, ferestrele ei lipsite de viață. Și-atunci... crezi că mama e moartă?

Kim scutură din cap.

— Dac-ar fi fost omorâtă de Mai, ar fi rămas semne. Noi nu suntem asasini perfecți. Ironia sorții, e posibil să fi fost în avantajul ei faptul că Ordinul A Zecea Lamă sau cine-o fi fost — a ajuns mai întâi la ea.

— Hei, fetelor, mai terminați cu trăncăneala! interveni Alek, scoțând capul

din tufele lângă care se așezaseră ele. Avem la dispoziție cam cinci minute până ca ăia să-și dea seama că i-am trimis după potcoave de cai morți!

Întinse ambele mâini și le ajută pe cele două fete să se ridice. Chloe fu surprinsă că de data asta Kim nu obiectă, însă fata părea încă puțin buimăcită de dovezile găsite și de discuția lor. Și, în timp ce se întorceau, Kim îl puse la curent pe Alek cu ce descoperise.

— Așadar, să considerăm că a fost răpită de ticăloși? o întrebă Alek, agitat.

— Probabil că încă o țin prizonieră pe undeva, da. Presupunând că e vorba despre A Zecea Lamă, și nu despre altcineva, din cine știe ce alt motiv, răspunse Kim. Dacă ei *sunt*, mica ta diversiune cu paznicii de astă-seară e posibil să ne fi făcut să câștigăm ceva timp: să le demonstreze interesul lui Chloe, sau interesul *cuiva*, de a se întoarce în casa asta. Ceea ce înseamnă că au motive să-i țină mama în viață.

— Excelent, aprecie Alek, frecându-și mâinile. Am putea să desfășurăm un asalt ca la carte! Pun pariu că Serghei știe unde au cartierul general... O să fie grozav! N-a mai fost o acțiune adevărată de ani de zile!

— Nu prea cred că șeful ar fi dispus să sacrifice o trupă de-a noastră și pe *kizekh* ca să atace baza Ordinului A Zecea Lamă ca să salveze o femeie pe care, după toate aparențele, a vrut s-o omoare.

— Poate am reuși să-l constrângem s-o facă, susținu Alek.

— Conducătorii Semețiilor nu se lasă atât de ușor constrânși, Alek, obiectă Kim, cu un aproape imperceptibil licăr în ochi. Eu cred că ar trebui să ne găsim voluntari. Sunt destui cei care consideră că ne-am lăsat prea mult intimidați de Ordin, de atâția ani, și ard de nerăbdare să le-o plătească.

— Mă întreb câți am putea să găsim.

— Eu mă întreb cum am putea să evităm prea multe decese și vătămări.

În timp ce prietenii ei discutau cu însuflețire și alcătuiau planuri, Chloe rămase tăcută. La lumina becurilor stradale, cele trei umbre ale lor se întindeau pe caldarâmul pustiu din fața lor, micșorându-se și apoi retrăgându-se în lumina următorului stâlp, renăscând cu încetul în urma lor. După cum arătau aceste umbre, în mare, puteau să fi fost Amy, Paul și Chloe. Tocmai întorcându-se de la o petrecere, sau de altundeva, punând la cale o răzbunare grozavă, sau discutându-și visurile, plini de acel soi de energie pe care numai mersul pe străzi în timpul nopții poate să ți-o dăruiască.

Nu ținând sfat de război.

— Hei, te simți bine? o întrebă grijuliu Alek, când ajunseră înapoi.

Chloe tot nu scosese o vorbă.

— Mda. Sunt doar un pic... obosită, îi răspunse, neputând să-i ofere nici măcar un zâmbet, oricât de slab. Sunt multe la care trebuie să mă gândesc, știi? Crezusem că Serghei ar fi ca...

— Un tată pentru tine? o completă repede Kim.

— Iar acum mi se pare că doar voia să ucidă...

— Toată distracția, dacă ne prinde pe noi trei bântuind pe-aici, întrerupse Kim posibila replică a lui Chloe, privind ostentativ în jur.

Chloe înțelese imediat. Gata cu discuțiile. *Nu aici.*

— Eu, oricum, trebuie să ajung acasă, zise Alek, sărutând-o tandru pe buze. Mă întorc mâine, după școală, și mai discutăm despre asta, bine? La ce am putea să facem pentru mama ta, adică, adăugă el, accentuând.

Cu toate că păruse un pic cam îngrozit de ce-l acuzase Kim pe Serghei, nici el nu părea prea surprins. Din cauza vrajbei de familie și a dorinței lui de a prelua conducerea într-o bună zi. Tânărul era ferm hotărât să nu asculte de șeful lor... și, poate, chiar să-l pedepsească pe acesta, cumva.

Chloe le făcu semne de noapte bună lui și lui Kim și urcă în camera ei.

Câteva ore mai târziu, tot trează era. Fotografiile erau din nou întinse pe plapumă, iar ea stătea rezemată de tăblia patului, cu genunchii strânși la piept. Din când în când, Chloe mai lua câte o poză, cum ar fi pe cea a surorii sale, și-o ținea timp îndelungat în fața ochilor, privind-o fix, de parcă ar fi încercat să vadă imaginea tridimensională într-unul dintre afișele acelea trucate. Încercă s-o *simtă* pe cealaltă fată prin intermediul feței acesteia, încercă să culeagă vreun fel de impresie, sau de gând, dincolo de vidul dintre ele. Pe urmă, așeza cu grijă fotografia la loc, exact acolo de unde o luase.

Albumul ei de pe plapumă era lipsit de câteva imagini: ar fi trebuit să cuprindă fotografii cu mama ei, cu Amy și Paul, cu Marisol, de la magazin. Toți oamenii cu care nu se înrudea în realitate, însă pe care-i considera ca fiind familia ei, fuseseră înlocuiți de persoane cu care probabil era înrudită, dar despre care știa prea puține. Kim și Olga. Igor și Valerie. Chiar și Serghei. Și cum rămânea cu Brian și Alek? Dacă situația continua așa cum părea, era posibil ca Brian și Alek să se afle literalmente față în față, peste doar câteva zile.

Se gândi la mama ei, care nu știuse în ce se vâra atunci când se hotărâse s-o crească pe Chloe ca pe propria fiică.

Micul walkie-talkie primit de la Amy zbârnâi.

— Alo? rosti distrată, încă fixând cu privirea fotografiile.

— Sunt Brian. Uite... nu pot să vorbesc prea mult acum, zise el, gâfâind, ca și cum ar fi alergat, și Chloe auzi pe fundal zgomotele străzii. Ascultă, tocmai am fost la... sediul Ordinului, și am găsit un cerceș. Mama ta poartă chestii de-alea mari din argint, cu model și gravate cu negru...?

— John Hardy, rosti calmă Chloe, atât șocată, cât și, în același timp, deloc surprinsă. Seamănă cumva cu un animal? Sau cu un șarpe? Sau sunt mici sfere turtite, aproape ca poligoanele?

— Bingo! Nu cred că e cineva printre membrii Ordinului care să poarte

așa ceva.

— Poți cumva... poți s-o scoți de-acolo?

— Nici măcar nu știu precis unde *este*, Chloe. Și lumea începe să devină bănuitoare văzându-mă pe-acolo. Dacă anunțăm poliția, nu ne alegem cu nimic: tata e foarte experimentat în ce privește evitarea necazurilor de genul ăsta.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Chloe, dacă te gândești la vreun soi de atac, ar trebui să știi... ar rezulta o baie de sânge.

Chloe nu spuse nimic.

— Unii așteaptă de ani de zile o astfel de confruntare directă. Și, în vreme ce la Mai nu se obișnuiește portul de armă, la noi, da.

Chloe se simți prinsă în cursă și măcinată de nesiguranță.

— Le-ai spus lui Amy și lui Paul?

— Încă nu. Mă întâlnesc cu ei peste câteva minute, ca să le dau înapoi aparatul... sunt foarte posesivi în privința lui. Poate noi trei împreună am *reuși* până la urmă să ne imaginăm o cale de a o scăpa pe mama ta de-acolo în secret. Oricum, trei capete sunt mai bune decât unul singur. Iar prietena ta Amy pare să fie destul de experimentată în chestiile cu pătrunderea în computere și prin case.

Chloe zâmbi la ultima lui remarcă.

— Foarte bine. Mersi. Ține-mă la curent!

— Așa o să fac!

Chloe închise și puse la loc pe pat fotografia femeii Mai alături de celelalte. Apoi, își deschise telefonul mobil, formă numărul de acasă al lui Brian și așteptă.

— „Salut, sunt Brian Rezza... dacă-l cauți pe Whit Rezza, îl poți găsi pe telefonul mobil, la numărul 415-555-1412. Lasă mesaj. Mersi!”

Închise. După care formă un alt număr, având grijă să și-l amintească exact.

— Alo? îi răspunse o voce plină, bărbătească.

— Bună seara, domnule Rezza. Sunt Chloe King.

Așteptă îndelung, adunându-și curajul necesar pentru rostirea următoarelor sale propoziții.

— Vreau să discut cu dumneavoastră în legătură cu un târg. Eu, în schimbul mamei mele.

Douăzeci și cinci

CHLOE AȘTEPTA STÂND PE O PIATRĂ, în plin Presidio²⁸, vizibil singură și expusă unui atac.

Era una dintre zonele centrale și mai ascunse din labirintul complex de clădiri militare părăsite, un lung șir de case goale, mici și îngrijite și întreținute ca un vis suburban... însă total pustii. Iarba de pe micul spațiu verde comun spre care dădeau toate casele era tunsă cu atenție, iar piatra pe care stătea Chloe fusese indiscutabil mutată acolo de altundeva. La un moment dat, era vorba să-și mute acolo sediul, sau altceva, compania Lucasfilm; deocamdată, zona, la ora amurgului, arăta la fel de stranie, de perfectă și de singuratică, precum decorul unui film de Tim Burton.

Cânta un cântecel ca să se încurajeze, însă singurul care-i putea veni în minte era *New York, New York*. Încă avea o mulțime de conotații amintind de 11 septembrie, patriotic și mișcător: potrivit actualei ei stări de spirit, în acea bază militară pustie. Vocea, însă, îi suna stridentă, și se pierdea în vânt; își lovea călcâiele ca o fetișcană și aștepta să se întâmple ceva.

Când vântul își schimbă direcția, prinse un miros. *Oameni*. Vreo câțiva. Și oarecum familiar: un miros cald, un reconfortant miros de piele.

— Puteți să veniți încoace, strigă ea, nepăsătoare. Sunt complet singură.

Încercă să nu se arate prea emoționată, însă știa că ei *chiar* îi aduseseră mama acolo. Schimbul avea să se efectueze. Și nimeni nu urma să fie vătămat. Cu excepția, poate, a ei.

Whit Rezza își făcu apariția dintre umbre. Purta un impermeabil lung, cu falduri, care-l făcea să arate ca și cum s-ar fi pregătit să se suie într-un avion pentru Europa, nu să negocieze eliberarea unui prizonier. În urma lui venea un bărbat mai tânăr, în pantaloni kaki și geacă neagră din piele, mânănd-o înainte pe mama lui Chloe cu un pistol ținut la ceafă.

— *Chloe!* exclamă mama ei, încercând să-și transforme suspinul de ușurare într-un ordin direct. Pleacă de-aici! Oamenii aceștia sunt nebuni.

— Nu se poate, răspunse veselă Chloe. Toate chestiile astea s-au întâmplat din vina mea, și vreau să le repar.

— Chloe, pleacă în *clipa asta*, îi ceru din nou mama ei, îndreptându-și spinarea și privind-o pe deasupra ochelarilor.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu m-ai fi adoptat tu, zise Chloe.

Mama ei își dădu ochii peste cap și aproape că începu să bată din picior.

— Chloe, n-ai de gând să *taci*? Te *iubesc* și sunt *mama ta* și-ți *spun* să fugi de-aici, cât încă mai poți!

— Cam cât ți-a spus el? se interesă Chloe. Ce ți-a spus despre mine?

— I-am spus adevărul, interveni Whit. În fine, atât cât poate să suporte.

— Mi-a spus că e un fel de Mafia rusească în legătură cu familia ta biologică, și că ar fi implicată în... Nu știu, în crime grave, sau cam așa ceva, și că ai fost ademenită să li te alături. Și că ei trebuiau să mă apere de ceilalți... care aveau să vină după mine. Și că tu ai fost implicată într-o crimă. Dar, oricare ar fi povestea, domnul acela are o *armă*, îndreptată spre capul meu, ceea ce mă face să presupun că adevărul a fost un pic denaturat.

— N-ai crezut nimic din ce ți-am spus noi? o întreabă Whit, puțin surprins.

— Pe mă-ta, se stropși mama lui Chloe.

Fiica ei nu-și putu stăpâni un zâmbet larg.

— Nu-ți face griji, mamă, e pentru binele tău.

— Ai face bine să-ți ascuți fiica, îi sugeră Whit, cu blândețe. Pentru o Mai, gândește surprinzător de logic.

— Dar *tot* vrei să mă omori, ripostă Chloe, dându-și ochii peste cap.

— Ai ucis un membru al Ordinului nostru.

— Ba *nu*. Eu am încercat să-l *salvez*, îl contrazise Chloe, sărind jos de pe piatră, enervată.

— Da, asta îmi tot spune și fiul meu.

— Pentru că e *adevărul*! exclamă Brian, ieșind la iveală de după o clădire, cu steluțe zburătoare în mâini.

— Brian! zise Chloe, surprinsă.

— Brian? zise și tatăl lui, dezorientat.

— Brian, pufni Richard. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei încerca s-o salvezi pe cățeaua asta de pisică.

— Nu vorbi așa cu fiul meu, se răsti domnul Rezza, surprinzând pe toată lumea.

— Și de când au început membrii Ordinului să umble cu arme de foc, lașule? îl luă la rost Brian, apropiindu-se și fixându-l cu privirea pe celălalt tânăr.

— De unde ai știut că sunt aici? se interesă Chloe, străbătută de un val de ușurare.

Încă avea toate intențiile de a-și salva mama și de a limita vărsarea de sânge la minimum, oferindu-se pe sine ca un sacrificiu... însă, în același timp, era extrem de bucuroasă că, deodată, era posibil să fi apărut și alte opțiuni, în afară de potențiala ei ucidere.

— N-am știut. Dar de îndată ce am fost absolut sigur că ei o țin prizonieră pe mama ta, am stat cu ochii pe tata și i-am urmărit până aici, pe el și pe Dickless.

Brian nu mai semăna acum cu tânărul meditativ și complicat pe care-l cunoștea; pășea încrezător înainte, fără să-și ia nici pentru o clipă ochii de pe armă, din cap până-n picioare eroul pe care și-l dorea ea. Vântul îi dăduse pe spate părul negru și des, și fața îi era vântată de furie.

— Am *văzut-o* întinzând mâna și încercând să-l salveze pe Alexander, când el a alunecat... cu propriii mei ochi!

— Dar *de ce* ar fi făcut ea una ca asta? îl întrebă tatăl lui, părând sincer derutat și un pic exasperat.

— Pentru că e *bună la suflet*, tată.

— Ai văzut asta când ai fost pe pod ca s-o *ajuti*, îl acuză Richard, smucindu-și bărbia în direcția lui Chloe. Pot să pariez.

— Mda. Corect, se stropși Brian. Dă-mă în judecată pentru că am încercat să ajut o fată nevinovată, după care ați trimis un *asasin psihopat*.

— Așadar, trădarea este totală, conchise domnul Rezza, minunându-se. A Ordinului, a strămoșilor tăi, a propriului tată, a mamei tale...

— Nu *îndrăzni* s-o amesteci pe mama aici, urlă Brian, ținându-și tatăl cu o shuriken.

— Nu pot — nu vreau — să te apăr de orice acțiune ar hotărî Ordinul împotriva ta, rosti tatăl lui, pe un ton egal, fără să privească arma îndreptată spre el. Sau de încercări spontane de răzbunare.

I se adresa lui Brian, însă privirea îi zbură fugar spre Richard.

— Voi vă *auziți* ce spuneți? interveni Chloe, simțindu-se deodată sătulă.

Urmărise tăcută întreaga ceartă dintre tată și fiu și, până la urmă, nu mai putu să suporte.

— Răpiți oameni nevinovați... angajați asasini... răzbunare, și protecție, și trădare, și societăți secrete ciudate, care trec din generație în generație. E o nebunie! Atât la voi, cât și la Mai. Acum suntem în America mileniului al treilea. *După Hristos*. Lăsați toate rahaturile astea acolo, în Europa, și în Evul Mediu, unde le e locul. Voi vă considerați auto-intitulați protectori ai rasei omenești, dar nu sunteți altceva decât un grup paramilitar abia înfrânat, purtând un război împotriva unor oameni care nu v-au făcut nimic!

— Soția mea a fost ucisă de Mai, începu Whit, pătruns de o mare emoție.

— Ba nu, nu-i adevărat. Mi-a spus Brian. A fost omorâtă într-un atac în care ai trimis-o *tu*.

Mama lui Chloe se întoarce să-l privească pe Whit.

— Ai mințit până și în legătură cu asta? Ești *bolnav*!

— Ea n-ar fi *fost* omorâtă, dacă un om n-ar fi fost atacat și omorât de Mai, obligându-ne să declanșăm atacul...

— Bine, acum încetează, îl apostrofă Chloe, azvârlindu-și mâinile în sus. Fiecare parte poate să revendice milioane de acte izolate de violență săvârșite împotriva ei...

— De la Măcelul de acum cinci sute de ani, când voi ați șters de pe fața pământului o întreagă țară omenească, o întrerupse Whit. Și eu *nu* accept să-mi vorbească așa o adolescentă, fie ea Mai, *fie* umană. Cât despre „acte izolate de violență”, domnișoară King...

Înainta în timp ce vorbea, privind-o furios.

— Chiar dacă era important să te ademenim afară din bârlog, am făcut asta ca să-ți *protejăm* mama... care era ca și moartă, din clipa în care te-ai împrietenit cu Serghei.

Chloe făcu ochii mari.

— O, da, chicoti Whit. Îl cunosc pe Serghei. Și obiceiurile lui... Știai că leii masculi, când preiau conducerea unei Semeții, îi ucid adesea pe puii altor feline?

Replica lui o lăsă pe Chloe fără cuvinte.

— Ți-am răpit mama pentru binele ei. Ca s-o menținem în siguranță.

— E uluitor câte minciuni poți să îndrugi în continuare!

Serghei își făcu apariția, bocănind pe strada până mai adineauri pustie, pantofii lui scumpi răsunând pe caldarâm. În spatele lui erau șapte Mai cu înfățișări letale, cu toții *kizekh* bine pregătiți. Spre deosebire de o armată umană, nu mergeau în cadență, ci înaintau ca după pradă, adulmecând vântul și stând mereu cu ochii pieziși, fără să clipească, pe inamic.

— Mai sunt patru ascunși după casă, și alți doi dincolo, șuieră un *kizekh* spre Serghei. Duhnesc a ulei de motor... Sigur sunt toți înarmați, cu arme de foc, cu excepția celor doi de după tufișul acela.

— Presupun că era inevitabil, nu, Serghei? rosti Whit pe un ton lejer, întorcându-și fața de la Chloe, ca și cum nu l-ar mai fi interesat.

Richard își înteeți strânsoarea asupra doamnei King.

— Nimic nu e inevitabil, replică rece Serghei.

Își înclină capul într-o parte, și doi dintre Mai dispărură printre umbre, ca să se ocupe de cei pe care i-ar găsi pe-acolo.

— De când a început Ordinul să se înjosească, răpind femei nevinovate?

— De când ai trimis asasini care s-o omoare, animal ucigaș! se răsti tatăl lui Brian, care începuse să-și piardă calmul, cu o furie neagră lucindu-i în ochi.

Se auzi o împușcătură, înfundată, undeva printre case. Nimeni nu tresări,

cu excepția lui Chloe. Altundeva se auziră un bufnet și un mârâit... era de parcă s-ar fi aflat în plină desfășurare a unui film de groază, cu tot felul de întâmplări oribile derulate în jurul lor, prin întuneric.

— Hm, oare mica mea întâlnire secretă o fi fost un secret pentru cineva? întrebă Chloe, parțial pentru ceilalți, parțial pentru Brian.

În principal, era o tentativă eșuată de a mai însenina atmosfera. Încercase să rezolve totul de una singură și să evite o confruntare... dar nu făcuse decât să aducă taberele adverse față în față, înarmate, într-un loc izolat, unde nimeni n-ar fi știut ce se petrece.

Un țipăt de femeie tânără — însoțit de un altul de bărbat se auziră din tufișuri.

— Stați! Noi nu suntem spadasini... ăăă... cu lamele... nu ne omorâți!

— Amy? se miră Chloe, recunoscând vocea aceea dezorientată.

Doi *kizekh* ieșiră la lumină, unul ținându-i cu mână de fier pe Amy și pe Paul.

— Ei sunt cu mine, zise Kim, răsărind și ea din întuneric.

Alek era alături de ea, înjurând pe rusește și ștergându-și sângele de pe braț.

— Cum ați...? Chloe îi privi uluită.

Chiar *toată lumea* era acolo.

— Sunt cea mai bună urmăritoare din Semeție, îi răspunse Kim, îndreptându-și spinarea.

— Și ai uitat că ți-am dat un walkie-talkie? zise și Amy, îndepărtându-se cu grijă de soldatul cu înfățișarea înfricoșătoare, cu gura lui deschisă și caninii dezgoliți. Are GPS.

— Am știut în fiecare minut unde ești. Ți-am luat urma până aici, adăugă Paul, care parcă era la o paradă de modă pentru camuflaj: pantaloni militărești și vindiac mulat, în culori de camuflaj.

Prin mintea lui Chloe se învâlmăseau sute de întrebări. Cum de ajunseseră toți să se cunoască între ei? Cum reacționaseră Amy și Paul față de Kim? Cum de se înțelegeau Kim și Alek?

Însă, mai mult decât orice, îi venea să suspine de ușurare. Toți prietenii ei apropiati veniseră s-o ajute. S-o salveze.

— Paul, Amy, plecați *acasă!* ordonă doamna King. Și tu, Chloe. Nu știu ce naiba se petrece, dar voi trebuie să plecați de-aici.

— Înțelegerea a fost să vină Chloe în schimbul tău, zise Whit, mutându-și atenția de la cei patru adolescenți nou-veniți înapoi către Serghei. Suntem pregătiți să continuăm derularea ei, fără să punem întrebări, fără vărsare de sânge, și toată lumea să plece teafără acasă.

— Schimbi viața unei femei cu cea a propriei sale *fiice*? zise Brian, cu

amărăciune. Presupun c-ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. După ce-a fost cu mama... Ar fi trebuit să știu.

— Tu să taci, Brian. Mi-a ajuns pălăvrăgeala referitoare la mama ta pentru toată viața, mârâi tatăl lui. Ești nedemn chiar și să-i pronunți numele.

— Oh, tatăl și fiul, suspină Serghei. Cât de mult îmi place căldura familiilor umane!

— Și tu ce știi despre asta? Îl luă tare Richard, înfigându-și țeava armei în obrazul Annei, ca să-și accentueze spusele. Oare pisicile nu obișnuiesc să încalece tot ce mișcă și pe urmă să plece mai departe?

— Ai face bine să-i pui botniță copilului ăstuia, Whitney. Nu-l lăsa să înceapă ce nu poți sfârși, zise Serghei, fluturându-și o mână prin aer.

Avea ghearele scoase. Chloe nu știa precis dacă tatăl lui Brian îi înțelesese spusele: și anume că era cam pregătit să atace.

— Să sfârșesc? Ca atunci, când ați adus voi *sfârșitul* pentru sate întregi...

— Asta a fost acum cinci sute de ani, preciză Kim, cu tot calmul posibil.

Ea și Alek se strecuraseră încetul cu încetul între Amy și Paul, pe de-o parte, și tot restul celor de-acolo. Amy își tot smucea capul într-o parte și-n cealaltă, ca să vadă tot ce se întâmpla, în timp ce Paul doar părea dezorientat.

— Hm, mda, interveni Chloe, dregându-și glasul.

Asta doar ca să dea lumii de știre că mai era și ea acolo. Nu *ea* reprezenta motivul pentru care venise toată lumea astă-seară? *Nu, eu nu sunt decât un pretext*, își dădu seama, privind chipurile fanatiche din jurul ei. Ambele tabere tânjeau după luptă, după o luptă adevărată, după atâția ani de stânenitor pseudo-armistițiu în țara aceasta. Conduse de doi lideri între două vârste, care simțeau că ar avea ceva de demonstrat.

— Poate că ar fi bine să discutăm situația, propuse mama lui Chloe, la rândul ei, cu tot calmul de care era în stare. Am impresia că există un diferend de lungă durată între cele două grupări ale voastre.

Chloe fu îngrozită când observă lacrimile apărute pe obrajii mamei sale: de frică, sau de durere, fiindcă arma îi era apăsată pe tâmplă, nu știa precis. *Mama mea*. Ceva se declanșă, în sfârșit, înăuntrul ei.

— Domnule! Ramirez a fost doborât! strigă un tânăr care purta un echipament asemănător cu al lui Richard, venind în fugă cu arma în mână și patru dungi însângerate pe față. Am fost atacați din spate... sângerează rău, domnule. Dar pe unul dintre ei l-am prins *bine*.

— O lovitură preventivă, Serghei? Îi ceru socoteală Whit, scoțând de sub haină o spadă scurtă, încovoiată.

Mârâind amenințător, femeia *kizekh* care se contrazisese cu Kim sări asupra soldatului.

Ellen, o cheamă Ellen. Chloe văzuse *Star Wars* împreună cu ea acum doar

câteva seri. Acum, era întru totul Mai, cu ochii mijiiți și colții dezgoliți și sfâșiindu-l pe tânăr de parcă ar fi fost din hârtie.

Din acel moment, totul se derulă cu încetinitorul.

Fără să scoată o vorbă, Richard își luă arma de la tâmpla mamei lui Chloe și o îndreptă spre femeia-leoaică. Aproape ca un efect secundar, trei explozii înfundate îi răniră timpanele lui Chloe, trei bubuituri, una după alta.

Brian se năpusti imediat asupra lui Richard, cu o expresie de ură sălbatică pe față.

Amy și Paul se priviră, dezorientați, după care Amy scoase un țipăt; Chloe nu reuși să distingă cuvintele, însă Amy și Paul o rupseră la fugă.

Alți și alți soldați ai Ordinului A Zecea Lamă răsăriră din noapte. Chloe rămase uimită de numărul lor: erau pe puțin doisprezece; cu mult mai mulți decât socotise acel *kizekh*. Probabil că se ascuseseră într-un loc situat contra vântului. De ce-i adusese pe toți tatăl lui Brian? Era vorba să fie numai el și ea. Chiar și dobitocul care-și ținea arma spre capul mamei reprezenta o surpriză...

Ca într-un bizar film educativ despre reproducere, fiecare om din A Zecea Lamă își găsi câte un Mai, și fiecare Mai își găsi perechea din A Zecea Lamă, și toți începură să arunce cu arme în adversari, sau să se tăvălească încleștați prin țărână. Până și Kim și Alek. Expresia de pe chipul lui Kim... paloarea ororii, transformată în incandescența furiei, în clipa în care fu atacată de cineva, ca și cum chiar nu i-ar fi venit să creadă. Alek încercă s-o împingă din drum...

Chloe nu știa ce să facă.

Ea venise aici ca să-și salveze mama. Și acum? Ce *putea* să facă?

Pe ea n-o ataca nimeni; lupta se desfășura la doar câțiva centimetri distanță de picioarele ei, acea luptă pe care ea încercase s-o preîntâmpine.

Serghei eschivă elegant atacul cu cuțitul din partea lui Whit, mișcându-se cu mult mai multă agilitate decât te-ai fi așteptat de la un bărbat de vârsta lui. Și, până ca Brian să poată ajunge la Richard, Serghei își întinse mâna pătrătoasă plină de gheare și-l prinse drept de obraz; Richard se prăbuși instantaneu, și Serghei îl dezarmă cu abilitate din zbor.

— Nu mișcă nimeni! porunci el, răsucindu-se ca titirezul și îndreptând arma spre doamna King. Cheamă-ți oamenii la ordine, Whit, sau îți împușc prizoniera.

Lui Chloe nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Avea logică: oamenii din A Zecea Lamă ar fi făcut orice ca să protejeze pe cineva de-a lor; dar, oricum... ce, vorbea serios?

Paul și Amy încremeniră; la fel și doamna King.

Dintr-odată, în fața lui Chloe se deschidea o cale; avea și ea ceva de făcut.

Țâșni, alergând spre mama ei. De-asta și era acolo.

— Nu! urlă Brian, aruncându-se spre Serghei. Las-o în pace!

Iar Serghei trase.

Poate că împușcătura îi fusese destinată lui Brian, sau poate că o avusese ca țintă pe mama ei. Oricum, Chloe n-avea să afle răspunsul niciodată. De un singur lucru era sigură, și anume că era vina ei, că ea o făcuse. Își înfipse ghearele în pământ și se împinse înainte.

Simți foarte puțină durere când glonțul îi atinse corpul.

Dar când îi pătrunse în inimă, fu de parcă întregul trup i-ar fi luat foc.

— Chloe! Nu!

N-avea habar cine urlase: poate să fi fost voce de bărbat, sau de femeie, sau mai multe voci laolaltă.

Se năruí la pământ.

Bătăile inimii îi răsunau extrem de zgomotos în urechi, și pământul îl simțea foarte rece sub cap. Restul din ea era cuprins de flăcări, ca și cum ar fi ars de vie.

Ascultă cu interes zgomotele înfundate din jurul ei, și bubuiturile lente ale propriei inimi.

Care, după alte câteva bătăi, se opriră de tot.

[28](#) Vechi fort militar din San Francisco, datând din anul 1776, în prezent inclus în parcul național de agrement Golden Gate.

Douăzeci și șase

ÎNTUNERIC. ECOURI.

Ceva răsunând în depărtare, ceva care putea să fi fost zgomot de apă care picură, numai că mai puternic. Vântul, urlând pe undeva, dar fără ca vreo adiere să-i atingă fața.

Chloe recunoscuse locul în care se afla, chiar înainte de a deschide ochii.

Era ceva mai departe de marginea falezei decât prima oară, când venise în locul acesta, după ce căzuse din Turnul Coit. Departe, dedesubt, era ceea ce semăna cu o baltă de mercur, bolborosind și unduindu-se nesigură.

Observă lucruri de care nu știuse până acum: drept deasupra ei erau milioane și milioane de stele, și de galaxii, și de planete străine, pe care nu le știa după nume, mult mai înfricoșătoare decât pustietatea care crezuse că ar fi acolo. Era de parcă s-ar fi aflat la capătul universului, la capătul a orice.

Ceva țipă, un țipăt grav și insistent. Când își încordă privirea, Chloe reuși să distingă la limită siluetele obscure, pâlpâind, apărându-i și dispărându-i din câmpul vizual, imediat dincolo de ce putea să vadă, cu neputință de reținut mai mult de o clipă. De parcă n-ar fi fost acolo sau ca și cum n-ar fi fost decât o iluzie optică.

Chloe se retrase până spre muchia falezei, așternând între ea și ele cât mai multă distanță putu.

— Chloe. *Saht.*

Erau o șoaptă, un tors și un mârâit, toate laolaltă.

O umbră pluti mai aproape decât toate celelalte, zăbovind.

— *Fiică.*

— M-mamă? Întrebă Chloe, cu vocea tremurată.

Umbra nu avea o formă recognoscibilă, pendulând mereu de la siluetă vag animalică la ceva vertical.

— *Acum îți cunoști destinul. Întoarce-te.*

— Dar, stai... ce e asta? Întrebă Chloe cu disperare, străduindu-se să se

agațe de lucruri despre care știa, în adâncul inimii, că sunt efemere și trecătoare. Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu tine?

Umbra pâlpâi și se undui, de parcă între ele aerul ar fi fost extrem de încins.

— *Întoarce-te la mama ta cea vie. Ea este acum realitatea... așa cum sunt eu, în trecutul tău.*

Chloe nu înțelese. Deschise gura să mai întrebe ceva, însă un val de aer fierbinte o lovi în piept ca un pumn. Chloe zbură cu spatele înainte de pe faleză, spre întunecimea de dedesubt.

* * *

Viața, când se întoarce la ea, însemnă durere. Își duse ghearele la piept și, cu un geamăt de agonie, își smulse glonțul din rană. Sângele îi țâșni, dar își încetini curgerea, sub ochii ei, până ajunse ca un firicel. Curând, se opri cu totul, și simți o mâncărime acolo unde pielea și mușchii începeau să se îmbine.

Sunetele din jurul ei începură să aibă o noimă, nu că i-ar fi păsat de ele. Murmure de „Ea este Aleasa!”, și „De ce n-a murit?”, sau doar „Chloe!”, din partea celor care o iubeau, pur și simplu. Lupta părea să fi încetat; câțiva Mai îngenuncheaseră în fața ei.

Mama ei îi era alături, vrând să se asigure că e teafără.

Ba nu, stai... mama ei se postase cu mare grijă, strecurându-se între Chloe și membrii Ordinului A Zecea Lamă, apărându-și fata cu propriul trup. Oamenii lui Whit se tot foiau șovăielnici, tot mutându-se de pe un picior pe celălalt, dând să-și ridice armele și apoi lăsându-le să cadă la loc, neștiind sigur ce să facă.

Cu mișcări tremurătoare, Chloe se ridică într-un genunchi, apoi cu totul. O durea fiecare părțică a trupului, dar stătea pe picioare.

— Ascultați, voi *toți*, rosti, cu o voce sonoră și hotărâtă, astfel încât oricine s-o poată auzi; oricine, om *sau* Mai, dacă se atinge vreodată de mama mea, cu mâna mea îl *omor*. Îl hăituiesc și-l omor. Și mai am șapte vieți la dispoziție pentru asta.

Își duse mâna spre coaste, care încă o dureau. Se aplecă puțin, ca să-și mai aline durerea, cu fața spre Whit și spre cei care-i mai rămăsese din A Zecea Lamă.

— Ascultați-mă: eu *nu* l-am omorât pe Coțcar. El a căzut de pe pod în timp ce *încercam să-l ajut să se ridice la loc*. Eu n-am făcut niciodată rău *nimănui*. Nici Alek, nici Kim, nici Paul, nici Amy. *Și nici mama mea*. Așa că puteți să ne lăsați în afara micului vostru război.

Amy și Alek se repeziră spre ea când o văzură că începe să se clatine, aducându-i fiecare câte un braț pe după umerii lor. Paul și Kim îi urmară.

— Cât despre Mai...

Privi direct spre Serghei. Nu avea vreo dovadă că el chiar ar fi trimis

asasini după mama ei, însă era cea de-a doua persoană care îndreptase o armă de foc spre ea, astă-seară.

— Acasă nu înseamnă Mai, sau oameni. Acasă înseamnă acasă. Iar eu mă întorc chiar *acum* acasă.

Întinse o mână, și mama ei i-o prinse.

În cealaltă, strâns, neobservat, era cerceul de argint al mamei, cel pe care-l găsisese Brian. Își întoarse privirea spre cei pe care-i lăsau în urmă: răniții, morții, respectuoșii Mai și dezorientații oameni.

Brian nu se găsea printre ei.

Chloe, cei patru prieteni ai ei, și mama sa mergeau în tăcere prin noapte.

Douăzeci și șapte

DOI ADOLESCENȚI MAI și doi din rândul oamenilor stăteau într-un separeu de la Washington Diner, bând tăcuți cafea sau ciocolată caldă și ciugulind dintr-un platou mare cu cartofi prăjiți reci, unsuroși, stropiți cu un ketchup gros și strălucitor, care le amintea tuturor celor de față mult prea bine de sânge. Luminile fluorescente făceau ca totul să pară aspru și lipsit de viață. Personalul de serviciu la acea oră târzie din noapte era morocănos și distant, ceea ce le convenea de minune celor patru membri ai adunării, care nu aveau deloc chef de discuții cu străinii.

Alek, Kim, Paul și Amy stăteau, stânjeniți, ca și cum ar fi fost veri îndepărtați, despărțiți multă vreme și aflați acum la o reuniune de familie, unde li se ceruse să se împrietenească neapărat cu alți copii de vârsta lor. Kim împrumutase o eșarfă de la Amy și-și înfășurase capul cu ea, ca o *babușca*²⁹, ascunzându-și urechile. Chelnerița tocmai își dăduse ochii peste cap: era obișnuită să-i intre în local tot felul de ciudați, la ora aceea a nopții.

— Așa..., zise Paul, jucându-se cu un cartof pai. Ce înseamnă... toată chestia asta, că ar fi Aleasa?

Kim își înfășurase labele în jurul unei căni cu ciocolată caldă și privea undeva în gol, părând aeriană chiar și pentru cine o cunoștea.

— Înseamnă că este conducătoarea noastră firească. Și că mama ei a fost, probabil, precedenta conducătoare, și că ea, la fel ca mama ei, îndeplinește toate cerințele tradiționale: loialitate, vitejie, îndurare, corectitudine, și voința de a aduce soluții în situații aparent imposibile, enumeră Kim, reculegându-se un pic și intrând în obișnuitul ei rol didactic. Înseamnă că are o *ka* veritabilă și nobilă, și că ar face orice ca să-și apere prietenii și familia. Înseamnă că are nouă vieți... sau șapte, în prezent, după cum a zis ea. Plus alte trăsături... mai puțin lesne de definit.

Paul și Amy încuviințau pe mutește, și chiar și Alek părea interesat de subiect, de parcă ar fi fost noutăți pentru el.

— Înseamnă că Alek nu mai este următorul candidat la conducere, adăugă Kim, cu prudență.

— E mai bine; prea multe răspunderi, zise Alek, încercând să fie spiritual, însă replica îi sună mai degrabă tristă.

Nici măcar el nu scăpase neafectat de evenimentele serii.

— Din ceea ce ai spus, înțeleg că tipul pe nume Serghei n-ar mai trebui să fie conducător, rosti Paul, încet. Că, în realitate, ar trebui să fie Chloe.

Kim încuviință fără vorbe și-și lăasă privirea în cana ei cu ciocolată caldă.

— I-ați văzut pe ăia doi ciudați bătrâni? luă cuvântul Amy, cu vocea tremurată. Era de parcă domnul Rezza și Serghei ar fi fost duși în mica lor lume proprie... Ați văzut cum s-a purtat cu Brian? Ca și cum niciunul dintre ei n-ar fi dispus să renunțe la putere. *Vreodată*.

— Niciodată n-am mai văzut o astfel de violență, zise Kim spre cana ei, însă apoi își ridică privirea, cu ochii mari și șocați, ca de copil. Am mai văzut lupte, sau dueluri, dar...

Alek încuviință, rezemându-se într-o mână.

— Știu. Eu crezusem c-o să fie *distractiv*, sau cam așa ceva.

Paul și Amy se priviră. Paul întinse mâna și i-o strânse pe-a fetei.

— N-am mai ajuns să facem *ceva* care să-i fie de ajutor, zise până la urmă Amy, înciudată. Era vorba ca noi să facem toată munca aia detectivistică de rahat, dar nimic din toate astea n-a mai contat...

— Dacă n-ar fi fost ideea ta, cu cele două aparate walkie-talkie, n-am mai fi găsit-o în veci, îi atrase atenția Alek.

— Am fost acolo, zise Kim, privindu-i pe toți, pe rând. Am sprijinit-o. Eu cred că, uneori, este suficient.

— Un lucru e clar, adăugă Alek, amestecându-și în cafea cu o gheară. De acum încolo, viața ei o să devină chiar mai complicată și cu mult mai periculoasă...

29 Un fel de batic purtat de femeile din zonele rurale ale Rusiei.

Douăzeci și opt

CHLOE ȘI MAMA EI stăteau pe canapea, în cea mai mare parte a timpului tăcute. Chloe avusese nevoie de mai mult de o oră doar ca să-i spună mamei sale întreaga poveste, și încă o oră pentru ca doamna King să pună întrebările inevitabile.

Doamna King scoase la iveală o sticlă cu whisky scoțian scump și dădu pe gât o doză. Îi oferī și lui Chloe, însă Chloe refuză, vrând în schimb cacao. Doamna King i-o prepară, cu mișcări de robot.

— Ah, uite-ți cerceul, își aminti Chloe, scoțându-l din buzunar.

Bijuteria sclipi în lumină. O răsuci în mână, fixând-o cu privirea.

— Ce întâmplare..., cugetă ea. Atât de puține șanse să cadă, și cu atât mai puține ca să-l găsească tocmai Brian.

— Acordă-i puțin credit și mamei tale, replică femeia mai în vârstă, cu un zâmbet crispat, arătându-i că *ambele* ei urechi erau lipsite de podoabe. Ori de câte ori mă mutau, lăsam să-mi cadă câte o bijuterie, sau te miri ce, sperând că i-aș putea oferi *cuiva* un indiciu despre locul unde mă aflam. Cred că m-a costat vreo trei sute de dolari toată povestea asta, adăugă, întinzându-i lui Chloe cana cu cacao și clătînând din cap.

Chloe surâse: era încă prea devreme pentru zâmbete în toată regula. *Eu chiar am mama cea mai super*. Nu și-o putea închipui pe doamna Chun, și nici pe mama lui Amy, gândindu-se să facă așa ceva. Însă se întunecă din nou la față când se gândi la mame și la celălalt lucru pe care trebuia să i-l destăinuiască.

— Mi-am văzut mama biologică, îi zise, după ce mai tăcură amândouă o vreme. În timp ce eram... ăăă... moartă.

Doamna King își ridică spre ea ochii ușor încețoșați: din cauza serii, nu a alcoolului. Pe o parte a feței avea vânățai și zgârieturi, acolo unde o apăsase țeava armei. Părul ei, care de obicei îi stătea perfect, era acum răvășit, iar rama ochelarilor i se îndoise. Chloe și-ar fi dorit să nu fie nevoită să-și vadă mama astfel: poate că uneori o considerase o perfecționistă afurisită, însă s-o vadă așa era ceva aproape insuportabil.

— Și ce-a zis? o întrebă mama ei, după un moment de așteptare.

— A zis că e mândră de mine și că trebuie să mă întorc și să te salvez... și că tu ești mama mea adevărată.

Fusese un lucru greu de spus, însă Chloe se bucură că reușise să-l spună.

Chiar și când mama ei începu să plângă și s-o îmbrățișeze.

Până la urmă, își spuseră noapte bună, cumva știind amândouă că, deocamdată, erau la adăpost. Chloe vorbise cât se poate de serios când amenințase că va uicide pe oricine ar mai încerca să-i atace mama vreodată, și acum părea să fie respectată de Mai. Iar A Zecea Lamă avea acum o temă de gândire.

Urcă istovită treptele spre camera ei, dorindu-și cu disperare apa fierbinte și purificatoare a unei băi, însă fiind prea epuizată ca să se mai gândească la modul serios la efortul de a lăsa apa să curgă, sau de a aștepta să se umple cada.

Se așează pe patul ei, golită de orice gânduri, încercând să-și azvârle tenișii din picioare fără să se mai aplece să le dezlege șireturile.

O făcu să tresară o bătaie în geam.

Brian era acolo, silueta lui întunecând un cer surprinzător de senin, plin de stele. Când îl văzu, Chloe simți pentru o clipă cum îi zvâcnește stomacul. Brian avea sânge pe față și pe mâini; acolo unde ciocănisese, rămăsese o pată urâtă, întunecată.

Chloe sări în picioare și împinse fereastra, deschizând-o.

— Brian! strigă ea.

El se ținea cu o mână de umărul celălalt, ca și cum ar fi fost rănit acolo.

O rană de glonț, își dădu apoi seama, prinzând slabul miros de metal și de praf de pușcă. Pentru ea, mirosea a otrăvă, a moarte.

— Salut, zise el, cu un zâmbet șters. Sunt bine. Nimic prea grav.

— Intră... să aduc ceva pansamente...

El stătea în echilibru pe pervazul exterior, la fel de îndemânatic ca un Mai, însă Chloe se temea că ar putea să cadă dac-ar pierde prea mult sânge.

Brian scutură din cap.

— Nu pot. Am trecut numai ca să-mi iau rămas-bun.

Ea nu înțelese. Doar se terminase totul! Băieții buni câștigaseră, iar el era un băiat bun.

— De ce? Care e...?

— Sunt un om mort, zise el, cu o voce istovită. Richard aruncă practic o *fatwa* asupra mea... ca trădător al Ordinului. Iar tatăl meu refuză să mă apere. Nu părăsești niciodată Ordinul, cât timp ești în viață.

— Dar tu n-ai avut de ales! Doar mi-ai spus! Tatăl tău te-a obligat!

Brian ridică din umeri.

— Nu are importanță. Mi-am rostit jurămintele când aveam paisprezece

ani... iar acum sunt un om urmărit. Sunt obligat să dispar.

Până la urmă, Chloe începu să plângă, șiroaie de lacrimi mute făcându-și drum în jos pe obraji ei.

— Brian, dar nu e *corect*. Tu doar ai încercat să mă *ajuti*. Totul e din vina mea...

— *Nimic* nu e din vina ta, Chloe, o opri el, întinzându-se și prinzând-o de mână, strângându-i-o. Nimic nu e din vina ta. Tu ești bună, drăguță și inteligentă... Nu am nici cea mai mică îndoială asupra faptului că vei fi o mare conducătoare pentru poporul tău.

O privi cu seriozitate în ochi.

— Dar știi că ești în fruntea listei de ucideri a Ordinului, da?

— Știu, răspunse ea, întristată.

— Dac-aș mai zăbovi pe-aici, te-aș pune într-o și mai mare primejdie,

Chloe.

Își luă mâinile de pe ea și începu să se ridice.

— Te iubesc, îi mai zise, și sărută geamul în apropierea feței ei.

Chloe se aplecă în față și-i răspunse la sărut, sticla rece dintre ei menținându-l la adăpost de ea.

După care el se lăsă să cadă în noapte, dispărând prin oraș.

Iar Chloe își acoperi fața cu mâinile și plânse.

Epilog

SERGHEI STĂTEA LA BIROUL LUI, cu mâinile împreunate sub bărbie, ca și cum s-ar fi rugat. Își trecuse o gheară prin păr, aranjându-l, însă avea sânge pe manșete, de când îl doborâse pe unul dintre tinerii membri ai Ordinului, trăgând cu ghearele de tendoanele din gâtul băiatului.

Trecuse mult timp de când Serghei nu se mai implicase personal într-o luptă. Îi lipsise: era ceva incredibil de răscolitor și de visceral în a-ți proteja oamenii cu propriul trup. Era unul dintre semnele care indicau un veritabil conducător.

Un veritabil conducător știe ce să facă și pe timp de pace, știe cum să administreze o birocrație modernă astfel încât să-și adune poporul la adăpost, să facă sistemul să funcționeze, să reunească familiile și să le dea tuturor locuri de muncă și adăpost și ascunzătoare. Exact asta făcuse în ultimii cincisprezece ani, aproximativ. *Sunt un conducător, își zise sieși, și nimeni nu-mi poate lua asta. Și în niciun caz o fetiță oarecare din San Francisco.*

Deschise un sertar, folosindu-și gheara ca să desfacă încuietorea, și scoase de-acolo un mic telefon mobil cenușiu, deloc ieșit din comun. Formă numărul cu degetul mare, retrăgându-și ghearele.

— Alo, Alexander? În primul rând, dă-mi voie să-ți prezint condoleanțele mele, zise, chicotind, din moment ce toată lumea pare să te creadă mort. În altă ordine de idei, m-am gândit că am putea să ne ajutăm reciproc încă o dată. Îți amintești de fata conducătoarei Semeției? Cea de care tu, hm, te-ai îngrijit cu... *asistența mea?* S-a aflat că are o soră, pe Chloe King. Da, v-ați cunoscut... Da, ea e Aleasa... Iar eu te pot ajuta s-o găsești. Ca să te poți îngriji și de ea.